

ပန်းသီခွင်

မျက်ဝန်းငါသစ္စာ

၁၈၆-စာ၊ ၁၇.၅ X ၁၂.၅ စင်တီ။ (၁) မျက်ဝန်း၏အရွယ်

အခန်း (၁)

“ကိုမိုးအောင်”

လှေကားကို လှမ်းတက်ခါနီးဆဲဆဲမှာပဲ ခေါ်သံကြောင့်
ခြေစုံရပ်သွားရင်း ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲဟင်”

ဝင်းက သူ့ဘက်လျှောက်လာရင်း မေး၏။

“မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
ပြန်လာတာ”

ဝင်းက တောက်ပစွာ ပြုံးရင်း . . .

“အခုပဲ အပေါ်ထပ်တက်လာပြီး ဖိတ်မလို့”

“ကျွန်တော့်ကိုလား”

“အန်တီနဲ့ ကိုမိုးအောင် နှစ်ယောက်လုံးကိုပေါ့”

“မေ့မေ့ကိုကော၊ ဟုတ်လား”

မိုးအောင်က နားမလည်နိုင်သလို မေး၏။

“အင်း... ဝင်းတို့အိမ်မှာ ညနေကျရင် အုန်းနီခေါက်ဆွဲ

ကျွေးသလေ”

“အကြောင်းက...”

မိုးအောင်က စွပ်ထားသော လက်အိတ်နှစ်ဖက်ကို ချွတ်

ဖ်ရင်း မေး၏။

“မောင်လေး မွေးနေ့”

“ဟား... ဒါဆို ဘတ်ဒေး ပရဲစဉ်လိုတာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ အချင်းချင်းတွေဟာ”

“မဟုတ်တာ၊ ဒါမျိုးက အချင်းချင်းတွေပဲ ပေးရတာပဲ”

“ထားပါတော့ ကိုမိုးအောင်၊ စက်ဘီး ဘယ်မှာ ထားခဲ့လဲ”

“လမ်းထိပ်မှာ၊ ကိုသက် အိမ်မှာလေ”

မနက်ပိုင်းဆို ပြိုင်ဘီးတစ်စီးနှင့် ထွက်တတ်တာ ဝင်းက သိနေပုံပါ။

လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာမဟုတ်မှန်း၊ စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်လာတာမှန်း အတပ်သိနေ၏။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမှာနော်”

“လာမှာပေါ့၊ ဘယ်မလာရီပါ့မလဲ၊ တကူးတက သွားရတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်ဟာ၊ လှေကားဆင်း ရုံလေးနဲ့ ရောက်နေတာပဲ၊ မလာရီပါ့မလား”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ ဝင်း စောင့်နေမှာနော်”

ဝင်းက ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်နှင့်စုသိမ်း အရှေ့ယူချ

ရင်းပြော၏။

“ဧည့်သည်တွေ များမှာလား”

“ဘာလို့လဲ ကိုမိုးအောင်”

“ဪ... ညနေ အပြန်ကျရင် ကိုသက်တို့အိမ်မှာလဲ ကားဝင်ထားခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

မိုးအောင်က အာဆာအားနာအပြုံးနှင့် ပြော၏။

ဝင်းတို့က မြေညီထပ်မို့ သူတို့အခန်းထဲပဲ ကားသွင်းထားရတာ၊ ကားထားဖို့ အခက်အခဲကို ဝင်းတို့က ကူညီသည်။

လမ်းပေါ်မှာ သည်အတိုင်း ရပ်ထားရတာထက်စာရင် ဝင်းတို့အိမ်ထဲမှာက ပိုကောင်းသည်ပေါ့။

ဝင်းကလည်း သူ့အပေါ် အရမ်းနွေးထွေးသည်။

ဝင်းတို့ဘက်ကဆက်ဆံရေးပြေလည်လွန်းတော့ မိုးအောင် ပင်အားနာရသည်အထိ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိသော မိုးအောင်တို့ကို ဝင်းတို့က တရင်းတနှီး ဆက်ဆံသည်။ ဝင်း မေမေနှင့် မိုးအောင် မေမေလည်း ရင်းနှီး ခင်မင်သည်။

နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို ဝင်ထွက်နေကြပေမယ့် ဝင်းက စည်းစနစ်ရှိသည်။ အကြောင်းမဲ့ အသားလွတ်ကြီး လာမရောတတ်ပါ။

ပြောစရာရှိတာပဲ ပြောသည်။ အပိုတွေ မထွင်တတ်။

အဲဒါတွေပဲ မေမေ အမှတ်ပေးနေတာ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကတော့ လုံးဝ ရင်မချန်။ ဝင်းကို

နိဗ္ဗာန်သို့ ခင်မင်သည်။

ဝင်းဘက်ကသဘောထားကိုတော့ ရေးတေးတေးသဘောပေါက်သည်။ မိုးအောင်က စိတ်မပါလျှင် ဘာမှ မလှုပ်ရှားချင်။ အရာရာကို ဆန္ဒနှင့်ပဲ လုပ်ကိုင်ချင်သည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အရာရာအဆင်ပြေတာနှင့်ပဲ တည်ဆောက်လိုက်ရတော့မှာလား။

ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

အရေးကြီးတာက နှလုံးသား နှလုံးသားရဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ရှိလာမှပဲ ကြိုးစားလှုပ်ရှားမည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မမြတ်နိုးဘဲ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားရမှာ အင်မတန် ပျင်းရိစရာ ကောင်းသည်။

ဘယ်လိုလုပ် မချစ်ဘဲ အတူနေနိုင်မှာလဲ။

မိုးအောင်ကတော့ တစ်စုံစီမံကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေနိုင်မည့် အမျိုးသမီးကိုပဲ လက်ထပ်ယူမည်။

တစ်ဖက်တည်း ချစ်ရုံနှင့်လည်း မပြည့်စုံသေး ဟိုဘက်ကလည်း မိုးအောင်ကို စွဲမက်စွာ အလိုရှိနေရမည်။

ဟိုဘက်က တစ်ဖက်တည်းနှင့်လည်း မလုံလောက်သေး သူ့ဘက်ကချည်းပဲ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ချစ်ပြနေလျှင် မိုးအောင် စိတ်ညစ်ရမှာ ကျိန်းသေ။

ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာလည်း အချုပ်အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ မေတ္တာညီမှု ပျော်စရာကောင်းမှာ။

သေချာတာက ဝင်းကိုမှ မနှစ်သက်တာ။ မိတ်ဆွေလိုတော့ ခင်မင်သည်။

သို့ပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲထားပြီး တယုတယ ကြင်နာဖို့တော့ စိတ်သွင်းလို့တောင် မရပါ။

ရင်ခုန်သံကလည်း အားနာပါးနာတောင် ထွက်မလာ။

သည်တော့ ဝင်းဆီက မေတ္တာရဖို့ သူ ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိတော့တာဟာ အဆန်းတော့ မဟုတ်။

“ရပါတယ် ကိုမိုးအောင်၊ အပြင်ဘက်မှာ ခဏရပ်ထားပြီး နေ့သည်ပြန်သွားမှ အိမ်ထဲသွင်းလိုက်လေ”

ဝင်းက စီစဉ်ပေး၏။

“တော်ကြာ ကိုမိုးအောင် အလုပ်သွားခါနီး၊ ကိုသက်တို့ အိမ်အထိ လျှောက်နေရမှာပေါ့”

“တစ်ရက်တလေပဲဗျာ၊ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုမိုးအောင်ကလဲ အားနာတတ်တာ လွန်ရော”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ဝင်း တို့ကို အားနာတာ အမှန်ပဲ”

“ဒီလမ်းထဲမှာ ဂိုဒေါင်ကလဲ မရှိဘူး၊ ကိုသက်တို့အိမ်မှာလဲ ကားကနှစ်စီး၊ ဝင်းတို့ကား ဝင်ထွက်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်မှာလဲ ကျွန်တော် ဒီနေ့တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ည အပြန်မိုးချုပ်ရင် အပြင်လမ်းမှာပဲ ထား

လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုမိုးအောင်”

မိုးအောင်က ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

ဝင်းက မျက်စောင်းလေးရွယ်ရင်းမှ...

“ဝင်းတို့က ဘယ်လောက်ခင်ခင် ကိုမိုးအောင်က အမြဲ စိမ်းနေမှာပဲဆိုတာ သိပါတယ်၊ အန်တီကမှ မိတ်ရင်းတွေလို ဆက်ဆံသေးတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အချိန်မရွေး ပြန်ကူညီမှာပါ။ ယုံပါ၊ မိတ်ဆွေစစ်တွေလို သဘောထားပါတယ်”

“အဲဒါဆို အားမနာကြေးလေ”

မိုးအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါ အပြန်နောက်ကျလဲ အိမ်ထဲဝင်ထားပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

“အန်တီကိုလဲ ပြောပေးပါနော်၊ အင်းလေ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝင်းလဲ အပေါ်တက်ပြီး ပြောဦးမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က မေ့တတ်တယ်၊ ဝင်းပဲပြောပါ”

“အင်း... အင်း”

မိုးအောင်က လှေကားထစ်တွေကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။ တံခါးဝမှာရပ်ရင်း ဘဲလ်နီပီလိုက်တော့ မေမေက လာဖွင့်ပေးသည်။

“သား ပြန်လာပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ဖြူဖွေးဆီက ဖုန်းလာသွား

တယ်”

“ဟာ... ဒီလောက် အစောကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူ့ကိုဝင်ခေါ်ပေးနိုင်မလား၊ မေးတာပဲ၊ သူတို့ဖယ်ရီက သုံးလေးရက် မလာဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား ညကပြောဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ကြိုပို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကားက ဘာဖြစ်မှန်း မသိတာနဲ့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရတယ်”

“ဒါဆို ဝန်ထမ်းတွေ လာဖို့ခက်ကုန်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်း မသိသေးဘူး၊ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ကားအခက်အခဲ ရှိမှာတော့ အမှန်ပဲ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် သုံးလေးရက်ပါ”

“ဖြူဖွေးကိုတော့ သား ကြိုပို့လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

မိုးအောင် တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

“မလုပ်ပေးချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

မေမေက မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့်၏။

“ဘာလို့လဲ သားရဲ့”

“တော်ကြာ ဟိုပြောဒီပြော ပြောရင် သားက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူကပြောမှာလဲ သား”

“စာရေးမတွေပေါ့၊ ဖြူဖွေးကိုဆို မကြားတကြား သားရှေ့တင် စနေကြတာ”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ မန့်နေကျာပဲဟာ”

“သားက ကင်းကင်းပဲ နေချင်တယ်”

“ကိုယ့်စိတ်လုံရင် ပြီးတာပဲ”

“မေမေကလဲဗျာ”

မိုးအောင် စိတ်ရှုပ်လာ၏။ ဖြူဖွေးက မေမေဆရာရဲ့ သမီးလေး။ မေမေက ဖြူဖွေးတို့ မိသားစုဆို အမြဲတမ်း တစ်ရေးတစ်ယူ။

မိုးအောင်လည်း စေတနာရှိပါသည်။ ခင်မင်မှုလည်းရှိသည်။ လူတွေပါးစပ် ကြောက်လန့်လို့သာ။

ကိုယ်မှန်နေလည်း လူတွေက ပြောနိုင်တာမဟုတ်။ အထင်နှင့် ဇွတ်တင်နေကြတာ။

“အင်းလေ... နောက်နေ့ မကြိုရင်နေ၊ ဒီနေ့တော့ သွားကြိုပေးလိုက်ပါကွယ်၊ မေမေက သားလာမယ်၊ စောင့်နေလို့ ပြောထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

“သား မုန့်စားခဲ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေကော”

“အင်း... စားပြီးပြီ”

“သား ရေချိုးတော့မယ် မေမေ”

တံခါးဝမှာ ရပ်ပြောနေကြတာ၊ မိုးအောင်က ခုမှ တံခါးပိတ်သည်။

“ချိုးလေ... မေမေ ကော်ဖီပူတစ်ခွက်တော့ ဖျော်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိုးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးကျသွားသည်။ မေမေက အမြဲအရိပ်ကြည့် ချစ်သည်။ လစ်ဟာချက်မရှိ ပြုစုသည်။

တစ်ခါတလေ သူစဉ်းစားမိသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်အမျိုးသမီးက သူ့အပေါ် သည်လောက်တောင် ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

မေမေလောက် ဂရုတစိုက် ယုယနိုင်ပါ့မလား၊ မေမေလို ယဉ်ကျေးနူးညံ့ သိမ်မွေ့ပါ့မလား။

အမေနှင့်တူသော မိန်းကလေးမျိုးပဲ သူ လိုချင်သည်။ အနာဂတ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်ရခက်လွန်းလှသည်။ ထင်ထားသလိုလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ မထင်မှတ်လောက်အောင် ထူးခြားကောင်းမွန်တာတွေနှင့်လည်း တွေ့နိုင်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲ ရေဝင်ချိုးခြင်း မရှိခင် အခန်းထဲဝင်ကာ အင်္ကျီတွေ ဘောင်းဘီတွေ ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ သည်နေ့ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစားတွေ ရွေးလိုက်၏။ မိုးအောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လွတ်လပ်သော အဝတ်အစား ဖက်ရှင်တွေပဲ ကြိုက်သည်။ ထူထဲလေးလံတာတွေ သိပ်မကြိုက်တတ်ပါ။

“သားရေ... ဖြူဖွေး ပုန်းပြန်ဆက်တယ်”

“လာပြီ မေမေ”

မိုးအောင် နေ့ခန်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရင်း ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဖြူဖွေးလား ပြော”

“တို့အောင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့အောင် ဖြူဖွေးကို ဝင်ခေါ်ပေးပါလား”

မေမေ့ကိုတော့ အလွယ်တကူ အားမနာတမ်း ငြင်းနိုင်ပေမယ့် ဖြူဖွေးကိုတော့ ခပ်တင်းတင်း ငြင်းပစ်ရမှာ ခက်နေသည်။

“ဖြူဖွေး ဒီနေ့မလာဘဲတောင် နေမလို့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ အလုပ်တွေ အများကြီးဟာ”

“ဟုတ်တယ်”

မိုးအောင် မျက်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဖြူဖွေးက သူ မငြင်းဆန်နိုင်အောင် အပိုင်ကိုင်သည်။ အဲသည်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူ အထင်သေးသည်။ မုန်းသည်။

“ဖြူဖွေးဖျားနေတာ၊ လေးဘီးငှားလာလဲ လေတိုက်မှာစိုးလို့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဆက်ကြည့်သေးတယ်၊ လမ်းကြုံလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဖျားနေတာ ဟုတ်လား”

မိုးအောင် မျက်ခုံးရှုံ့သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ... ကိုယ်ဝင်ခေါ်မယ်”

“ခဏပါ ကိုအောင်ရဲ့၊ ဖြူဖွေးတကယ်မလာနိုင်တာ အရမ်းလဲ အားနာတယ်”

မိုးအောင် စဉ်းစားရခက်သည်။ မနေ့ညနေ ပြန်သွားတုန်းက အကောင်းပကတိ၊ ခုမှ ဘယ်လိုကဘယ်လို လူမမာလုံးလုံး

ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။

အမှန်တကယ် ဖျားနေတာဆိုလည်း နားချင်နားပါစေဟု မိုးအောင် ကရုဏာတွေး တွေးထားသည်။

တမင်လုပ်ကြံပြောတာ ဆိုလျှင်တော့ သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ မိုးအောင်က ဖယ်ရီကြိုပို့ စီစဉ်ပေးထားသားပဲ၊ ဖယ်ရီမှာဆို ဖြူဖွေးက သက်တောင့်သက်သာ ခေါင်းခန်းထဲ အမြဲလိုက်ပါရတာ၊ တစ်ခါတလေ ကားပျက်တာကို သည်လောက် အဖြစ်သည်းစရာ မရှိဟု ထင်သည်။

မိုးအောင်လောက် အလုပ်သမားတွေအပေါ် ညာတာလိုက်လျောတာ ရှိမလား။ ကိုသက်တို့ သန့်ဇင်တို့ဆို မိုးအောင် ဖြူစင်လွန်းတာကို တစ်ခါတလေ မကျေမနပ်တောင် ဖြစ်ရသေးတာ။

စတိုးကြီးတစ်ခုလုံး ပိုင်နေပေမယ့် ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားပေမယ့် မိုးအောင်ကသူဌေးဂိုက်နှင့် ဘဝင်မြင့်နေတာမဟုတ်၊ နေတတ်သလိုပဲ နေတာ။

စွပ်ကျယ်လက်ဖြတ်ကလေးနှင့် ပုဆိုးတိုတိုနှင့် မိုးအောင်တို့ တချို့ဆို အလုပ်သမားတောင် ထင်နေကြတာ။

အချိန်ရလျှင် ရသလို ကောင်တာဆင်းကာ မိုးအောင်ကလည်း အရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်တာပါပဲ။

ဖြူဖွေးကိုမှ ကြော့မော့နေတာမို့ ဆိုင်ရှင်သူဌေးသမီးလေး ထင်နေကြတာ။

ခက်လည်း ခက်ပါသည်။

အလုပ်သမားတွေလေးစားဖို့ တစ်ခါတလေတော့ ရှိုးစမိုး
နှင့် လူကြီးဆန်စွာ ခပ်တည်တည်နေပြရတာမျိုး ရှိသည်။

ကိုယ်က အများကြီးကို အုပ်ချုပ်ထားရတာ၊ နေတတ်ပါမှ
တော်တာကျမည်။ ဖြူဖွေးက ဘယ်လောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပုံစံ ဖမ်း
ဖမ်း လူရင်းတွေကျတော့ သိနေတာမို့ ပြုံးချင်စရာ ဖြစ်ကုန်၏။

“ကိုအောင် လာမှာဆို ဖြူဖွေး စောင့်နေမယ်”

“အိုကေ . . . စောင့်နေလေ”

ဖုန်းချရင်း မိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဖျားနေလို့တဲ့ မေမေရေ၊ တကယ်ပဲလားတော့ မသိဘူး”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပါ သားရယ်”

မိုးအောင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည်။

“မေမေ ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲ”

“မသွားတော့ဘူးကွယ်၊ အောက်ထပ်မှာလဲ အလှူရှိနေ
တယ် မဟုတ်လား၊ ဝင်းတို့အိမ်မှာလေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေ ဘယ်လိုသိလဲ၊ သားပြော
ဖို့ မေ့နေတာ”

“ခုပဲ သား ရေချိုးနေတုန်း ဝင်းလေး လာပြောသွားတာ”

“ဟုတ်လား”

“သား ညနေပြန်လာရင် မွေးနေ့ရှင်လေးဖို့ တစ်ခုခု ဝင်
ဝယ်လာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မမေ့နဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ မမေ့အောင် ခေါင်းထဲထည့်ထား
ပါ့မယ်”

မိုးအောင်က ယူစရာရှိတာတွေ ယူသည်။

“သား . . . စောစောပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် ထွက်ခါနီး ဖုန်းက မြည်လာတော့ သွားကိုင်
ရသည်။

“မိုးအောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သန့်ဇင် ဘာလဲ . . . ပြော”

“ညနေ ကိုသက်တို့အိမ်မှာ ဆုံမယ်”

“ကိစ္စက . . . ”

“ခါတိုင်းလိုပဲ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောရင်းဆိုရင်းပေါ့”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“မင်းအိမ်ကပဲ စောင့်လိုက်ကွာ၊ ငါနဲ့ ကိုသက် လာခဲ့မယ်”

“အင်း . . . ပြီးရော”

“သားရေ . . . အလှူရှိတာ မေ့မယ်နော်”

မေမေ လှမ်းအော် သတိပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် သန့်ဇင်”

“ဟင် . . . ”

“ဝင်းရဲ့ မောင်လေး မွေးနေ့ရှိတယ်ကွ၊ ငါ့အဲဒီအောက်
ထပ်မှာပဲ ရှိမယ်၊ မင်းတို့ လာခဲ့လေ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ငါ ခုပဲ ကိုသက်ဆီက ပြန်လာတာ”

“ဟုတ်လား”

“ငါ စက်ဘီးဝင်သားတာ”

“ထုံးစံအတိုင်း ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဒါဆို ဒါပဲကွာ၊ ညနေ လာခဲ့မယ်”

“အိုကေ... အိုကေ”

“မင်းအခု ‘မိုး’ ကိုသွားမှာလား”

“သွားတော့သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူဖွေးကို ဝင်ခေါ်ရဦး

မှာကွ”

“ဖယ်ရီက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝပ်ရှော့ရောက်နေတယ်”

“ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒီတော့ မင်းကြိုပို့ပေါ့”

“အဲဒါညစ်နေတာ၊ သူက ဖျားနေတယ်လုပ်နေသေးတာ”

“အလကား ပဲဖျားတာ နေမှာပါ”

ဖြူဖွေးအကြောင်း သိနေသလို သန့်ဇင်က ရှုတ်ချသည်။

“ငါကကော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဝင်ခေါ်ရမယ်၊ အခြေအနေ

အရပဲ”

မိုးအောင်က ညည်းသည်။

“မိုးအောင်”

“ဟေ...”

“မှတ်မိတယ်နော်”

“ရွှေခြူးလား”

“မင်းဘိုးအေ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

မိုးအောင် နောက်တာကို သန့်ဇင် ခေါ်ပူသွား၏။

“ငါတို့နဲ့ချိန်းထားတာ မှတ်မိရဲ့လား မေးတာ”

“အေးပါ... မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းက မေ့တတ်လို့”

“ရင်ထဲခေါင်းထဲမရောက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှပါကွာ”

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ မေ့တတ်ခြင်းမျိုးပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတာ”

“ရွှေချထား... မင်းမှတ်ဉာဏ်ကို”

“ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်၊ ဒါပဲနော်”

“အေး... အေး... ဖြူဖွေးကို သတိလက်လွတ် ရည်း

စားစကားလည်း ယောင်ပြောမိဦးမယ်”

“မင်းလို ငကြောင်မှမဟုတ်ဘဲ”

“မသိနိုင်ဘူး၊ မင်းလဲ မှန်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟ... အသားလွတ်ကြီးပါလား”

“မင်းက ဝင်ကြိုရမှာ စိတ်မပါသလိုလိုနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဝင်ကြိုရကျိုးနပ်အောင် လှုပ်ရှားလိုက်

မှာ”

မိုးအောင်က ရယ်သံနှင့် ပြောသည်။

“ဘာလဲ... ဆိုင်ထဲခေါ်သွားပြီး ပြုစုလိုက်မှာလား”

“မင်းဘကြီး... ဖက်နမ်းပစ်လိုက်မှာဟေ့... သိပြီလား”

မိုးအောင် ရိုတိတိပြောလိုက်သည်။

“သား... ”

မေမေက ဝင်ဟန့်တားသည်။ မိုးအောင် ကိုယ်ကြီးမတ်သွားလျက် တိတ်သွားရသည်။ မေမေ ဆူလိုက်တာကို သန့်ဇင်လည်း ကြားမှာမလွဲမသွေ။

သည်ကောင်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်တာ ဖြူဖွေးကိုတော့ အားနာမိပါသည်။

“သားတို့နော်... စည်းလွတ်ဝါးလွတ်မပြောနဲ့နော်၊ မေမေ မကြိုက်ဘူး သိလား၊ မိန်းမသားဘက်က နစ်နာမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

မိုးအောင် ဖုန်းချတော့ မေမေက ပြောသည်။

“ဒီလိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ်ပြောတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ သားတို့ချင်း စကားနိုင်လုတာပါ မေမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သူများသားသမီးကို သားပြောမယားပြော မပြောရဘူးလေ”

“နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပါမယ် မေမေ”

မိုးအောင် ခေါင်းညိတ်ကတိပေးရင်း လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဝင်းတို့အခန်းထဲဝင် ကားထုတ်ဖို့ပြင်တော့ ဝင်းက ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီး...

“ကိုအောင်... ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ သတိလဲထား”

ဟု ဆိုရင်း လက်ပိုက်ရပ်နေ၏။ မိုးအောင်သွားခါနီးတိုင်း သည်လိုပဲ နှုတ်ဆက်တတ်တာ ဝင်း အကျင့်ပါ။

“သွားမယ်”

“အင်း...”

လက်ကာပြရင်း နှုတ်ဆက်ရ၏။ ကားမောင်းလာရင်းမှ သူ တွေးမိသည်။

ကိုယ် မြတ်နိုးလွန်းစွာ လက်ထပ်ယူထားသည့် ကိုယ့်ဇနီးလေးသာ သည်လို နှုတ်ဆက်လက်ပြကျန်ရစ်လျှင်...

တွေးကြည့်ရုံနှင့် နှလုံးထဲနွေးသွားသည်။ အဲသည်လို အနေအထားကိုလည်း အရွယ်ကြောင့်လားမသိ၊ သူ မကြာခဏ တောင့်တလာမိသည်။

သည်လိုအတွေးမျိုးတွေ ခုတလော ခဏခဏပေါ်လာတတ်သည်။ သို့ပေမယ့် ရင်ခုန်ညွတ်ဖူးသော အမျိုးသမီးကျတော့ ရှိမလာသေး။

နှလုံးသားကို လိမ်ညာခိုင်းပြီး လုပ်ကြံဖန်တီးယူလို့ ရမှာတဲ့လား၊ ကိုယ့်နှလုံးသားက ခေါင်းမာသည်။

ဖြူဖွေးတို့နေထိုင်ရာ ရန်ကင်းတိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဟွန်းကို ဆက်တိုက်တီးပစ်သည်။

ဖြူဖွေးက ဝရန်တာမှ အရင်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဆင်းလာ၏။ မိုးအောင် လှမ်းအကဲခတ်ရင်း ဝေခွဲရခက်နေသည်။ ဖြူဖွေးကအနွေးထည် ပန်းရောင်လေးတော့ ဝတ်ထားသား၊ ဟန်ဆောင်လွှမ်းထားတာလားတော့ မသိနိုင်။

“ဖြူဖွေးစောင့်နေတာကြာပြီ”

“အင်း... ထွက်ခါနီးမှ ဖုန်းလာနေတာနဲ့”

ဖြူဖွေးက နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းရောင်လေးနှင့် မျက်ခွံမှာလည်း ပန်းရောင်ခြယ် ထားတာမှန်ထဲကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည်။

နေထိုင်မကောင်းလည်း အဖျားသွေးဝင်နေလည်း ဒါမျိုး ကျတော့ မမေ့ပါလား။ မိန်းကလေးတွေ သည်လောက်တောင် အရည်အချင်းရှိကြသလား။ ကိုယ်ကတော့ နေမကောင်းလျှင် အိပ်ရာထဲ ပစ်လွှဲနေချင်တာ။ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဆံပင်ဖြိုးဖို့ တောင် စိတ်မပါတော့။

အင်း... စိတ်ဓာတ်ပါဘဲ၊ ကွာခြားတာ စိတ်ဓာတ် ပဲနေမှာ။ လူတစ်ယောက်နှင့် ကတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်စိတ် ချင်းတူနိုင်မလဲ။

“ကိုအောင့်ကို အားနာတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ကားလေးကို ညင်သာစွာပဲ မောင်းလာခဲ့သည်။

“မနက်ပိုင်းဆို ဘတ်စ်ကားတွေက သိပ်ကျပ်တာ၊ နေမ ကောင်းရင် မတိုးချင်ဘူး၊ ကားကဘယ်နေ့လောက်မှ ပြီးမလဲ မသိဘူး”

“နေ့ခင်းကျရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားမေးရမှာပေါ့”

မိုးအောင်က အရေးကြီးသောအလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ခေါင်း ထဲထည့်လိုက်ပုံနှင့်ပြော၏။

“ကိုအောင်... ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး”

“ဒုက္ခများပါတယ်လေ၊ အပြန်ကျရင် လေးဘီးနဲ့ပဲ ပြန်စဉ်

မယ်”

မိုးအောင်က ဘာမှထပ်မပြောတော့။

“အန်တို ဆီလဲ မရောက်တာကြာပြီ”

“လာလည်ပေါ့”

“အန်တီလဲ လုံးဝကိုမလာတာ”

“မေမေက အိမ်မှာ အနေများတယ်”

“ဖေဖေက ခမ်းနေသေးတယ်”

“အင်း... ပြောပြလိုက်မယ်”

သူနှင့် ဖြူဖွေး စကားပြောနေကြတာ ပြတ်တောင်း ပြတ် တောင်း။ မိုးအောင် စိတ်မပါဘဲ ဟန်မဆောင်တတ်၊ အပေါ်ယံ အချိုဖြူးတာမျိုးလုပ်မှမလုပ်တတ်တာ။

စိတ်ပါပြီဆိုလျှင်လည်း ဘေးလူသိအောင် ဟန်ပင်မ ဆောင်နိုင်။

“ကိုအောင့်ကို မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“ညနေ မွေးနေ့ပွဲသွားရမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ ပြောတာလား”

“အင်း... မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ မေ့နေမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေက တော်တယ်၊ ကိုယ် မေ့တတ်မှန်း”

သိလို့ ဖြူဖွေးကိုပါ သတိပေးလိုက်တာ”

“အဲဒီတော့... ”

“ဒီလိုလုပ်လေ... ဆိုင်ကပဲယူလိုက်၊ ကျွန်တော့်စာရင်း

ထဲထည့်လိုက်၊ ပက်ကင်လှလှပါ လုပ်ထားပေး၊ မထူးပါဘူး၊ ကား
ထဲပါ တစ်လက်စတည်း ထည့်ထားပေးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ တန်ဖိုးက...”

“သုံး လေး ငါးရာတန်လောက်”

“အဲဒါဆို ဘာထည့်ရမှာလဲ၊ တီရှပ်လား”

“ကောင်းတာလုပ်၊ မွေးနေ့ရှင်က အသက်ဆယ့်ခုနှစ်၊
ဆယ့်ရှစ် ချာတိတ်ဗျာ၊ ဖြူဖွေးပဲ ကြည့်စီစဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် လွှဲထားလိုက်၏။ သူက အလုပ်များတာ။ ဒါတွေ
ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

ခုလိုကျတော့လည်း ဖြူဖွေးက အားကိုးရသား။ ကောင်း
တာလေးတွေ ရှိနေလို့လည်း သူ ဖြူဖွေးကို မလွဲသာ မရှောင်
သာ သွားခေါ်ခဲ့ရတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက မိုးအောင် ဖွင့်ထားသည့် စတိုးဆိုင်
ကြီး တစ်ခုလုံး၏ မန်နေဂျာ။ ခေါင်းစားသော အရွယ်ဆုံးသော
အလုပ်နေရာကို ယူထားပေးတာ။

လုပ်တာ ကိုင်တာကလည်း တိကျသေသပ်သည်။ စိတ်ချ
ရသည်။ မှားယွင်းပေါ့ဆတာမျိုး တစ်ခါမျှမရှိခဲ့။ အလုပ်နိုင်နင်း
သော အမျိုးသမီးပါ။ မိုးအောင် မသွားလည်းရသည်။ ဖြူဖွေးနှင့်
အစစလွှဲထားလို့ရသည့် အနေအထားမျိုး။

မေမေကလည်း သည်လို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပြေ
လည်စေချင်တာ။ သို့သော်လည်း ဖြူဖွေးကို ချွေးမတော်ချင်သည်

ဟုတော့မေမေ မပြောဖူးခဲ့။ ဝင်းတစ်ယောက်ကိုသာ မေမေက
သမီးလို သံယောဇဉ်ကြီးတာ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဝင်းကပဲ အနီးကပ် လို
အပ်တာ လုပ်ပေးနေတာ။ ဈေးကြုံမှာတာကအစ၊ စကားလာ
ပြောနေတာ အဆုံး မေမေနှင့် အတည့်ဆုံး မိန်းကလေးပါပဲ။
ဝင်းက ဣန္ဒြေလည်းကြီးတော့ မေမေက ပိုအမှတ်ပေး
သည်။

“သားရယ်... ရှပ်ကလေး သိပ်မလှတာကလွဲရင် ဝင်းက
အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မေမေက တိတိလင်းလင်း သုံးသပ်သည်။

“မူနီနေအောင် လှနေလဲ ဗိုက်ပြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သားကတော့ ကြွေရုပ်လေးလိုမှ”

မေမေ အသည်းယားအောင် သူ စသည်။

“ကြွေရုပ်လေးလိုလှရင် ကြွေရုပ်လေးလိုဂရုစိုက်နေရမှာ”

“အဲဒါ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား မေမေ”

“သားနော်... ကတ်ကတ်သတ်သတ်၊ သိပ်လှရင် မာနပါ
ကပ်ပါလာမှာ၊ သားကိုနိုင်မှာ”

“နိုင်ပါစေပေါ့ မေမေရယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခွေးလေး...”

မေမေက ချစ်စနိုးခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ “သား
လေး... သားလေး” ဟု မေမေက ခေါ်တတ်တာကို ဝင်းက
လျှောင်ပြုံးလေး ပြုံးတတ်သည်။

မိုးအောင်ကလည်း အမြင်ကတ်စရာကောင်းအောင် သားသားက... သားသားကနှင့် သားချင်းထပ်ကာချွပ်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့က လူရှေ့သူ ရှေ့ရောက်လာလျှင် သူ့ကို “သားလေး” ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါ်ကာ နှိပ်တတ်တာ။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ဖြူဖွေးက အရင်ဆင်းသည်။ သူနှင့် ဖြူဖွေး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြတော့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ကွက်ကြည့်... ကွက်ကြည့်။

စူးစူးစမ်းစမ်းလိုက်ကြည့်ကြတာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိုးအောင် မျက်နှာတင်းသွားရသည်။

“မမဖြူဖွေးလေးက ပိုင်တယ်တော့၊ ဆိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဖယ်ရီနဲ့ ပါလာတာ၊ ငယ်တို့တော့ ကားတိုးဝှေ့စီးခဲ့ရတယ် သိလား၊ မနာလိုဘူးနော်”

ငယ်ငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက သူ လှေကားတက်နေတာတောင် မဆိုးသေး စူးစူးကျယ်ကျယ် ပြောနေလိုက်တာ။

မိန်းကလေးတွေ သိပ်ခက်ပါလား။

“မဆွတ်ခင်က ညွတ်တာ” ဆို တော်သေး၊ အခုဟာက မဆွတ်ချင်မှန်းသိလျက်နှင့် အတင်းညွတ်ပေးနေတာ။

* * *

အခန်း (၂)

နာရီတို့၊ ကက်ဆက်တို့၊ ပန်ကာတို့၊ မီးခံသေတ္တာတို့၊ စာကြည့်မီးတို့ ဒရင်းဘက်တို့ရောင်းသော အပေါ်ထပ်အစွန်ထောင့်မှာ ခပ်အေးအေးထိုင်ရင်း မှာထားတာ ကြာပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်မည်ပြင်တုန်း ဖုန်းခေါ်သံကြားတာမို့ အနားရှိနေသော ကော့လက်စ်လေးကိုကောက်ယူနားထောင်ရသည်။

ဖုန်းဆက်တာက မေမေ၊ မေမေ သောက်နေကျဆေးကုန်သွားတာမို့ ဝင်ဝယ်ခဲ့ဖို့မှာတာ။

အရောင်းစာရေးတွေ ဝယ်သူတစ်ယောက်နှစ်ယောက် နှင့်ရောင်းဝယ်နေကြတာ ငေးကြည့်ရင်း ဖုန်းခွက်လေးကို ခြိန်ချထားသည်။

သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး တက်လာတော့

ဖိုးမောင်က ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်မေးမြန်းသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အော်ဂင်နာရီသေးသေးလေး ရှိမလားလို့”

“ဟိုအရပ်လေးတွေပါတဲ့ဟာမျိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဖိုးမောင်က ခပ်သွက်သွက်ထုတ်ယူပြရင်း ကပ်ထားသော
ဈေးနှုန်းကိုပါ ပြ၏။

အမျိုးသားကြီးက နာရီလုံးလုံးလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်
ပြီး အကြည့်က ထိုင်နေသော-မိုးအောင်ထံ ရွှေ့လာ၏။

မိုးအောင်ရင်ထဲ ဝုတ်ခနဲ မြည်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရှအသက်ပါသွားတာ တလက်
လက်အရောင်ဖြာထွက်မတတ်။ အဲသည်အကြည့်ကြောင့်ပဲ
ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲ မြည်သွားရတာ။

လက်ထဲ ကိုင်ထားသော စားပွဲတင်နာရီလုံးလုံးလေးက
ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျကွဲသွားသည်။

ဖိုးမောင်က မျက်လုံးပြူးသွားပေမယ့် လူကြီးကတော့ မယ့်
ကြည်နိုင်သော မျက်လုံးတွေနှင့် မိုးအောင်ဆီပဲမလွတ်တမ်း မလွဲ
တမ်း စိုက်ကြည့်နေတုန်း...

နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟလာကာ တစ်ခုခု ပြောတော့မလိုလို၊
လက်တွေကလည်း သူ့ဆီ လက်ညှိုး ညွှန်တော့မလိုလိုနှင့် တန်း
လန်းရှိနေ၏။

မိုးအောင် ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ သတိဝင်သည်။

“ဖိုးမောင်... မှန်ကွဲစတွေ ရှင်းစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

အမျိုးသားကြီးက ခေါင်းငဲ့စောင်းကာ မိုးအောင်ကို အံ့
ဩတကြီး ကြည့်ကောင်းတုန်း...

မိုးအောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါ။
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ရသည်။

အမျိုးသားကြီးက အမည်တစ်ခုခုကို ရေရွတ်လိုက်ပုံရပေ
မယ့် အသံထွက်မလာတာမို့ သူ မကြားရပါ။

မိုးအောင် မတ်တတ်ရပ်ကာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အန်ကယ်... ဘာပြောချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ရှိရှိသေသေ မေးလိုက်၏။ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်တုန်လှုပ်
နေပုံ၊ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတာ ထင်ရှား ပေါ်လွင်လွန်း
သည်။

“မင်း...”

သူ့ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း အမျိုးသားကြီးက ခေါင်းယမ်း
သည်။ နားထင်ကို လက်နှင့်ဖိကာ ယိုင်မတတ်လည်း ရှိ၏။

ကြည့်ရတာ မူးဝေသွားပုံ။

“လာပါ အန်ကယ်၊ ဒီခုံမှာထိုင်ပါ”

မိုးအောင်က လက်မောင်းတွဲရင်း ခုံမှာ ထိုင်စေသည်။
လေးပင်သော သက်ပြင်းချသံက မိုးအောင်ဆီ လွင့်လာ၏။

“နာရီဖိုး ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲ မောင်ရင်”

“ဗျာ . . .”

စောစောတုန်းကနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာသွင်ပြင်။

ဒါဟာ သာမန်အဖြစ်အပျက်လား။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းတရားတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့ရပြီးမှ ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားတာ။

မိုးအောင် အောင့်သက်သက်နှင့် မကျေနပ်သလို ဖြစ်ရသည်။

“နာရီဖိုးက . . .”

“ရမိတယ် အန်ကယ်၊ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

“မဟုတ်တာကွာ . . . အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေသေချာချာ ကိုင်ထားရင်းနဲ့ကိုမှ လွတ်ကျတာ”

“ခင်ဗျာ”

“ဒါက ထားပါ။ အန်ကယ် သိချင်တာက မင်း နာမည်၊ မင်း ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဒီဆိုင်က မင်းဆိုင်လား၊ ပြီးတော့ မင်း လူပျိုလူလွတ်လား၊ မင်းလိပ်စာကော ပေးပါလား၊ အန်ကယ်ပြောတာတွေ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ တတ်နိုင်သလောက်ဖြေပေးပါကွယ်”

မိုးအောင် ဘာဆက်ပြောရမုန်း မသိအောင်ပါ။

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးအောင်ပါ အန်ကယ်”

“မိုးအောင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေးကွာ . . . အန်ကယ်က ဦးဇော်လတ်ပါ၊ အားလုံးက လေးလေးဇော်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှေ့ . . . ဒါက အန်ကယ်လိပ်စာကတ်ပါ”

မိုးအောင် တရုတ်သေ လှမ်းယူရင်း ဖတ်ကြည့်သည်။
ဪ . . . နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ တစ်ဦးပါပဲလား။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ် အန်ကယ်”

“အေးကွာ . . . အန်ကယ်ကတော့ မင်းကိုတွေ့ရတာ ချောက်ချားတယ်၊ အရမ်းတုန်လှုပ်တယ်၊ မျက်စိလဲ လည်သွားတာပဲ၊ စိတ်လဲမကောင်းဘူး”

“ဗျာ . . .”

မိုးအောင် တဗျာဗျာနှင့် အံ့အားတသင့်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဦးဇော်လတ် သည်လိုဖြစ်ရသလဲ။

“ကျွန်တော်က မေမေနဲ့ မြေနီကုန်းဘက်မှာ နေပါတယ်။ လူပျိုလူလွတ်ပါ”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တအားဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

“မိသားစုက မေမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဪ . . .”

“ဒီစတိုးဆိုင်က ကျွန်တော်တို့ အပိုင်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်လိပ်

စာအပြည့်အစုံလဲ ပေးပါမယ်”

မိုးအောင်က သီးသန့် လုပ်ထားသော အခန်းလေးထဲ
ဝင်လာကာ အံ့ဆွေဖွင့်ပြီး လိပ်စာကတ်လေး ထုတ်ယူပေးသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ပါ အန်ကယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောရတာပေါ့၊ လာပါ၊ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဆိုလည်ခုံတစ်လုံး ဆွဲထုတ်ကာ နေရာပေး၏။
မှန်တံခါးကဝင်ပြီးတာနှင့် ပြန်ပိတ်သွားတာမို့ ဦးဇော်
လတ်နှင့် သူ နှစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်
ရသည်။

“အန်ကယ်... ဘာသောက်မလဲ ခင်ဗျ”

“ရပါတယ်”

“နက်စ်ကြိုက်လား အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် မှာလိုက်မယ်”

“အေးကွာ... ကောင်းသားပဲ”

မိုးအောင်က ဦးဇော်လတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်
သည်။ နက်စ်နှစ်ခွက်ကိုတော့ ဖိုးမောင်နှင့် မှာလိုက်၏။

“မောင်မိုးအောင်က ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ကျွန်တော် သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ
ပါပဲ”

“အင်း”

“အန်ကယ် စောစောက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်လို့
ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းရင်းကို သိချင်တယ်ဗျာ၊ အန်ကယ်ပြော
ပြနိုင်မလား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်၊ မင်းကမသိချင်လဲ အန်ကယ် ပြောမှာ၊
ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်းတော့ မပြောနိုင်ဘူး”

မိုးအောင် အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။

“မင်းကို အန်ကယ် ဆက်သွယ်မယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးမောင်က နက်စ်ကော်ဖီနှစ်ခွက်လာပေးသည်။

“ဝင်ခဲ့မယ် ဆရာ”

“အေး... လာ”

ဦးဇော်လတ်ရှေ့ကို မိုးအောင်က တိုးချပေး၏။ စီးကရက်
ဘူးနှင့် မီးခြစ်ပါ ချထားပေးတော့ ဦးဇော်လတ်က ပြုံးသည်။

“သောက်ပါ အန်ကယ်”

“အေးကွာ... အထူးအဆန်းပဲ”

မိုးအောင်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ဦးဇော်လတ်ကရေ
ရွတ်သည်။

“ကျွန်ဟော်တော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးလဲသိချင်တယ်”

“သိရမှာပါကွာ”

ဦးဇော်လတ်က ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်သည်။ ပြီးတော့
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်မိုးအောင်ပါပဲ”

“ခင်ဗျာ...”

မိုးအောင် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းရှုပ်လာရသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းကလည်း အန်ကယ်ကို ခုလိုပဲ နက်စ်ကော်ဖီနဲ့ စီးကရက်နဲ့ မင်း ဧည့်ခံခဲ့တယ်”

“ဗျာ...”

မိုးအောင် မျက်လုံးကျယ်ရင်း မျက်ခုံးလည်း ပင့်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းအလုပ်ခန်းထဲကို အန်ကယ် ရောက်လာတော့ ခုလိုပဲ ခုံတစ်လုံးထုတ်ပေးပြီး မင်း ဧည့်ခံခဲ့တယ်။ သေချာပါတယ်ကွာ၊ ဒီလို နက်စ်ကော်ဖီနဲ့ စီးကရက်နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မိုးအောင်၊ အဲဒီတုန်းကလဲ မောင်မိုးအောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ကော်ဖီခွက် ရှေ့တိုးပေးခဲ့တာ”

မိုးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့လာရသည်။ သည်လူကြီးကြည့်ရတာ ဦးနှောက်လည်း ကောင်းပုံပါပဲ။ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာလည်း မဟုတ်နိုင်။

အခုလောလောဆယ်ပင် သူ့ရုပ်ရှင်ကားကြီး သမ္မတရုံမှာ ပြသနေတာ။ မိုးအောင် ခေါင်းပူလာရသည်။ ဦးဇော်လတ်ပြောနေတာတွေ နားမလည်။ ဦးဇော်လတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခုမှ မြင်ဖူးခဲ့တာ သေသေချာချာ။

“အန်ကယ်... လူမှားနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလဲ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်က သိပ်တိုက်ဆိုင်လာလွန်းတော့ အန်ကယ် ရူးမလိုတောင်ဖြစ်သွားရပြီ”

မိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ မင်းပါပဲ၊ မင်းကိုပဲ အန်ကယ်တွေ့ဖူးခဲ့တာပါ”

မိုးအောင် ကုပ်နောက်ကျော့ကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ရင်း ပြုံးရမလို မွဲရမလိုလို။

“ကဲ... အန်ကယ် သွားမယ်၊ မင်းဆီ အန်ကယ်ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကိုလာခဲ့မယ်”

ဦးဇော်လတ်က မိုးအောင်ကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်သည်။

“သိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ခုမှပဲ မိုးအောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“အန်ကယ် ဘယ်နေ့လောက် ဖုန်းဆက်မလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီနေ့ပဲ လာခဲ့မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဘယ်အချိန်လဲ အန်ကယ်”

“ညနေပေါ့၊ မင်းရှိမလားကွ ဟေ... ”

“ရှိပါတယ်၊ အန်ကယ်လာမယ်ဆို စောင့်နေပါမယ်”

“အိုကေ... သွားမယ်”

ဦးဇော်လတ်ကိုလိုက်ကြည့်ရင်း မိုးအောင် တစ်ဦးတည်း တျန်ရစ်သည်။ ဘာမှ မတွေးချင်လောက်အောင် ခေါင်းထဲရှုပ်

ထွေး နောက်ကျီလာ၏။

အိမ်ပြန် အနားယူတာပဲ ကောင်းသည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က သည်လောက်တောင် ခေါင်းစားအောင် လုပ်သွားနိုင်သည်ပဲ။

မယုံနိုင်စရာ သိပ်ကောင်းပါသည်။

ဦးဇော်လတ် အံ့ဩ တုန်လှုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မိုးအောင်ပါကယောင်ကတမ်း စိတ်လှုပ်ရှားရတာ။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတွေက ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသလိုပါ။

“ကိုအောင်”

ဖြူဖွေးက လှပသော ပက်ကင်ထုပ်လေးနှင့် ရောက်လာသည်။

“ရပြီ ကားထဲ ထားပေးရမယ်ဆို သော့ပေးလေ”

“ရတယ်၊ ကိုယ်အခုပြန်တော့မှာ”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“နာရီလွတ်ကျ ကွဲသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုအောင်နဲ့ ပြဿနာတက်သေးလား”

“မတက်ပါဘူး၊ ဒါ ပြဿနာဖြစ်လောက်တဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သူက တမင်လွှတ်ချလိုက်မလဲ”

မိုးအောင် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တာကို ဖြူဖွေးက မယုံချင်

သလိုကြည့်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်လူဟာ ဖြူဖွေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာသာ မကောင်း၊ တခြား ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သိပ်ရက်ရောတာ၊ လိုက်လျောနိုင်တာ အမြဲတွေ့ရသည်။

ဖြူဖွေးကိုမှရွေးပြီး ပြတ်တောက် မာကျောလွန်းတာ ခံရခက်သည်။ မကျေနပ်ဘူး၊ မုန်းစရာလည်း ကောင်း၏။

“ကိုအောင်”

“ဟင်...”

“စာရင်းတွေ အများကြီးလုပ်ရမှာ၊ ဖြူဖွေးတစ်ယောက်တည်း နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“အင်းလေ... ပြီးသလောက် လုပ်ထား၊ မိနက်ဖြန်ကျမှ လုပ်တာပေါ့၊ ဖြူဖွေးလဲ ဖျားနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်”

မိုးအောင်က ဖြူဖွေးကိုမကြည့်ဘဲ ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ကိုအောင်”

“ဟင်...”

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ နက်စ်တစ်ခွက်နဲ့ ဘယ်ဟာသောက်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်ချင်တာ၊ ဧည့်သည်နဲ့ အဖော်ရအောင် နက်စ် ထပ်မှာလိုက်တာ”

“အင်း...”

“ဖြူဖွေးပဲ သောက်လိုက်လေ”

“ကိုအောင်ကကော”

“မသောက်တော့ပါဘူး”

“လက်ဖက်ရည်ကို နွေးပေးမယ်လေ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သောက်မယ်”

ဖြူဖွေးက သွက်သွက်လက်လက်ပဲ အခန်းပြင် စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူ၊ အိုးသေးသေးလေးထဲ ထည့်ကာ လျှပ်စစ်ဖီးဖိုလေးပေါ်တင်ပြီး ပူနွေးသွားအောင် နွေးပေး၏။

“ခဏတောင့်နော်”

မိုးအောင်ဘက် လှည့်ပြော၏။

“ရပါတယ်”

ကိုယ့်ကို စေတနာနှင့်လုပ်ကိုင်ပေးတာ မြင်ရတော့လည်း ကရုဏာသက်မိသား။

“မနက်ဖြန်လဲ ဖြူဖွေးကို ဝင်ခေါ်ပေးမယ်”

“အဟင်း... ဒါဆို ဖားရကျိုးနပ်ပြီ”

ဖြူဖွေးက အရယ်နှင့်ပြောသည်။

“သိပါတယ်ဗျာ”

“အမယ်... မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးရတာပါ”

လက်ဖက်ရည်က ပူနွေးနွေးနှင့် အရမ်းကောင်းပေမယ့် ခေါင်းထဲကို မကြည့်လင်စေနိုင်။

ဦးဇော်လတ်ပြောသွားသော စကားတွေက အတွေးရှုပ်စေသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ရှင်းလင်း ပွင့်လင်းတာ မရှိခဲ့ပါ။

* * *

အခန်း (၃)

“မြန်မြန်လာကွာ... ငါ ကားထဲကပဲ စောင့်မယ်”

“မင်းကလဲ လောလိုက်တာ”

“ဦးဇော်လတ်ရောက်နေရင် အားနာစရာ ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“သည်းပြန်ပြီ”

သန့်ဇင်က ကြည့်မရသောပုံစံနှင့် ပြော၏။ ကိုသက်က တော့ မတိတထိ ပြုံးနေသည်။ သူတို့ပြောသလို ကိုယ်စိတ်လော နေမိတာလား။

“နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်၊ ခွေက ကြည့်ပြီးသားတွေ များတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိ မင်းဆီမလာဘူး”

“ဆောရီးကွာ... တောင်းပန်ပြီးသားကိုကွာ”

“အေးပါ တစ်ခါတစ်လေလဲ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“ဟ... ကိုသက် ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ မနက်

မြန်မာအပြတ်ပြတ်ရမယ်၊ မင်းရှင်းရမယ်”

“အင်းဝ၊ အဲဒါစောစောကတည်းက သဘောတူပြီးသား
ဒဲ၊ ထပ်တလဲလဲဆို ငါအမြင်ကတ်လာမှာ”

“အေး.. . ငါတို့က.. .”

“ဟာ.. . မြန်မြန်သွားကွာ၊ ပြောနေတာ တစ်နာရီ”
သန့်ဇင်ကို မိုးအောင် တွန်းလွှတ်လိုက်၏။ ပီဒီယိုခွေငှား
ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး မဆင်းနိုင်သေးဘဲ ပြောနေကြတာ။

“လာ.. . ကိုသက်၊ ဒီကောင် မလွယ်ဘူး”

“သွားကြတော့ကွာ”

မိုးအောင် အော်ပစ်မှ သန့်ဇင်နှင့် ကိုသက် ထွက်သွား
ကြ၏။ ဆိုဟာကူရှင်ကို ခေါင်းမှီကာ အခုလောက်ဆို ဦးဇော်လတ်
ရောက်များနေမလားဟု တွေးမိသည်။

မိုးအောင် အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီး သန့်ဇင်ဆီ ဖုန်းဆက်
တော့ ကိုသက်ကိုပါခေါ်ပြီး ရောက်လာကြတာ။

မိုးအောင် အဖြစ်အပျက်ကို ခြုံငုံပြောပြရင်း သည်နေ့
ညနေအပြင်ထွက်ကြဖို့ အစီအစဉ်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်
တဖြည်းဖြည်း နားသွင်းရသည်။

အဲဒါတောင် မကြည်မလင် ဖြစ်နေကြတာ၊ အောက်ထပ်
က ဝင်း မောင်လေး မွေးနေ့ကိုတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝတ်
ကျေတမ်းကျေ ကပျာကယာ ပြေးပေးရသည်။

“အင်း.. . ဒါဆိုလဲ ဦးဇော်လတ်နဲ့ မင်းပြောဆိုနေတုန်း
ငါတို့က အပျင်းပြေ ခွေကြည့်ရမှာပဲ”

“ခပ်တိုးတိုးတော့ လုပ်ကွာ”

“အေးပါ၊ ဒီလောက်တော့ လူမှုရေး ညက်ပါတယ်”

မိုးအောင်တို့ နေတာက ‘ဟောင်ကောင် ဝမ်းဆက်’ဟု
ခေါ်သော နှစ်လွှာတစ်ခန်းမို့ အပေါ်ထပ်မှာ သည်ကောင်တွေ
အေးဒေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်သည်။

စိတ်မရှည်နိုင်စွာ အခွေငှားဆိုင်ဘက် လှမ်းကြည့်တော့
ဟိုနှစ်ယောက်ကို လှမ်းတောင် မမြင်ရသေး။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းသာသာလမ်း
လျှောက်လာတာတော့ မြင်ရသည်။

သွယ်သွယ်မြင့်မြင့် ကိုယ်နေဟန်ထားက နွဲ့မလိုလိုနှင့်
မတ်နေ၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှာကတည်းက ဝင်းဝါနေသော အသား
အရေကို မြင်သာစေသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအရှည် အနက်ရောင်လေးကို ဝတ်ထားတာ
မို့ပိုပြီးပေါ်လွင်နေရောသလား။

အမျိုးသမီးက တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားပေမယ့်
သူ့ကားရပ်ထားရာဆီ လုံးလုံးမကြည့်ပါ။

မျက်လွှာစင်းချထားတာက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလို
လို၊ နီးကပ်လာလျှင် ထင်ထားတာထက် ပိုမိုချစ်စရာကောင်း
တာ သိလာရ၏။

ကူရှင်ကိုမှီထားသော မိုးအောင်ခေါင်းက အလိုလိုမတ်
သွားရခိုက်မှာပဲ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိခြင်းပဲဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူမက ဖိနပ်ပါးလေးနှင့် ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ တဖျပ်ဖျပ် လျှောက်သွား၏။

မိုးအောင် ကားက သူမကားနှင့် အနည်းငယ်လွမ်း၏။ ကားနံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ အလိုလို မှတ်သားမိလျက်သား။

ဘေးတိုက် မျက်နှာထားလေးက အနည်းငယ် ညှိုးနေတာ က လွဲလျှင် တစ်ရာတစ်ယောက် တွေ့နိုင်ခဲ့သော ရှားရှားပါးပါး အလှလေးပါပဲ။

နှာတံလေးက စင်းစင်းလေး၊ အဖျားကျမှ လုံးတုံးတုံးလေး ဖြစ်ကာ ဆွဲဖျစ်ညစ်ပစ်လိုက်ချင်စရာကို ကောင်းသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးက ရဲရဲစိုစို ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်ကလေး၊ မျက်ခုံး လေးရော ပါးပြင်လေးရော နားရွက်လေးရော။ ခြောက် . . . ခုမှ ဆံပင်ဆီအကြည့်ရောက်သည်။ ဆံပင်လေးက ထိုတိုဖောင်း ဖောင်းလေး။

မျက်နှာလုံးလုံးနှင့် တအား လိုက်ဖက်သည်။ နူးနူးညံ့ညံ့ နှင့် ကြည့်ရတာ သိပ်ကို ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။

သူမသဏ္ဌာန်လေးကို လိုက်ငေးရင်း ကြည့်နူး ငြိမ်းအေး မှုတွေက အလိုလို ရင်ထဲရောက်လာသည်။

ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပုံ မရတာတော့ တစ်ဖတ် ကို ကားရှေ့မှပတ်ကာ သွားထိုင်ကတည်းက သိပြီးသား။

သည်လိုသာဆို ကားမောင်းပေးတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ယှဉ်တွဲ ထိုင်စီးသည်ဆိုတော့ သက်ဆိုင်သူများ ဖြစ်လေမလား။

သူမပုံစံလေး ကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေကြီးမည့်ပုံ။ ပြီးတော့

အနေတည်မည့်ပုံ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်မဟုတ်ဘဲ ယှဉ်တွဲစီးမှာ မဟုတ်ပါ။

ခွေအငှားဆိုင်ကိုသာ လာတာ၊ သူမလက်ထဲ ခွေတစ်ခွေ မှလည်း မတွေ့ရ။ ခွေပြန်လာအပ်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူ ခန့်မှန်း လိုက်သည်။

“ဟိတ် . . . ဘာတွေ ငေးနေတာလဲကွ”
ကိုသက်၊ ပခုံးပုတ်လိုက်တော့ မိုးအောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ် ခသည်။

“အဟား . . . ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင် အပြတ် ကြည့်နေတာ ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောပြော . . . ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

မိုးအောင်က ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်သပ်ရင်း ငြင်း၏။

“ဒီလို ဘယ်ရမလဲလေ”

ကားရှေ့ခန်းမှာပဲ သုံးယောက်စလုံး ပူးကပ်ထိုင်သည်။ အမြဲလည်း ခုလိုပဲ စီးနေကျ။ နှစ်ယောက်က ရှေ့ထိုင်ပြီး တစ် ယောက်တည်း နောက်ခန်းထဲထိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်။

“ကဲ . . . ပြော”

“အေး . . . ပြောမယ်၊ မင်း ဒီဘက်လာ၊ မင်း မောင်းလေ”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော”

သန့်ဇင်က လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း မောင်း သူနေရာဘက် ဝင်ထိုင်၏။ ကားထွက်လာရုံရှိသေး မေးခွန်း

တွေ့စပြီ။

“မင်း လိုက်ကြည့်နေတာ ယောက်ျားလေးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်း မျက်လုံးတွေ သိပ်လက်နေတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပုံစံက သိပ်ကျေနပ်နေတဲ့ပုံ၊ စောစောက ထွက်သွားတဲ့ ကားအပြာလေးထဲက တောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ခဲ့တာလေ ကိုသက်၊ ကုတ်အကျီအနက်လေးနဲ့”

သန့်ဇင်စကားကြောင့် မိုးအောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

“မင်းတို့ နပ်လှချည်လား”

“တွေ့ကြည့်လိုက်တာ မှန်ရဲ့လား”

“လုံးဝ အတိအကျပဲ”

မိုးအောင်ကဝန်ခံလိုက်၏။ ကိုသက်က ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“သမီးလေးမပါဘူးလားလို့ မေးသံကြားခဲ့မယ်”

ဟု စဉ်းစဉ်းစားစား ဆိုသည်။

“ဘာ... အဲဒီလိုမနောက်နဲ့ ကိုသက်”

“ဒီလို ကျက်သရေမရှိတာကြီး ငါ နောက်မလားကွ”

“ဟုတ်တယ်”

သန့်ဇင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“သုက ဘာပြောလဲ”

“မပါဘူး၊ မိုးအံ့နေတာနဲ့ထားခဲ့တာတဲ့၊ သိပ်နေမကောင်းလို့တဲ့”

မိုးအောင် ငိုငိုကျသွားရပါသည်။ သမီးလေး... သမီးလေး ရှိသတဲ့လား။

အဲဒါဆို သေချာပြီ။ စောစောက ကားမောင်းပို့တာ သူ့ခင်ပွန်းသည်ပဲ ဖြစ်မှာ။

“တော်တော် ချစ်စရာလေးတွေ၊ မင်းလိုပဲ ခပ်အေးအေး၊ အနေတည်ပုံရတယ်၊ မျက်နှာလေးက တော်တော်ညှိုးနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

သန့်ဇင်စကားတွေထဲ “မင်းလိုပဲ” ဆိုတာလေးကို သိပ်သဘောကျသည်။ ရုတ်တရက် မိုးအောင် တွေ့ဝေသွားရပြန်သည်။

အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မိုးအောင် ဘာလို့ လှုပ်ခတ်သာယာမိလိုက်သလဲ။

ရှက်လည်း ရှက်သည်။ နာလည်း နာသွားသည်။ မသိမသာအကြိတ်လိုက်ရင်း စိတ်တင်းလိုက်၏။

သည်လိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မကြုံချင်ပါ။ ကိုယ့်မာနတရား၊ ကိုယ့်သိက္ခာတရားကို ထိပါးပွန်းပဲ့သလိုပါ။

မှန်မှန်ကန်ကန် ရိုးရိုးသားသားပဲ နေတတ်ခဲ့သူမို့ ဦးခေါင်းက အလိုလို ငဲ့သွားရသည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မထမဆုံးစိတ်ဝင်စားဖြစ်လိုက်မိတာ သည်လိုအိမ်ရှင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်အောင်ပါဘဲ။

“သူ့သမီးလဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ”

သန့်ဇင်က မသေချာသလို ပြော၏။

“မင်းတို့ ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“အတိအကျတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

အဖြေက ဘယ်လိုမှ မရေရာ။

“မင်း ဘာမှတ်မိလိုက်လဲ”

“ကားနဲ့ပါတဲ့ပေါ့”

“ဟာ... မပီပြင်ပါဘူး”

“ရေစက်ရှိရင် ဆိုမှာပါ”

သန့်ဇင်နှင့် ကိုသက်ကံ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေပေမယ့် သူ အလယ်မှနေပြီး တိတ်နေမိ၏။

ပြောစရာစကားတွေ အလိုလို ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

တင်းကျပ်မောဟိုက်သလို ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုယ့်ခံစားမှုကို ကိုယ့်ဘာသာမျှချရင်း စကားစကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။

* * *

အခန်း (၄)

“မေမေ... ဧည့်သည်ရောက်နေပြီလား”

ကားရပ်ပြီးတာနှင့် မေမေ့ကို အရင်ဆုံး ဆင်းမေးသည် မေမေက ဝင်းတို့အိမ်မှာပဲ ရှိနေသေးတာမို့ မေးဖြစ်တာပါ။

“မရောက်သေးဘူး သားရဲ့”

“ဟုတ်လား”

မေမေက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“ဧည့်သည်က အရေးကြီးလို့လား သား”

ဟု မေးလာသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ နည်းနည်းပါးပါးပါ”

မေမေက မိုးအောင်ကို လက်တွဲခေါ်ရင်း...

“ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ဘယ်ကဧည့်သည်မို့ သားက ဒီလောက် ဟာယာခတ်နေရတာလဲ”

“ပြောရမှာအရှည်ကြီး မေမေ”

မိုးအောင် ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်သပ်ကာ ပြော၏။

“နေ့လယ်ခင်းက ပြောရောပေါ့”

“သားကိုယ်တိုင် ဘာမှ မသိရသေးတဲ့ကိစ္စမို့ မပြောဖြစ်သေးတာပါ မေမေ၊ မေမေ့ကို သား လျှို့ဝှက်ထားပါမလား”

“သားနော်... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မေမေ မကြိုက်ဘူး”

မေမေက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတိပေး၏။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သား လုံးဝမရှုပ်ဘူး”

“တစ်ဖက်က လာရှုပ်လဲ အရှုပ်မခံနဲ့”

“အဟား... မေမေ အထင်မှားနေပြီ”

မေမေက သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်သည်။

“အခု သားဆီလာမယ့်ဧည့်သည်က အဘိုးကြီးဗျ”

မေမေက မယုံချင် ယုံချင်နှင့် စဉ်းစားသည်။

“သူက သားကိုမြင်တော့ နာရီတောင် လွတ်ကျသွားတဲ့ အထိ တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားတာဗျ ထူးဆန်းတယ်”

“သားက ဘာဖြစ်နေလို့တဲ့လဲ”

“အဲဒါ ဒီနေ့ညနေ လာပြောပြမယ်တဲ့”

မေမေက ခေါင်းညိတ်သည်။ သန့်ဇင်နှင့် ကိုသက်က အပေါ်တက်ပြီး ခွေကြည့်နေကြတော့ မိုးအောင်တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်ရစ်သည်။

ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကလေးနှင့် စိုပြည်လှပလွန်းသော အမျိုးသမီး။ ရှေ့ဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဘေးကပဲ ကြည့်ကြည့်

မစောင်းတစောင်းအနေအထားပဲကြည့်ကြည့်၊ နောက်ပဲ ကြည့်ကြည့်။

မိုးအောင်မျက်စိထဲ သိပ်ကိုနှစ်သက်မိသော ပုံစံလေးပါပဲ။ သာမန် ချောမွေ့လှပတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူမကို တွေ့လိုက်ရတာကိုယ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သိကျွမ်း ရင်းနှီးဖူးသူလို တနွေးတထွေး ခံစားရသည်။

သူမနှင့်ကိုယ် သိတောင်မသိခဲ့ပဲ ဘာလို့ အဲသည်လို ချက်ချင်းကြီး ကျွမ်းဝင်မှုဖြစ်ပေါ်ရသလဲ။

ချက်ချင်းအနားရောက်သွားကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်သည်။ မိုးအောင်စိတ်တွေ ဘာလို့ သည်လောက် မငြိမ်မသက် ဖြစ်သွားရတာလဲ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် နားမလည်ချင်။

“သမီးလေးနဲ့” ဆိုတော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ထိခိုက် သွားလိုက်ရတာ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩရင်း အနေခက်ထူပူစိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းရှိန်းတောက်သွားရတာ။

သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့ဆိုတာ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ၊ ညီအစ်ကိုတွေလို ခင်မင်ကြတာ။

မဟုတ်ဘဲ ခုလို ပြောကြဆိုကြမှာမဟုတ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရတာ တစ်ဖက်ကိုတောင် အားနာနေပုံရတာ။

သူတို့ပြောမှ မိုးအောင်သိရမှာမို့ မပြောချင်ဘဲ အားတင်းပြောရတာနေမှာ။ မိုးအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

လှိုက်ခနဲ နှလုံးသားထဲမှ ခုန်တက်လာသော တပျော်သည်

အပြင်ကို ပျံ့လွင့်ခွင့်တောင်မရဘဲ နှစ်မွန်းသောဝေဒနာအဖြစ် နှလုံးသားထဲကို ပြန်လည်လှိုက်ဝင်သွားရသည့်အဖြစ်။

မေမေက အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။ မိုးအောင်က ဧည့်သည်စောင့်နေတာမို့ တံခါးကိုပင် ပိတ်မထားဘဲ ထိုင်ဝေး နေတာ။

“သားဧည့်သည်မလာသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မလာသေးဘူး”

“လာပါ့မလားကွယ်”

“မသိဘူး မေမေ၊ လာခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပါပဲ”
မေမေက သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“သား သူငယ်ချင်းတွေကော”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဗီဒီယိုကြည့်နေကြတယ်”

မေမေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တိတ်နေ၏။ အဲသည် အချိန်ကလေးမှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာကာ မိုးအောင် ခပ်သွက် သွက် ကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်၏။

“မောင်မိုးအောင်လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် စောင့် နေပါတယ်”

“အေးကွာ... အခုပဲ လာခဲ့တော့မလို့၊ မြေးလေးက အဖျားဝင်နေတာနဲ့ ချော့သိပ်နေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်မိုးအောင် စောင့်နေကွာ၊ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် ဖုန်းချပြီး မေမေဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“လာခဲ့မယ်တဲ့ မေမေ”

“အင်း... အင်း... မေမေတော့ အနားယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ မိုးအောင်ပဲ ကျန်ရစ် တာမို့ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေမိသည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ သည်နေ့အတော်ထူးဆန်းသည်။ မထင် မှတ်လောက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေနှင့် ဆက်တိုက်ကြုံနေရသည်။

သူများသားမယားကို...

ခါးသီးစွာ အတွေးကို ရပ်ပစ်သည်။ အောက်ဘက်ကို ငုံ့ ကြည့်တော့ ကားတစ်စီးရပ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဦးဇော် လတ်၊ အပေါ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်တော့ မိုးအောင် လက် မြှောက်ပြလိုက်၏။

တံခါးဝမှာရပ်ရင်း ကြိုဆိုကာ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်စေသည်။ ဦးဇော်လတ် ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“မောင်မိုးအောင် ထိုင်စောင့်နေတာ အားနာစရာကွာ”

“ဟာ... ရပါတယ် အန်ကယ်”

“စောစောကတည်းက လာမလို့ပါပဲ၊ မြင့်မိုဏ်လေးက နေမကောင်းတာနဲ့ ချော့သိပ်နေရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းထဲကပြောထားပြီးသားကိစ္စကိုပဲ ပြန်လည် ဦးတည် စကားစသည်။

“ကလေးက သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးလေးက အရမ်းညှိုးနေရှာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေးဆိုတော့လဲ ဘယ်ပြောတတ်ရှာမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်မိုးအောင် အမေကော မမြင်ပါလား”

“ရှိပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ”

“ဪ... အေး... အေး...”

ဦးဇော်လတ်က လက်ထဲပါလာသော ဗီဒီယိုခွေသုံးခုကို လှမ်းပေးသည်။

“အန်ကယ်က ဒါရိုက်တာဆိုတော့ မင်းကို ရုပ်ရှင်နဲ့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ အန်ကယ်ပါးစပ်ကပြောရင် ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအခွေသုံးခွေကို မင်း အရင်ကြည့်လိုက်ကွာ၊ သုံးခွေစလုံး အန်ကယ်ရိုက်တာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်အဖြစ်အပျက်၊ သိပ်ကြေကွဲစရာကောင်းပါတယ်။ မောင်မိုးအောင် စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်”

“အန်ကယ် ဘာလို့ မောင်မိုးအောင်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့

လှုပ်ရှားအံ့သြသွားရသလဲဆိုတာ မောင်ရင် သိလာမှာပါ”

“ကျွန်တော် ကြည့်မှာပါ အန်ကယ်”

“ဒီအခွေက အန်ကယ် တိတ်တဆိတ် ကင်မရာဝှက်ပြီး မှတ်တမ်းယူထားရတာပါ။ အန်ကယ်က ဒါရိုက်တာဆိုတော့ အိမ်ကလူတွေမသိအောင် တစ်ခါတလေ ခိုးရိုက်တာလေ”

ဦးဇော်လတ်က အပေါ်ဆုံးမှ အနီရောင်အခွေနှင့် ခွေကို ပြရင်း ပြောသည်။

“ဒါကတော့ အမှန်တကယ်ဆိုင်တဲ့သူတောင် မကြည့်ရသေးဘူး၊ အန်ကယ် မပြရက်လို့ ဘယ်လိုမှ စွမ်းအားမရှိလို့ သိမ်းထားရတာပါ။”

အနက်ရောင်ကာဘာနှင့် ခွေကို ပြောတာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီအခွေကတော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်အားလုံးရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ အန်ကယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရိုက်ထားခဲ့တာပါ”

ရွှေရောင်ကာဘာနှင့်ခွေကို ဦးဇော်လတ်က ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“အန်ကယ် အကူအညီတောင်းချင်တယ်ကွာ”

ထိခိုက်သံနှင့်တလေးတနက်ပြောတော့ မိုးအောင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီခွေသုံးခွေကိုကြည့်ပြီး အန်ကယ်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တူညီပါကွာ၊ လူလူချင်းမေတ္တာထားပြီး အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်း ရင်မဆုံးအောင် ခံစားနေရတဲ့ မွန်းကျပ်မှုကြီးကို တစ်ဝက်မှယူခံစားပေးပါ။ တစ်ဝက်မျှပေးလို့ရတဲ့ လူဟာ မင်းတစ်ယောက်

ပဲ ရှိပါတယ် မောင်မိုးအောင်၊ အန်ကယ် အနူးအညွတ် တောင်း ပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဒီလောက်ပြောစရာမလိုပါဘူး အန်ကယ်ဇော်၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးနိုင်တာဆို အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်”

“အေးကွာ . . . ကြားရတာ အန်ကယ် စိတ်သက်သာရာ ရတယ်”

ဦးဇော်လတ်က ကျေးဇူးတင်လှသလို ငေးစိုက်ကြည့်၏။

“အန်ကယ် သန်ဘက်ခါမှပဲ မင်းဆီ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်ကယ်”

“အိမ်ကိုပဲ လာရမလား”

“အန်ကယ် လာချင်တဲ့နေရာ လာပါ၊ အန်ကယ် အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ၊ ဒီခွေတွေကို ကျွန်တော် ပြန်လာပို့ဆိုလဲ . . .”

မိုးအောင် စကားမဆုံးခင် ဦးဇော်လတ်က လက်ကာပြ သည်။

“အန်ကယ်ပဲ လာယူပါမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီခွေကို မင်း တစ်ယောက်ပဲ ကြည့်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမျိုး၊ နှုတ်လုပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမျိုးတော့ အန်ကယ် လိုချင်တယ်”

မိုးအောင် နားမလည်နိုင်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ မင်း သိလာမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကတိပေးပါတယ်”

ဦးဇော်လတ်က သဘောကျသလို ပြုံးသွား၏။

“မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

မိုးအောင်က ခွေသုံးခွေကို အခန်းထဲက အံ့ဆွဲထဲ သေချာ သိမ်းပြီး မေမေ့ကို ဦးဇော်လတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဟိုနှစ်ကောင်က မရမက ယူကြည့်ကြမှာ၊ အစကတည်းက မပြနိုင်လျှင် မမြင်အောင် သိမ်းထားတာပဲ အေးသည်။

သည်ကောင်တွေက ကလေးတွေထက်တောင် ဆိုးကြ၊ ကတ်ကြမှာ။ မေမေ့ ဦးဇော်လတ်က စကားစမြည်ပြောကြရင်း ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြ၏။

“သား . . . မေမေ တစ်ခုခု သွားဖျော်မလို့”

“ဟာ . . . ရှိပါတယ် ဒေါ်မိုးရယ်၊ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြန်တော့မှာပါ၊ မောင်မိုးအောင်ကို ကျွန်တော်က အကူအညီ လာတောင်းတဲ့သူပါ၊ ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ရာ၊ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေလို သဘောထားတာပါ”

“ကျေးဇူး အရမ်းတင်တယ်ကွာ”

ဦးဇော်လတ် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ မေမေက မိုးအောင်ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဝေဒနာ ခံစားနေရပုံပဲ၊ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချ၏။ ဘာမှမသိခင်ကတည်းက ဦးဇော်လတ် ဆီမှ မွန်းကျပ်သောဝေဒနာက ရင်ထဲ ရောက်လာပြီးသား။

မိုးအောင် နှလုံးသားက ဖြူစင် နူးညံ့လွန်းသည် ဟုတ်လော။

“သား...”

“ဗျာ...”

“မေမေက သူတစ်ပါးဆို သနားတတ်ပါတယ်၊ အားလဲ နာတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သားက ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်နော်”

“အင်းပါ... မေမေရယ်”

“သားအတွက် မေမေ စိတ်ပူတယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ အန်ကုယ့်ကို ကြည့်ရတာ ယုတ်မာကောက် ကျစ်မယ့်ပုံစံမျိုး မရှိပါဘူး၊ ငွေကြေးလဲ ပြည့်စုံပုံပါ၊ နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာပဲဟာ”

မိုးအောင်က အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထား၏။

* * *

အခန်း (၅)

“ဟာ...”

ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလို ရပ်တန့်ကာ တအံ့တညံ့နှင့် ငြိမ်ကျသွားရသည်။

ကားဘေးမှာပဲ ဆက်ရပ်နေမိရင်း မယုံနိုင်သလို ငေးနေ ခဲ့၏။ မနေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးလေး။

မနက်ခင်း အလင်းရောင်မှာ ဝင်းဝင်းပပ လှနေလိုက်တာ။

“ကိုအောင်...”

“ဪ... ဖြူဖွေး ဆင်းနွှဲ၊ ကိုယ် ပြီးမှ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူဖွေးက ကားထဲမှဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။

မိုးအောင် သတိလက်လွတ် ရပ်ငေးနေမိသည်။

သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့ ပြောကြတာလည်း အမှန်ပဲဆိုတာ

လက်တွေ့သိသည်။ သူမဘေးနားမှာ သူမနှင့်တူလွန်းသော ပေါက်စနလေးတစ်ယောက်။

အကျီအဝါ၊ ထဘီ အဝါလေးနှင့် ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဝင်းပနေလိုက်တာ။

ကလေးပေါက်စနလေးကိုလည်း အဝါရောင် ဂါဝန်ရှည် လေးပဲ ဝတ်ပေးထားသည်မို့ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သားအမိဆိုတာ မေးစရာပင်မလိုအောင် ပေါ်လွင်နေ၏။

သူမက ကလေးလက်ကလေးကို ညင်သာစွာ တွဲထားရင်း ခေါင်းငုံ့ချပြီး စကားတတွတ်တွတ်ဆိုနေတာ။

ကလေးမလေးကလည်း မျက်လုံးတောက်တောက်တွေ နှင့် သူမိခင်ကို မော့ကြည့်ရယ်ပြနေပုံများ။

ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်တာဟု အတွေး ရောက်သည်။ ပေါက်စနလေး အဖေကိုတော့ အနီးအနားမှာ မမြင်ရ၊ မပါလာ တာပဲလား၊ တစ်နေရာမှာ စောင့်ကျန်ရစ်သလားတော့ မသိနိုင် ပါ။

သူမက ကားလမ်းကူးဖို့ မျဉ်းဝါကျားရှိရာကိုလျှောက်လာ ပုံပါ။ ကလေးငယ်ကို လက်ဆွဲပြီး ကားလမ်းကူးသွားတော့ မိုး အောင် လိုက်ကြည့်နေမိသေး၏။

ကားလမ်းဘေးတစ်ဖက်မှ သူမကားအပြာရောင်လေးကို ပါ တွေ့လိုက်တာမို့ ကားထဲလှမ်းကြည့်တော့ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် အဘိုး ကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေတာ မြင်ရသည်။ •

သူမက သမီးငယ်ကို နောက်ခန်းထဲ အရင်တက်စေပြီး

မှ သူမပါ ဝင်ထိုင်၏။

သူမတို့တက်ပြီးတော့ ကားလေးက ညင်သာစွာ ထွက်ခွာ သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီပြေပြေလေး ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံ ၏ အဖွင့်အပိတ် လှုပ်ရှားမှုက ရင်ထဲ စွဲကျန်ရစ်တာ ညာမရပါ။

ကလေးကို ဘာတွေပြောနေမှန်း မကြားရပေမယ့် ပြော နေပုံလေးကို မိုးအောင် ချစ်သည်။

ကြည့်ရတာ ကလေးငယ်အပေါ် တယုတယနှင့်အကြင် နာကြီးတာ သိသာ၏။ သူမသဏ္ဌာန် မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်လေးကို မြင်လိုက်ရတာ မနက်ခင်းလေးက သိပ်လှပသွားသလိုပါ။

မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ သမီးလေးရှိနေတယ်ဆိုတာ လည်းမင်းကို ညီမရင်းလေးလို တွယ်တာပါရစေတော့ကွာ။

မိုးအောင်အတွေးကို မိုးအောင်ကိုယ်တိုင် မယုံချင်။ သည် လောက်မြင့်မား သန့်စင်သော မေတ္တာမျိုး ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ် ထားနိုင်လိုက်ပါလိမ့်။

စတိုးဆိုင်ထဲ မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ပြန် ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပါ။

တစ်နေရာမှာများ သူမကို မြင်ဖူးခဲ့သလား၊ ကိုယ့်အသိ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့်များ တူနေရောသလား။

ခံစားမှုကြီးက ထူးဆန်းသည်။ ရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက် ရင်းနှီးနေတာ၊ အဖြေရှာရခက်သော ခံစားချက်တွေနှင့် မိုး အောင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာရသည်။

“ဆရာ”

ဖိုးမောင်က ဘေးနားရောက်လာသည်။

“အေး... ဘာလဲကွ”

“ဖုန်းလာနေတယ် ဆရာ”

“ဘယ်ကလဲ”

“မသိဘူးဆရာ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်လား”

အတွေးစကို ခဏဖြတ်တောက်ကာ ကားထဲမှဆင်းသည်။

မိုးအောင်ရှယ်ရာဝင်ထားသော ကုမ္ပဏီမှ အစည်းအဝေးဖိတ်တာပဲဖြစ် သည်။

ဖုန်းချထားပြီး စားပွဲမှာ မိုးအောင် ဆက်ထိုင်နေမိ၏။ ခါတိုင်းခါတိုင်း နံနက်ခင်းတွေလို သွက်လက် ဖျတ်လတ်ခြင်းတွေ မရှိနိုင်တော့ဘဲ ငေးငိုင်ငိုင် ရှိနေရသည်။

မြင်လိုက်ရတာက ခဏတာလေး။

ရင်ထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်တာက တစ်သက်လုံးအတွက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ မိုးအောင် သည်လောက်ပဲ ပျော့ရသလား။ စိတ်ကိုတင်းပစ်ကာ စားပွဲမှ ထသည်။

“ဆရာ... စောစောက ဖုန်းလာသေးတယ်၊ ကားပြီးပြီတဲ့ ဆရာ၊ ဝပ်ရှော့ကဆက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းတို့ပဲ သွားလိုက်ကြလေ၊ ကိုတင်အေးကော မရောက်သေးဘူးလား”

ကိုတင်အေးက ကားမောင်း ကြိုပို့တာဝန် ယူထားတာ။

“မရောက်သေးဘူး ဆရာ”

“ရောက်ရင် သွားလိုက်ကြ၊ မြန်မြန်ရတော့ မြန်မြန်အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျတဲ့ပိုက်ဆံ ဘောက်ချာထုတ်ခဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စီမံပေးစရာရှိတာတွေ စီမံပေးရင်း ညွှန်ကြားစရာရှိတာတွေ ညွှန်ကြားပေးရင်း ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ အရာရာကို မေ့လျော့ကာ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်သွား၏။

ဖြူဖွေးနှင့်အတူ စာရင်းဇယားတွေ ရှင်းလင်းရင်း လိုအပ်တာတွေ ပြောဆိုရင်း ထမင်းစားချိန်ကို ရောက်လာ၏။

“ကိုအောင်... ထမင်း မှာပေးရတော့မလား၊ ဘာနဲ့စားမလဲ”

ဝတ်ထားသော ဂျာကင်ကို စိတ်အိုက်စွာ ချွတ်ပစ်ရင်း..

“မစားသေးဘူး”

“ဆယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာ”

“အိမ်ပဲ ပြန်စားမယ်၊ မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ထားပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူဖွေးက အနားမှနေပြီး ဂရုစိုက်ဖော်တော့ ရသား။

“ဒါဆိုလဲ ကိုအောင်ပြန်လေ”

“ငါ အိမ်မှာပဲရှိမယ်၊ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အင်းပါ”

“မနက်ဖြန်ဆို ဖယ်ရီကား ရပြီ”

“အင်း... အင်း၊ စောစောက ဖိုးမောင် ပြောနေတယ်”

“အေး... သူတို့ကို ငါမှာထားပြီးသား”

မိုးအောင်က ကားသော့ကို ကောက်ယူကာ ခုံပေါ်တင်ထားသော ဂျာကင်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

သည်နေ့တော့ အိမ်ပြန်ပြီး ဗီဒီယိုခွေတွေကြည့်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာရင်း အဝါရောင်အရိပ်ကလေးက အတွေးထဲ တရေးရေး ထင်လာသည်။

ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲခါပစ်ကာ မကျေမနပ် 'ကျွတ်'ဟု ရေရွတ်မိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို မျက်နှာကြည်းလာသည်။

ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ဟု သတိထားပြီး မတွေးမိအောင် ထိန်းကာမှ ပိုပြီး အသေးစိတ် တွေးလာမိသည်။

ဆံပင်မည်းမည်း ခဲခဲလေးတွေကအစ ခြေဖဝါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေအဆုံး ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

တောက်... သည်စိတ် ဘရိတ်နင်းလို့လည်း မရပါလား။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ထမင်းစား တောင့်နေသည်။

“ဟာဗျာ... မေမေ ဆာရောပေါ့၊ သားက နောက်ကနေတာ၊ မေမေ စားနှင့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ မေမေလဲ မဆာသေးလို့”

မေမေနှင့် ထမင်းအတူစားရင်း ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း ပြောနေမိ၏။

“သား...”

“ဗျာ... မေမေ”

“ဝင်းလေးကို ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်က လာတောင်လို့တဲ့”

အဆက်အစပ်မရှိဘဲ မေမေက ပြောသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ မေမေရ”

“သားက သဘောမကျဘူးလား”

“ဝင်းကို သား မကြိုက်ပါဘူး”

“မေမေကတော့ ချွေးမ တော်ချင်နေတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရာ၊ အေးအေးပဲနေပါရစေ”

“ဝင်းမေမေက ဆရာဝန်လေးကို လက်ခံချင်ပုံပဲ၊ သားကသာ မကြိုက်ဘူးငြင်းနေတာ”

“မေမေက လွတ်သွားမှာ စိုးလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေရာ၊ ဒါလေးထွက်သွားရင် ဒီထက်ကောင်းတာလာဖို့ပဲ၊ သားက အဲဒီလိုယုံတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေက မဲ့ပြုံးနှင့်...

“ဒီထက်ကောင်းတာ အပိုဆု ဘုရားလေးတွေနဲ့လေ၊ မြေးပါ တစ်ပါတည်းရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

မေမေက ရိသဲ့သဲ့မေးပေမယ့် ထိုစကားက ရင်ထဲ ဝန်းခနဲ ခြည်သည်။ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားကာ ထမင်းလုတ်က မျှီချေအောင် နှင်သွား၏။ အဝါရောင်သဏ္ဌာန်လေးကို မြင်ကာ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။

“သား...”

“ဗျာ”

မိုးအောင်ဟန်မပျက်ထူးမိပေမယ့် မေမေကလှစ်နေ
အောင်ပါးသည်။

“သား ဘာလို့မျက်နှာပျက်သွားရတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရဲ့”

မေမေ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ်ညာမိသည်။

ဖွင့်ဟဝန်ခံလို့ကော ဖြစ်မလား အခြေအနေက အဲသည်
လိုမှ မပေးတာ။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာမှန်းမသေချာသေးတာ။

မေမေက အဓိပ္ပါယ်ပါကြည့်ရင်း...

“ဝင်းမေမေက မေမေ့အပြောကိုစောင့်နေပုံရတာ”

“မေမေရယ်... သား အပြတ်သာငြင်းပါရစေ၊ မျက်နှာ
ပျက်စရာတွေဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ အားလုံး
ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ”

စကားမလွန်ရအောင် မိုးအောင်ခပ်ပြတ်ပြတ်တားသည်။

“သားက ဒီလောက်ပြတ်နေလဲ မေမေ မပြောတော့ပါဘူး
သားရယ်၊ နောက်တော့မှ မေမေ့ကို အပူမကပ်နဲ့၊ နောက်ထု
သွားရင် ရှဖို့မလွယ်တော့ဘူး”

“မရလဲ ဝမ်းမနည်းပါဘူးဗျာ”

“သားနော်... တွေ့ရကောင်မလေးတော့ ရမ်းသန်း
ကြိုက်လိုက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... စိတ်ချ၊ မေမေ့ ဝင်းထက်တော့ သာ
စေရမယ်”

မေမေက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။ မိုးအောင် ရယ်
နေလိုက်၏။

* * *

အခန်း (၆)

ဝီဒီယိုခွေသုံးခုကို ရှေ့မှာချထားပြီး ဘယ်ခွေ အရင်ကြည့်
ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

မေမေကတော့ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် အပြင်ထွက်သွား
တာမို့ မိုးအောင်တစ်ဦးတည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်သည်။

ဦးဇော်လတ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းကြည့်ဖို့ ကတိတောင်း
ထားတာမို့ အချိန်က သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း။

အနက်ရောင်ကာဘာနှင့် အခွေကို ကောက်ယူပြီးမှ ပြန်ချ
ထားကာ အနီရောင်ကာဘာနှင့် အခွေကိုပဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဒရင်းဘက်ကိုချပြီး မိုးအောင် ခေါင်းမှိုထားလိုက်၏။
“ဟင်...”

အနီးကပ် ရိုက်ထားတာကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသေ
သေချာချာမြင်ရတော့ မိုးအောင်ကိုယ်ကြီး မတ်သွားတာ ရင်ခုန်

သံ ဒုတ်ခနဲ ရပ်သွားရသည်။

မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် မျက်လုံးလေးတွေ ဖျော့နေလိုက်တာ၊ တစ်ခုခုကို နှင့်နှင့်နဲခဲစားနေရပုံ။

နောက်တစ်ခန်းရောက်တော့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပြီးတော့ ကလေးပေါက်စနလေးကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်ပဲနေတာ။ ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေကာ ဒန်းလေးမှာ ခေါင်းမှီထိုင်ပြီး မျက်နှာသေလေးနှင့် ရှိနေတာ။

ကလေးမလေးကို ဖက်သိပ်ပြီး တိတ်တဆိတ်မျက်ရည်ကျနေတာ၊ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းတွေနေတာ...

ညှိုးရိပ်စွန်းသောအမူအရာလေးတွေက ရင်ထဲကိုဖောက်ဝင်လာသည်။ မိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မြင်နေရသော မြင်ကွင်းတွေကို မယုံ။

ကိုယ်တွေ့ဖူးသော မိန်းကလေးက သည်လောက်တောင် သနားစရာ ကောင်းနေသလား။

သူမ ဘာကို ခုလောက်ခံစားနေရသလဲ။ သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ရင်ထဲထိခိုက်သည်။

ခွေက အပြည့်မပါဘဲ ချက်ချင်းလိုလိုပြီးသွား၏၊ မိုးအောင် နောက်တစ်ခွေ ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ကာဘာနှင့် ခွေလေး။

မောင်မြင့်လူနှင့် မသီရိမို့

မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ

ပထမဆုံးပေါ်လာသော စာတန်းကြောင့် မိုးအောင် မျက်လုံးကျယ်သွားရသည်။

သတို့သားကို ခေါင်းပေါင်းမှ စပြုသည်။
“ဟာ...”

ကယောင်ကတမ်းနှင့် သူ ဒရင်းဘက်လက်တန်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားမိ၏။ စာချုပ်ပေါ်-လက်မှတ်ထိုးနေတာ ကိုယ်မှကိုယ် အစစ်ပါပဲ။

မိုးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်သွေ့သွား၏။ သတို့သမီးကိုတော့ သိပ်တဲအံ့တဲပြုစီမံခြင်းမရှိပါ။

မင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးတာကစပြီး အင်းလျားလိတ်မှာ လုပ်ခဲ့သည့် ဇဉ်းခံပွဲကို အစအဆုံးရိုက်ထားသည်။

အသက်ပါလွန်းသော သူတို့မျက်လုံးတွေက မိုးအောင်ကို ပါ အပျော်ကူးစက်စေသည်။

သူတို့အကြည့်ချင်းဆုံနေကြတော့ သူပါရောယောင်ရင် ခုန်မိသည်။ သည်လူဟာ ဘယ်ဆိုက်ကကြည့်ကြည့် မိုးအောင်နှင့်ခွဲမရအောင် တူလွန်းလှသည်ပဲ။

သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့ကို အံ့သြလောက်အောင် ခေါ်ပြလိုက်ချင်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကိုယ့်မှာ အမြွှာတွေ ဘာတွေ ရှိတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် သူ သည်လောက်တောင်တူရသလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှန်ထဲကြည့်နေရသလိုတူလွန်းတာ၊ သတို့သားက မင်္ဂလာခုတင်ပေါ်မှာ သတို့သမီးလေးကို နဖူးလေးနင်း

သည်။ ပြီးတော့ ညင်သာစွာဖက်ထားသည်။ သတို့သမီးလေးက သတို့သားကို ရေမွှေးဆွတ်ပေးသည်။ မွေးပွရပ်ကြီး ပိုက်ထားကာ မျက်နှာလေး ရှုံ့ပြောင်ပြသည်။

ကြည့်ရတာ ရင်ထဲ လန်းဆန်းကြည်လင်လာ၏။ ကြည့်ကောင်းနေတုန်းမှာပဲ အဲသည်အခွေလေးက ပြီးသွားပြန်သည်။

မိုးအောင် တစ်ချက်ပြုံးရင်း ကျန်နေသည့် တစ်ခွေကို ထည့်လိုက်၏။ သူတို့မင်္ဂလာပွဲလေးကြည့်ရတာ ချစ်သူချင်း ဆုံရသည့်ပွဲမို့လားတော့ မသိ သိပ်ကို ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည်။

“ဟင်...”

ပေါ်လာသော စာတန်းကြောင့် မိုးအောင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိ၏။ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးသွားမိကာ လည်ချောင်းထဲ ဆို့နှင့်သွားရသည်။

မောင်မြင့်လူ

အသက် (၃၀) နှစ်

“ဟာ...”

ရှေ့အနီး တိုးကပ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။ မိုးအောင်နှင့် ခွဲမရအောင် တူလွန်းသော စောစောက သတို့သား၏ အသုဘ အခမ်းအနား၊ ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်ပုံကို အစအဆုံး ရိုက်ယူထားတာ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားက အစ ကားဘေး

မှာ သွေးတွေနှင့် လဲနေသော သဏ္ဌာန်လေးအဆုံး။

မိုးအောင် လက်သီးဆုပ်ရင်း အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာရသည်။

“ဒါက တကယ် ဆိုင်တဲ့သူတောင် မကြည့်ရသေးဘူး။ အန်ကယ် မပြရက်လို့ ဘယ်လိုမှ စွမ်းအားမရှိလို့ သိမ်းထားရတာပါ”

ဦးဇော်လတ်စကားကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ အန်ကယ်ရယ်...

ပထမဆုံး ဦးဇော်လတ်ကို ကန့်ကွက်သက်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ ကလေး ပေါက်စနလေးကို။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ်မြတ်နိုးခဲ့ရသူလေး။ သည်လိုသာဆို သူ့ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားတာကိုတောင် မသိရှာသေးဘဲ ကိုး။

ကျွတ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ နဖူးပေါ်လက်ဖိကာ မျက်စိတွေမှိတ်ထားရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ထိုင်ချမိသည်။

သီရိမိုး... သီရိမိုး...

သီရိလေးရယ်... မင်း ကံဆိုးလှချည်လား။ မင်းကို ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟင်။

စောစောက သူမမျှော်လင့် လွမ်းဆွေးနေသော ခွေလေးကို ပြန်ထည့်ပြီး ကြည့်မိပေမယ့် မကြည့်ရက်တော့။

ရင်ထဲမှာတင်းကျပ် နာကျင်လာရသည်။

သီရိရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

မိုးအောင် ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီး ဆို့တက်လာသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပေမယ့် တစ်ဖွာထက်ပိုမရှိနိုင်။

ခရမ်းဘက်ပေါ်ပစ်ကျရင်း မိုးအောင် ကြွေသွားရသည်။ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်တော့အောင် နုံးခွေနေ၏။

မင်း မင်းယောက်ျားကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဆိုတာ သိရင် သေကွဲ ကွဲသွားပြီဆိုတာ သိရင်...

မိုးအောင် ကတုန်ကယင်နှင့် စီးကရက်ကို ဖိခြေပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာ အောက်မတွေးရဲ။

မင်း... မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ။ တုတ်တယ်... ဖြစ်သွားမှာကျိန်းသေ၊ မင်း... မင်းလေး ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ သွေးမပျက်ဘဲ နေမှာလဲ။

သီရိရယ်...

မိုးအောင် ပါးစပ်ဟရင်း အသက်ရှူရသည်။

“မင်းသိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း မသိရဘူး”

ပါးစပ်ကပင် အသံထွက် ရေရွတ်မိသည်အထိ။ မင်း ပုံကျလဲသွားမှာပေါ့။ အခုတောင် သည်လောက် နွမ်းပျော့ဖြူရော်နေတာ။

ငြိမ်သက်လွန်းသော မျက်လုံးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။ ကိုမြင့်လူရယ်... ခင်ဗျားဘာလို့ သူတို့ ဘားအမိကို စောစောစီးစီး ထားရစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

ကြက်သီးမွေးညင်း ထစရာကောင်းအောင် မွန်မြတ်လွန်းသော ကရုဏာတရားက ရင်ကိုရိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ သူ ဧည့်ခန်းမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ထလျှောက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေက ရေးကြီးသုတ်ပျာ မြန်သွားလိုက်၊ တစ်လှမ်းချင်း နှေးသွားလိုက်။

ဦးဇော်လတ်ပေးသွားသော ဗီဒီယိုသုံးခွေက မိုးအောင်ကို လှူးလိမ့်သွားစေသည်။ ရူးမူးသွားစေသည်။

တည်ငြိမ်နေသော ဘဝကို ကျွမ်းပစ်စေသည်။ ‘တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကူညီပါ’ ဆိုတာကို ပြန်ကြားသည်။

အန်ကယ်ရယ်... ကျွန်တော်...

မိုးအောင်ရင်ထဲ ပူလာရသည်။ ရေခဲသေတ္တာဆီ ပြေးကာ ရေပူလင်း မော်ချသော်လည်း အပူက လျော့မသွား။

“အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်း ရင်မဆွဲအောင် ခံစားနေရတဲ့ မွန်းကျပ်မှုကြီးကို တစ်ဝက်မျှယူပါ။ တစ်ဝက်မျှပေးလို့ ရတဲ့ လူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ သိပ်ကို နားလည်တာပါ။ မိုးအောင် ချက်ချင်းပဲ အန်ကယ်ဇော်လတ်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“အန်ကယ်”

ဦးဇော်လတ်နှင့် တန်းတိုးတော့ စကားစမရအောင် ဖြစ်ရသည်။

“မောင်မိုးအောင်လား”

“ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်”

“အေး... မင်းကြည့်ပြီးပြီလား”

“အခုပဲ ကြည့်ပြီးတာပါ”

ဦးဇော်လတ်က တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“အန်ကယ်”

မိုးအောင်က သက်ပြင်းရှိက်ရင်း

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အရမ်းလဲ ခံစားရပါတယ်၊ မယုံနိုင်အောင်လဲ အံ့သြရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ၊ အန်ကယ်ပြောပါ”

“ဟာကွာ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

ဦးဇော်လတ်အသံက အင်အားအပြည့်။

“ဒီစကားကြားရတာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ဦးဇော်လတ်က ဝမ်းသာလုံးဆို့သံကြီးနှင့် ပြော၏။

“သီရိလေးက နှလုံးရောဂါနဲ့ကွ”

“ဗျာ... ”

“အဲဒါကြောင့် မြင့်လူဆုံးတာကို လေးလေးဇော် ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ခဲ့တာပဲ သားရယ်”

ဦးဇော်လတ်က သွေးသားရင်းချာလို အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသုံးသည်။

“သိသွားရင် သီရိလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ခရီးထွက်သွားတယ် ဆိုတာတောင် မယုံတစ်ဝက် ယုံ

တစ်ဝက်နဲ့ ရှိနေတာ၊ ဘာမှသာ မမေးတာ ကျေနပ်ပုံတော့ မရဘူး”

“လေးလေးဇော် ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“သားနဲ့ လေးလေးဇော်တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ရမလား”

“လေးလေးဇော်ပဲ လာပါမယ်”

“ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်လေ”

“အေးကွာ။ အေး... အေး”

ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်အထိ သူ အနည်မထိုင်သေး။ ဦးဇော်လတ်အလာကို စိတ်စောလွန်းစွာ စောင့်နေမိသည်။

သီရိရယ်...

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲလို့ကောင် တွေးမရတော့ပါဘူး။

* * *

အခန်း (၇)

ဦးဇော်လတ်ကို ခွေတွေ့ ပြန်ပေးတော့... .

“မင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်” ဟု ဆို၏။

“သားလဲ ဆီမဆိုင် စိတ်သောက ရောက်ရတယ်”

“ရပါတယ် လေးလေးရာ”

မိုးအောင်က ခွေတွေ့ကို ပြန်သွားသိမ်းသည်။

“သားက မြင့်လူနဲ့ သိပ်တူတယ်”

“အသံကော... .”

“အသံလဲ တူပါတယ်၊ လေးလေးဇော်က ဒါရိုက်တာပါ
ကွာ၊ ဒီလောက်မညှိပါဘူး၊ အမှုအရာကစ တူတာ”

“မြင့်မိုရ်လေးက အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ထဲမှာ”

“ဒါဆို နည်းနည်းပါးပါး စကားတတ်ပြီပေါ့”

“ဘယ်ကမလဲ၊ သိပ်ကိုတတ်နေတာ”

မိုးအောင် ပြုံးမိသည်။ အမေတူမလေးပဲ။ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းမှာ သေချာသည်။

“လေးလေးဇော် တွေးနေတာက မောင်မိုးအောင်က မြင့်လူအဖြစ်နဲ့ပဲ သွားရမှာ၊ တွေ့ရမှာ၊ အတူတူနေရမှာ၊ အဲဒါသား မေမေရော သားရော ဆန္ဒတူပါ့မလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ တူပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ မေမေကတော့ မသိဘူး လေးလေးဇော်၊ ဒါပေမယ့် သီရိက တစ်ချိန်ချိန်သိသွားရင်... .”

မိုးအောင် စကားရပ်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒါ အဓိကပဲ မောင်မိုးအောင်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း မိုးအောင်ရင်ထဲ လေးလံလာ၏။

သူမက ကိုယ့်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါ့မလား။ စိတ်ဆိုးနေမှာလား၊ နောက်ပိုင်း အရမ်းပြေလည်သာယာနေမှ ခွဲခွာရမှာလား။

“ညာရတ်လေခြင်း” ဆိုပြီး နာမှာလား။

ပြီးတော့ သူမကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာလဲ။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေခွင့်ရမှာလဲ။

ကိုယ်က ဟန်ဆောင် ခင်ပွန်းသည်လား။ တွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိလာ၏။

မေမေကော ဒါမျိုးလက်ခံသဘောတူပါ့မလား။ ငါ့ရားငင်လက်ထပ်ခွင့်ရတာဆို တစ်မျိုး။

အခုကိစ္စကြီးက...

မိုးအောင် လေးလေးဇော်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဆုံးဖြတ်ရခက်လွန်းသော အနေအထားပါပဲ။

“ခက်တယ်ကွာ”

လေးလေးဇော်က ဖွင့်ဟညည်းသည်။

“ကျွန်တော် သီရိကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ထားချင်တာပါ လေးလေး၊ ဒါပေမယ့် သီရိက လက်ခံဦးမှ၊ သီရိ စိတ်မချမ်းသာမှာမျိုးလဲ မလိုလားဘူး”

မိုးအောင် စကားတွေကို လေးလေးဇော်က တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“သီရိကို အိမ်ထောင်သည်မှန်း မသိဘဲနဲ့ကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးနေမိတာပါ”

ဘာဖုံးကွယ်ထားစရာရှိသလဲလေ၊ အမှန်တရားမို့ ဝန်ခံလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။

“သားက မြင်ဖူးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် မျက်နှာထားရခက်ခက်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ လေးလေး လုံးဝမသိဘူး”

“မြင်ဖူးတာလဲ မနေ့တစ်နေ့ကမှ။ အမှတ်တမဲ့ဆုံရင်း ကျွန်တော် သတိရနေတာ၊ လေးလေးပေးတဲ့ခွေတွေ ကြည့်တော့မှ ကျွန်တော် သေချာ သိတော့တာ”

“လေးလေး တစ်ဖက်သတ်ကြီးလဲ မဆုံးဖြတ်ပေးချင်ဘူးကွာ”

ဦးဇော်လတ်က အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်သွားရသည်။ မိုးအောင်ဘက်က သာမန်ဆို တော်သေးရဲ့။ ခံစားချက်နှင့် ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် တိုက်တွန်း အကြံပေးလိုက်ဖို့ ခက်ခဲသည်။

“သီရိလေးကို ဖွင့်ဟအသိပေး ဆုံးဖြတ်ပေးခိုင်းဖို့လဲ ခက်နေတယ်”

မိုးအောင် တွေဝေစွာနှင့် တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

နီးစပ်ကြပြီးမှ ပြန်လည်ဝေးကွာကြရလျှင်...

ရင်ထဲ မွန်းလာသည်

ယောက်ျားပဲ၊ သူ မေတ္တာရှိလာအောင်ကြိုးစားဖို့ အင်အားအပြည့်ရှိနေသည်။

သို့သော် အနေအထားကြီးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ်ပေါ် ထင်ထင် ခွင့်တောင်းဖို့မဖြစ်နိုင်။

သူမသာ သိသွားလျှင် ‘လှည့်စားရက်လေခြင်း’ ဟု စွပ်စွဲနာကြည်းမှာလား မသိနိုင်ပါ။

ညှာညှာတာတာနှင့် နားလည်ပေးနိုင်လျှင် တော်သေးရဲ့။

“ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ၊ သားပဲ ပြော”

“လောလောဆယ် ဟန်ဆောင်နေမှာပေါ့၊ အခြေအနေပေးမှ ဖွင့်ပြောမယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ်”

“အဲဒီအခါကျရင် သီရိ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါစေမယ် လေးလေး”

“ဟာ. . .”

ဦးဇော်လတ်က ပြောမပြနိုင်သော ဝမ်းသာသွားပုံရကာ သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်ပစ်၏။

“တကယ်ဝမ်းသာဟယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်တယ်”

အားပါးတရ ကျေးဇူးတင်နေပုံက မိုးအောင်တောင် မနေတတ်တော့။

“သား ဘယ်တော့လာမလဲ”

“အဲဒါတွေတော့ လေးလေးဇော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါ”

“အေးကွ၊ မောင်မြင့်လူက ခရီးထွက်ရင်း ဆုံးရှာတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်မြင့်လူက ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပဲ လုပ်တာ၊ မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက”

“ကားမှောက်ပြီးဆုံးတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သီရိက မာနကြီးတော့ တင်းခံပြီး သူ့ဘက်က မဆက်သွယ်တာ၊ ပြန်လာမယ့်ရက်ကိုတော့ လက်ချိုးရေတွက်နေတာ မောင်မိုးအောင်လဲမြင်သားပဲလေ၊ ထွက်သွားခါနီးတောင် စကားနည်းနည်းများသွားတော့ သူ့အပေါ်စိတ်ဆိုးသွားသလားလို့ ထင်နေတာ”

“ဘာလို့ စကားများတာလဲ”

“လေးလေးဇော်ကြောင့်ပါပဲ”

ဦးဇော်လတ်က ပြုံးသည်။ ခဏကြာမှ. . .

“လေးလေးက သီရိလေးကို တီဗွီကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ပြောမိတာ၊ ဟိုဘက်က လိုလိုလားလားကမ်းလှမ်းကြတော့ ရိုက်စေချင်တာ”

“ဪ. . .”

“သီရိလေးက ဝါသနာပါပေမယ့် မောင်မြင့်လူနဲ့ စကားများတော့ လုံးဝနောက်ဆုတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီကိစ္စ မောင်မြင့်လူစိတ်ဆိုးသွားတယ်လို့ သီရိက ထင်နေတာ၊ အဲဒီလိုထင်နေတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း”

“အင်း. . .”

မိုးအောင် စားပွဲပြင်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

ကိုယ့်ချစ်ဦးသူလေးက အရင်လူရှိခဲ့တာ ရင်နာစရာ။

“မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ အန်ကယ်ပဲ ပြန်ငြင်းလိုက်ရတာ”

ဦးဇော်လတ်က သိထားရအောင် ပြောပြနေသည်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ အဲဒါတွေ စိတ်မကူးတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ သူ့ယောက်ျားကို ကလန်ကဆန် လုပ်မိတာဝမ်းနည်းပုံပဲ”

“အင်းပေါ့လေ”

“ဒီလောက်ရက်အရှည်ကြီးလဲ သူတို့ မခွဲဖူးကြဘူး၊ မြင့်လူကလဲ သူ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်၊ အရမ်းအလိုလိုက်တာ၊ ဒီလိုအကြာကြီး ဘယ်နေနေပါ့မလဲ၊ ချက်ချင်းပြန်ပြေး အလွမ်းသယ်

နေကျ”

မိုးအောင် တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ သည် အကြောင်းအရာတွေကို နှလုံးသားက သိပ်လက်မခံနိုင်။

“သီရိလေးကို မောင်မြင့်လူက သီရိလေးလို့ပဲ ခေါ်တာ ကြားဖူးတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ သက်တဲ့၊ အသည်းလေးတဲ့”

“ဟုတ်တဲ့”

“သူ့ကိုယ်သူတော့ မောင်လို့ပဲ ထည့်ပြောတတ်တယ်”
တော်ပါပေတယ် ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်

ခိုးကျူးမိသည်။

“တိဗီကြော်ငြာမရိုက်စေချင်ဘူးဆိုတာလဲ ရုပ်ရှင်လောက ထဲ ရောက်သွားမှာ မောင်မြင့်လူက စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဟုတ်သား။ ဦးလေးတစ်ယောက်လုံး ဒါရိုက်တာဆိုတော့ လည်း ဒါဟာ စိုးထိတ်ပူပန်စရာပဲ။

ကိုယ့်ဇနီးသည်လေးကို မိုးအောင်ဆိုလည်း ဘယ်လိုလုပ် စေချင်ပါ့မလဲ။ မျက်စိရှေ့မှာပဲ အလှကြည့်နေချင်မှာကျိန်းသေ။

သည်လို ဟိုလူသိ သည်လူသိ ဘယ်ဖြစ်စေချင်မှာလဲ။

“လေးလေးဇော်ကလဲ သီရိလေးကို မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ လုပ်စေချင်ရင် အပျိုဘဝကတည်းက အကြံပေးမှာပေါ့။ မလုပ် စေချင်တာ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါအလုပ် သဘောသက်သက်ပဲလို့ လေးလေးတို့က နားလည်ယူဆထား တယ်၊ အနုပညာဖန်တီးမှုပဲလေ၊ ဒီအပြင် ဘာမှမပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် သီရိလေးက ကျန်းမာရေးပျော့တယ်၊ မင်းသမီး ဆိုတာသွက်

ရမယ်၊ အမြဲလန်းဆန်းနေရမယ်၊ တစ်နေ့ကုန် မနားတမ်း အပင် ပန်း ခံနိုင်ရမယ်၊ မိတ်ကပ်တွေပြင်ထားပြီး အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လိုက် လဲလိုက် လုပ်နိုင်ရမယ်၊ အဲဒါတွေ သီရိနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ ခရီးဝေးလဲ ထွက်ချင်ထွက်ရမှာ”

လေးလေးဇော်ရှင်းပြတော့လည်း ဟုတ်နေသား။ ဒါရိုက် တာကြီး တစ်ယောက်အနေနှင့်ဆိုလျှင်တော့ မိုးအောင် ယူဆ ချက်ဟာလည်း အမြင်ကျဉ်းမြောင်းနေမှာပေါ့။

မိုးအောင်ကတော့ အပြင်လူ၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့သာ သိတာ၊ တခြားကဏ္ဍတွေ စိတ်မဝင်စား။

သီရိက သည်လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားသည်။ ဝါသနာ ပါသည်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေ၏။

သူမကြည့်ရတာ မျက်နှာထားတည်တည်ထန်ထန်လေး။
အင်းလေ . . . လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝါသနာဆိုတာ

အလွယ်တကူ သိရအောင် စာချိတ်ထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။
ဦးဇော်လတ်က ခပ်ကြာကြာစဉ်းစားပြီးမှ . . .

“သားက မင်းအမေကို ဘယ်လိုပြောမလဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ . . .”
“ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲကွ”
“ကျွန်တော်ရယ် မေမေရယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိကြတာ

ပါ လေးလေး၊ မေမေပေါ် ကျွန်တော် ပွင့်လင်းချင်တယ်၊ မဟုတ်

တာမလုပ်ချင်ဘူး၊ မေမေ ဆူငေါက်ရင်လဲ ငိုခံပါမယ်၊ မေမေက ကျွန်တော့်အပေါ် စာနာ-နားလည်နိုင်ဆုံး၊ သစ္စာတရား စောင့်စည်းနိုင်ဆုံးလူပါ။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက မောင်မိုးအောင်သဘော”

“ကျေးဇူးပါ လေးလေး”

“ဒါဆို မင်း အရင်ဆုံးဖုန်းဆက်ကွာ၊ စကားပြောကြည့်ပြီးမှ လာမယ့်ရက်ကိုပြော၊ သီရိ ဝမ်းသာသွားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် ရင်ခုန်မြန်သွားရသည်။ မညာချင်ဘူး သီရိရယ်။ ညာမိတာလည်း ချစ်လွန်းလို့ပါ။

အမှန်အတိုင်းပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်ချင်တာ။

တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားခွင့်ပေးပါ သီရိရယ်လို့။

“မောင်မိုးအောင်... ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“အခုလား အန်ကယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

မိုးအောင်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွား၏။

“မေမေ့ကို ခွင့်ပန်ပါရစေ”

လေးလေးဇော်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“မေမေဟာ အယ်နည်းနဲ့မှ လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ရက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတွက် လေးလေး

ဇော် စိတ်ချ”

မိုးအောင် အာမခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပဲ မေမေ အပြစ်တင်ချင်တင်မှာပါ၊ ဒီကိစ္စကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက သီရိအသက်လေ၊ သီရိဘက်က မေမေ တွေးမှာပါ၊ မေမေက သိပ်ကြင်နာတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ လေးလေးဇော် နားလည်ပါပြီ”

လေးလေးဇော်က ကြည်ကြည်သာသာ ခေါင်းညိတ်သည်။ နားလည်မှုချင်း ဘယ်တော့မှ မလွဲချော်ချင်ဘူးဗျာ။

အဲဒါ သီရိလေးကို ညှာတာလွန်းလို့ပါ။

အရာရာကို ပြေလည်စေဖို့ သီရိနဲ့လုံးသား ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလာစေဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးမပါရစေ။

ချစ်တယ် သီရိလေးရယ်...

ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ ကိုယ်တိုင်တောင် ဝန်မခံရဲတာ သီရိလေးမှာ ပိုင်ဆိုင်သူရှိပြီးသားလို့ တထစ်ချ ယုံထားခဲ့လို့ပါ။

အခုတော့ ကိုယ် ဟစ်ကြွေးကြေညာရဲပါပြီ။

သီရိလေးကို မောင် ချစ်တယ်။

ချစ်တာမှ ပျော်ရွှင်စေလိုခြင်းသက်သက်၊ ပေးဆပ်လိုခြင်းသက်သက်၊ သိပ်ကိုဖြူစင်လွန်းပါတယ်။

သီရိလေး နားလည်ရင်တော့ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

* * *

အခန်း (၈)

ထင်ထားတကဲ့သို့ပင် မေမေက ဆိုးနေခဲ့သေးသည်။
ပထမ ဝတ်စုံတစ်ခု နားထောင်နေပြီးမှ နောက်တော့ ငို
သည်။ သူ့ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်တားသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မလွန်သေး
တာမို့ နောက်ဆုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ချောသည်။
နောက်တော့ မလျှပ်နိုင်အောင် အပိုင်ချည်သည်။
စမ်းသပ်မှုတွေ တစ်ခုမှ မအောင်မြင်တော့ မေမေ ညှိုး
ကျသွား၏။
နောက်ဆုံးမှာတော့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။
“မြေးတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါလာတယ်လို့ သဘောထား
ပါမယ်တဲ့”
မေ့မေ့စကားက သိပ်ကို နိမိတ်ကောင်းသည်။
သီရိလေး သူ့ကို တကယ် မြတ်နိုးတွယ်တာလာမည်ဆို

သည့်အခါပါယ်မျိုး ကျေနပ်စရာကောင်းလွန်းပါတိ။

“မေမေရယ် . . . သား ဝမ်းသာပါတယ်”

မေမေက ဒီဒီလိုခွေကြည့်ပြီး သီရိလေးကို ကရုဏာသက်
နေ၏။

“ထူးတော့ထူးဆန်းသား၊ သားနဲ့ ဒီလောက် ရုပ်ချင်းဆင်
တာ မေမေ ယုံတောင်မယုံဘူး၊ အင်း . . . ကလေးမလေးတော့
သီရင် သေလှမြောပါးခံစားရမှာ၊ လိမ့်နေမှာ၊ ရင်ကျိုးမှာပဲ၊ ငယ်
ငယ်လေး ရှိသေးတာ”

“အဲဒါကြောင့်လဲ သား သူ့ဘေးမှာ ရှိချင်တာ”

မေမေက မသက်မသာနှင့် ဟင်းချသည်။

“ပေါက်စလေးကတော့ ချစ်စရာလေး”

“သီရိကကော . . . မေမေ”

“ကလေးက မအောတူလေးပဲ”

မေမေ့စကားကို သူ ပြုံးဖြစ်၏။

“သေသွားတဲ့တစ်ယောက်လဲ ဘယ်လိုနေလဲ မသိပါဘူး၊

စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသားအမိကို ဘယ်စိတ်ချပါမလဲ”

မိုးအောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့ မေမေရယ်၊ သားမယားသံယောဇဉ်ဆိုတာ

သိပ်ကြီးမားမှာပါ၊ ဘယ်အသေဖြောင့်မလဲ”

ကရုဏာကြီးသော သားအမိမို့ ယူကျုံးမရရှိလှသည်။

“သား ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း”

“စိစဉ်စရာတွေ ပြီးပြတ်အောင် စိစဉ်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

မေမေ့ကို ဖျော့တော့စွာ ပြုံးပြမိသည်။ မိုးအောင်အဖြစ် ကမေမေ့ရှေ့မှာ ခေါင်းမော့ဝင့်ကြားစရာ ရှိမှမရှိဘဲ။

“မေမေ... ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်မယ်”

ဟု ခွင့်တောင်းခွင့်ရတာလည်း မဟုတ်။ သားဘက်က ကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ မေမေတော်တော်စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှာမလွဲ။

လွတ်သာလွတ်ရမှာ။ ဝ...မရသည့်အတူတူ ခွင့်ပြုရတာ မေမေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ သိနေသည်။

“မေမေ... သား မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ... နော်”

“အေးပါ... ရဲကြီးမှာတော့ ကြောက်သား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မေမေ စိတ်မချမ်းသာဟာ စိုးတာ ပါ”

“အဲဒါလဲ သား သိတာပဲ မဟုတ်လား”

မေမေမေးတော့ သူ မချိပြုံးလေးနှင့် ငြိမ်နေဖြစ်၏။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သီရိလေးနှင့် သမီးလေးကို မေမေ့ဆီ ခေါ်လာ ခဲ့ခွင့်ရမှာပါ မေမေဟုလည်း အားတင်းထားမိသည်။

သားဘက်က သိပ်အနစ်နာခံချင်သလို စိတ်ထားမြင့် မြတ်သလို သီရိကလည်း တုံ့ပြန်ခံစားလာမှာပါ။

သီရိရယ်... တစ်ဘဝလုံး အားလုံး အားလုံး မင်းကို အပြီးအပိုင် အပ်ဖို့ လာခဲ့ပါရစေတော့။

မင်း ပျော်မှာလားဟင်။ ပျော်မှာတော့ ကျိန်းသေပါ။ မင်း ကကိုယ့်ကို မြင့်လူအဖြစ်နဲ့ တနှေးတထွေး လက်ခံကြိုဆိုရှာမှာ။

သူစိမ်းတစ်ဦးသာဆို အေးစက်စက် မျက်ဝန်းလေးတွေ နဲ့ပဲ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မှာ။ မာနတရားကို မျက်လုံးတွေထဲ မှာရှာဖွေ တွေ့ခွင့်ရလိုက်ပြီးသား။

တစ်ခုတော့ ကိုယ့် ခပ်ရဲရဲ ကတိပေးနိုင်ပါတယ်။

မင်း ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကို သူစိမ်းလို့ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲတာ မဟုတ်ဘူး မေတ္တာတရား ကို ယုံတာပါ။

မင်းအပေါ်ထားတဲ့ အတုမဲ့မေတ္တာကြောင့် မင်း ကိုယ့် ကိုခွဲခြားသိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အနှစ်နှစ်အလလ ချစ်ခဲ့ပြီး အကြာကြီး ပေါင်းသင်းနေ ထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နားခင်ပွန်းသည်အတိုင်း နွေးထွေးကြင်နာမှု၊ နား လည်လိုက်လျောမှု၊ ညင်ညာညက်ညောမှု၊ နူးညံ့သာယာမှု ပြီးတော့ မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုယူနိုင်သည့်အနေအထား။

ခုမှ ပတ်သက်ဆက်ဆံရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူကို မတူစေရပါ။ မင်း ရင်ထဲမှာရော ခေါင်းထဲမှာရော သံသယ တစ်စက်ကလေးမှ ဝင်မလာစေရဘူး။

ကိုယ်မျက်လုံးတွေထဲ ကြိုက်သလို အဖြေရှာ။ စိတ်ကြိုက် စစ်ဆေး အဘက်ဘက်က စမ်းသပ်ကြည့်။

ကိုယ်ဟာ မင်း ခင်ပွန်းသည် မြင့်လူပါပဲလို့ မင်း ယုံကြည် ခိုင်မာစေရမယ်။

ဒါဟာ တုယူဖန်တီးထားလို့ ရမှာတဲ့လား။

လုံးဝမထင်လိုက်နဲ့။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ မင်းအပေါ်
မြင့်လူထက် မလျော့နည်းတဲ့မေတ္တာမျိုး ရှိနေလို့ပါပဲ။

မေတ္တာချင်း ယှဉ်ရင်တောင် ဒုတိယနေရာကို ကိုယ်
ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပထမ ပူးတွဲရဖို့တောင် ကိုမြင့်လူက
ကြိုးစားချင် ကြိုးစားရမှာ။

အဲဒါတွေ မင်း သိရှိခံစားရမှာပါကွာ။

* * *

အခန်း (၉)

သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့ကိုတော့ ခရီးရက်ရှည် ထွက်မည်
ဟုပဲ အသိပေးလိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကို အတိအကျဖွင့် အသိပေးထားလို့ ရမှာလဲ။

သည်နေ့ နေ့ခင်းဘက်မှာ ဖုန်းဆက်ဖို့ သူတွေေးထားသည်။

လေးလေးဇော်နှင့်လည်း စည်းဝါးကိုက် ညှိနှိုင်းထားပြီး

သား။

မနက်ကတည်းက သူ ရင်ခုန်မြန်နေခဲ့သည်။ စတိုးဆိုင်
မှာ မှာစရာတွေမှာ၊ ကြိုလုပ်စရာတွေလုပ်နှင့် အရမ်းအလုပ်များ
ပေမယ့် သူပျော်နေသည်။ တက်ကြွနေသော သူ့ကို ဖြူဖွေး
တ...

“ခရီးသွားရမှာ ဒီလောက်ပျော်တယ်၊ အဆန်းပဲ”

ဟု အံ့သြနေသေး၏။ နေ့လယ်နှစ်နာရီတိတိမှာ သူ ဖုန်း

ဆက်သည်။

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ၊ သည်နေ့ စနေနေ့၊ ရက်က လဆန်း
နှစ်ရက်နေ့။

ဖုန်းလာကိုင်တာကလည်း သီရိကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“သီရိလား”

“ဟင်... မောင်”

ချိုသာသော အသံလေးက ချက်ချင်းလွင့်လာ၏။

“သီရိ”

ရုတ်တရက် သူမ ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည်။

စိတ်ကောက်သည့် သဘောများလား။ မိုးအောင် စဉ်းစဉ်း

စားစားနှင့် အရှိန်ယူနေရသည်။

“သီရိ စိတ်ကောက်နေလား”

“သွားပါ လုပ်မနေနဲ့၊ သီရိ...”

ချက်ချင်းပဲ အသံတိမ်ဝင်သွားကာ ရှိုက်သည်။

“ဟာ... သီရိ”

မိုးအောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

ကိုမြင့်လူ သေဆုံးသွားတာကို ပီပီရီရီ ဖုံးဖိထားကြတာ
ပဲဟု နားလည်မိရင်း စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

“သီရိ... ကြော်ငြာ ရိုက်ဖြစ်သေးလား”

ချော်လဲ ရောထိုင်နှင့် အဲသည်ကိစ္စကိုပဲ အစဖော်ကာ
စိတ်ဆိုးနေသလိုလို လုပ်ရသည်။

“ရိုက်ပါ့မလား မောင်ပဲ မရိုက်နဲ့ဆို”

ငိုသံနှင့် သီရိက ဖြေရှင်း၏။

“မောင် ပြန်လာတော့မှာပါ”

“အကြာကြီးလဲ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမချိုးဖူးဘူး၊ သီရိမယ့်ဘူး”
ထင်ထားတာထက် သီရိက ပိုနွေးထွေးနေ၏။

“နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ခရီးရှည်မထွက်တော့ဘူး”

ကွာ”

“တကယ်”

ဟန်ပင်ပဆောင်နိုင်အောင် အသံလေးက လှိုက်လှဲနေ
တော့ မိုးအောင် ရယ်ဖြစ်သည်။

“တကယ်ပေါ့ကွာ... မောင့်မိန်းမကို လွမ်းတယ်လေ”

သည်လိုစကားမျိုး အထစ်အငေါ့မရှိ ထွက်သွားတာကိုပဲ
ဟုတ်လှပြီ။

“အခုမှ လာသည်းပြမနေနဲ့”

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ သက်ရယ်”

သူ တောင်းပန်မိ၏။

“မောင်က အသည်းလေးတို့အတွက်ပဲ ရှာနေတာ၊ သမီး
လေးကိုလဲ သတိရလွန်းတယ်၊ ဒီတစ်ခါ အရမ်းအဆင်ပြေလို့
ကြာသွားတာ”

“တော်ပြီ မောင်ရယ်... မောင်နဲ့ မခွဲချင်ဘူး၊ သိပ်မချင်း
သာလဲ နေပါစေတော့၊ ဒီလောက်ကြာကြာ ခွဲသွားနိုင်မယ်လို့
သီရိ မထင်ဘူး၊ မောင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ မောင့်ကို သီရိ
မယ့်ရဲတော့ဘူး၊ အရမ်းအားငယ်တယ် မောင်ရယ်... မြန်မြန်

ပြန်လာခဲ့ပါ”

မိုးအောင်ရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။

“ဪ... သီရိရယ်”

မောင့်ရင်ထဲ မချိမဆုံပါပဲ၊ မာနလေးတောင် မထားနိုင်တော့ဘဲ တောင်းပန်နေလိုက်တာ။

“မောင် အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့မှာပါ။ ဖုန်းဆက်ရင် သီရိလေး လွမ်းနေမှာစိုးလို့”

သီရိက ခပ်တိုးတိုး ငိုရွှိုက်နေသည်။

“မောင် ဘာဝယ်လာရမလဲ ဟင်”

“လူပဲ မြန်မြန်ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ။ ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဒီနေ့ ပြန်ခဲ့ပါလား မောင်”

“ဒီနေ့ပြန်လာမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သန့်ဘက်ခါလောက် မှာ ရောက်မယ်၊ လာမကြိုနဲ့တော့၊ မောင့်ဘာသာ လာမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”

“သမီးလေးကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ်ပူသေးတယ်၊ ဒီနေ့ ကောင်းသွားပါပြီ”

“မောင် အရမ်းသတိရတယ်ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် မောင် ဖုန်းမဆက်ချင်တာ၊ မောင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ပြေးလာချင်တာ”

သီရိက မောင်ဟုခေါ်တော့ မိုးအောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွား

မုန်းတောင် မသိ။

စကားပြောကြည့်ရုံနှင့်တင် သည်လောက် အသည်းခိုက်နေတာ၊ လူချင်းတွေ့လျှင်တော့...

“မောင် သီရိမျှော်နေမှာနော်”

“အိုကေ... သန့်ဘက်ခါ ဆက်ဆက်ရောက်မယ်”

သီရိ ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောနေ၏။

“သီရိအကြောင်းသိလျက်သားနဲ့ မောင်နေနိုင်တာ အံ့ဩတယ်၊ လွမ်းရင် သီရိဖျားတတ်တယ်ဆိုတာ မောင် မေ့နေပြီလား”

“ဆောရီးကွာ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မောင် သီရိကို ထားသွားပြီလို့တောင် ကွေးဝမ်းနည်းတာ”

“ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

“မောင်က အကြာကြီး ပစ်သွားတာကိုး၊ သီရိ စိတ်နာတယ်”

“အမယ်လေး... မနာပါနဲ့၊ ဝေဒနာ တိုးနေဦးမယ်”

“မောင်မရှိတာ သီရိမပျော်ဘူး”

“မောင်လဲ ပျော်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် သီရိအပေါ် သွေးအေးလွန်းပါတယ်”

“ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကွာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အယူခံဝင်မနေနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆို...”

“နောက်တစ်ခါဆိုတာ ဒီတစ်သက် မရှိစေရဘူး”

“စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“မောင်ဘယ်တုန်းက ပေးတဲ့ကတိ ပျက်ဖူးလို့လဲ”

“အင်းလေ... အဲဒီလို အစဉ်အလာကတော့ ရှိခဲ့တာပဲ”

“သီရိ ယုံရဲ့လား”

“အင်းပါ... လာရင် အကြာကြီး စိတ်ကောက်မှာ”

“ရတယ်... မောင်ချော့မယ်၊ တောင်းပန်မယ်၊ ကျေနပ်တဲ့အထိ”

သီရိက အခုမှ အငိုရပ်သည်။

“မောင်ရယ်... သီရိဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်တောင် တုန်လာတယ်၊ ခေါင်းမူးချင်သလိုပဲ”

“ဟာ... ဒီလို စိတ်မလွှပ်ရှားရဘူးလေ၊ ဆရာဝန်မှာ ထားတယ် မဟုတ်လား၊ သီရိက စိတ်ပင်ပန်းခံနေတာကိုး၊ မောင်က သမီးလေးနဲ့ သီရိလေးကို ပစ်သွားနိုင်ပါ့မလား၊ မဟုတ်တာကွာ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“မောင့်အပေါ် ဒီလောက် ယုံကြည်မှု နည်းရသလား”

“မနည်းလို့လဲ ဒီလောက် စောင့်နေတာပေါ့ မောင်”

“ဒါဆို ဘယ်တော့မှ မငိုရဘူး”

“ဒါပေမယ့် မောင်ရယ်... သီရိ စိတ်ဆိုးလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်၊ မောင်က သီရိကို ဒီလောက်အကြာကြီးပစ်သွားရက်မယ်လို့ ဘယ်တွေးနိုင်ပါ့မလဲ”
ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် စကားသံမှာ နှစ်ဝင်မျောပါရင်း မိုး

အောင် ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“သီရိက ဆိုးတာကိုး”

တန်မပျက်ဖြေရင်း မိုးအောင် ကြေကွဲနေ၏။

ကိုမြင့်လူက မင်းလေးကို သိပ်ချစ်ခင် ယုယမယ့်ပုံ ပါပဲလား။ သူ့မေတ္တာကို လျှော့တွက်မိတာ ကိုယ်မှားသည်။

သူ့မေတ္တာကို လျှော့တွက်မိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို ယုံကြည်မှု ပိုသွားတာ။

မင်းကို လက်ထပ်ယူထားတဲ့ ယောက်ျားသားပဲ၊ မင်းကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

“မောင့်ကို သမီးလေးက နေ့တိုင်းလိုလို မေးတယ်၊ မောင်ရယ်... မောင်မရှိတာ သီရိဘဝကြီး ဇောက်ထိုးကျွမ်းပြန် ဖြစ်သွားသလိုပဲ”

“မောင် နားလည်ပါတယ်၊ မောင်လဲ ခံစားရပါတယ်၊ သီရိယုံရဲ့လား”

“ဒါဆိုလဲ ချမ်းသာပြည့်စုံဖို့ပဲ အာရုံထားမနေပါနဲ့၊ မောင်သီရိအနားမှလဲ နေပေးပါဦး”

“မောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့လဲ ဒီလောက်ကြာကြာ နေနိုင်တာ၊ မောင် နောက်တစ်ခါ ခွဲမသွားဘူး”

“သီရိကတော့ မောင်ရှိနေရင် ပြည့်စုံပါတယ်”

“တော်ကြာ သမီးက မူကြိုတက်ရတော့မှာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲမောင်”

“မာစီဒီးကားနဲ့မှ တက်ချင်တယ်ဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“မောင်နော်”

သူ့ စတော့ သီရိတခပ်ခပ်နှင့် ရယ်သည်။

“သီရိ သမီးပါနော်၊ အဖေ ပင်ပန်းလွန်းတာ ကြည့်ရက်မလား”

“စတာပါကွာ... မောင် အခုချက်ချင်း ပြေးလာချင်တာ”

“အဲဒီလိုမှ ဖြစ်ပါ့မလားလို့”

“သီရိ ခံစားရအောင် နှိပ်စက်သလိုဖြစ်သွားတာ မောင် စိတ်မကောင်းဘူး”

“မောင် အဲဒီလောက်နားလည်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“လင်မယားချင်းပဲ သီရိရယ်၊ သီရိစိတ်ကို မောင်အသိဆုံး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ရက်ရှည်ကြီးသွားရမှာ မောင် ဖွင့်မပြောရက်တာ”

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမလုပ်ဘူးလို့တော့ ကတိပေးပါ”

“ရဲရဲကြီး ပေးပါတယ်၊ သီရိ ယုံလား”

“မောင် သီရိကိုလွမ်းလား ဟင်”

“အရမ်းပဲပေါ့ကွာ”

“သမီးလေးကိုကော”

“အတူတူပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သီရိကို ပိုသတိရပါတယ်၊ သီရိသိမှာပါ၊ မောင့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးက သီရိပဲ”

မိုးအောင် အမှန်အတိုင်း ရင်ထဲရှိသလို ပြောဖြစ်တာပါ။

“မောင် ပိုပြီ”

“သီရိက နားမှ မလည်တာ”

“မောင်သာ စိမ်းနိုင်တာ၊ အံ့ဩပါတယ်”

ငေါ့ခုံလေးက အသည်းယားစရာ။

“မောင်”

“ဟင်...”

“မောင် ပြန်လာမယ့်နေ့ကျရင် သီရိက ဘာအရောင်လေး ဝတ်ထားရမှာလဲ ဟင်၊ မောင် ပြောလေ၊ ဘယ်ဝတ်စုံလေးဝတ်ရမှာလဲ”

မိုးအောင် ဖြေရခက်သွား၏။ သီရိလေးက သိပ်ကလေးဆန်တာ သတိထားမိလာသည်။

“မောင့်မျက်စိထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်မယ့် ဝတ်စုံလေး ရွေးဝတ်ကွာ”

“အင်းပါ... မောင်ကတော့ သီရိ အကြိုက် ဝတ်လာနော်”

“ဟောဗျာ...”

မိုးအောင် ခေါင်းကြီးသွား၏။

“ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ လည်ကတုံးလေးနဲ့၊ ပုဆိုးအတွက်စိပ် အညိုလေးလေ၊ မှတ်မိရဲ့လား”

“အင်းပါ”

“မောင် ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“မနက်ပိုင်းရောက်ရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သီရိရဲ့”

“အကြာကြီး မျှော်နေရရင် မော့မှာပေါ့”

“မနက်ပိုင်းရောက်အောင် မောင် ကြိုးစားမယ်”

“သိပ်လဲ မလော့ပါနဲ့၊ မောင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

လင်သားအပေါ် ညာတာတတ်မှုလေးက ဘွားခနဲပေါ်

လာသည်။

“အင်းပါ. . . ဒါပဲနော် သီရိ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”

မိုးအောင်က ဖုန်းချရင်း သီရိဆန္ဒပြည့်ဖို့ မနက်ပိုင်းပဲ သွားလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

သီရိရယ်. . . မင်းဆန္ဒကို မောင်က အာ. . . မဟုတ် သေးဘူး ကိုယ်က အကုန်လုံး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ် မြင့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတဲ့တစ်နေ့ ကျရင်သာ သီရိဘက်က ညာတာဖို့ နားလည်ဖို့. . .

အင်းလေ. . . ဒါလည်း သီရိနှလုံးသားရဲ့ အဆုံးအဖြတ် ပါ။ ကိုယ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်နာ ခေါင်းညိတ်မှာပါ။

မိုးအောင် တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်း များစွာနှင့် ပျော်နေ မိသည်။

သီရိအနားမှာ သီရိလေးကို စောင့်ရှောက် ကြင်နာရင်း နေသွားရမှာ ကြည်နူးစရာပါကွာ။

* * *

အခန်း (၁၀)

ခြံရှေ့ ကားရပ်လိုက်တော့ မိုးအောင်ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲမြည် သည်။

အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်နေမိ၏။

သည်ဝင်း သည်အိမ်မှာ အိမ်သားတစ်ဦးလို နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်သွားခဲ့ဖူးသူလို ကိုယ် အသားကျပါလော့။

ဟန်မပျက် မှင်သေသေနှင့် နေထိုင်နိုင်ပါ့မလား။

တစ်ခါမှလည်း သည်အိမ် သည်နေရာကို ရောက်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်။

ကိုယ့်အခန်းက ဘယ်မှာ၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိမ်ဖွဲ့စည်းပုံကစ၍ ကိုမြင့်လူ ဘယ်လိုနေတတ်တာ အလယ်၊ ဘာတွေကြိုက်တတ်တာက အဆုံး မိုးအောင် ဘာတစ်ခုမှ သိတာမဟုတ်။

လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် နေထိုင်မှု အကျင့်စရိုက် ဆိုတာရှိပြီးသား။

မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် သည်းသည်း လှုပ် ချစ်ကြသူချင်းမို့ ကိုမြင့်လူအကြောင်း စိတ်နေ သဘော ထား အားလုံး အားလုံးကို သိရိုက သိနေမှာ သေချာသည်။

ခပ်ကြာကြာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရမှာမဟုတ်တာလည်း သိသည်။

ကိုယ်ကိုသာ ဦးဇော်လတ် မတွေ့ခဲ့လျှင် မကြာခင်ကလေး မှလည်း မြင့်လူ ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတာ ဖွင့်အသိပေးရတော့မှာ။

မိုးအောင် ပင့်သက်ရှိက်သည်။

သီရိလေးကောင်းဖို့ စီစဉ်ကြတာပဲလေ။ အပြစ်ရှိလျှင် တောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

သပ်ရပ်သစ်လွင်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးက မိုးပြာ ရောင် သုတ်ထားသော။ ခြံဝင်းတံခါးအစိမ်းလေးနှင့် အရှေ့မှာ အုတ်ခုံလေးနှစ်ခုပါလား။ တစ်ဖက်စီမှာ လုပ်ထားတာ။

ကစ်မီကွစ်(Kiss me Quick)ပန်းအိုးနှစ်အိုးက ခြံပြင် ထုတ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထောင့်ကပ်ချထားသည်။

ကစ်မီကွစ် အဝါရောင်လေးတွေက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ပွင့်နေလိုက်ကြတာ။

“ဟယ်... မောင်မြင့် ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား”

ဈေးခြင်းတောင်းကိုင်ပြီး လျှောက်လာသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အားပါးတရ နှုတ်ဆက်၏

“မောင်မြင့်... မဝင်သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေရသလား၊ ကို ဘမောင်ကော မရှိဘူးလား၊ တံခါးလဲ မဖွင့်သေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသမီးကြီးက ခြံရှေ့ ဘဲလ်လေးကို လှမ်းနှိပ်သည်။

သိပ်မကြာပဲ တံခါး ပွင့်လာ၏။

“ကိုဘမောင်... ဒီမှာ မောင်မြင့် ရောက်နေတာတောင် ရှင် မသိဘူးလား”

“ဘဲလ်မနှိပ်တော့ ဘယ်မြင်မလဲကွ၊ မတင်က အပြစ်တင် ဖို့ပဲ၊ သား မောင်မြင့်... ဝင်လေ၊ ကားဘေး ဆင်းရပ်နေရသ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးအောင် ကားပေါ်ပြန်တက်ရင်း ကိုဘမောင်ကိုရော မတင့်ကိုပါ မှတ်ထားလိုက်သည်။

ကားကဲ့ ညင်သာစွာ ခြံထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရင်း ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲတွေကို ကြိုနေလိုက်၏။

ရင်ထဲ အင်အားရှိမှသာ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ရင်း လျင်မြန်စွာ ဆင်း လိုက်၏။

ကိုဘမောင်ဆိုသူက ခြံဝင်းတံခါးပိတ်နေတုန်း မတင့်က တော့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာကာ...

“မောင်မြင့်ရေ... နောက်ဖုံးသာ ဖွင့်ပေးခဲ့၊ မနီကို သယ် ပို့ခိုင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဝတ်အစားတွေရော သားရေသေတ္တာက အစ၊ ခရီးဆောင်အိတ်အဆုံး ကိုမြင့်လူ ထားရစ်ခဲ့သော ပုံစံအတိုင်း ယူလာခဲ့ရတာ။

သည်လို စနစ်တကျဖြစ်အောင် ဦးဇော်လတ်ပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တာ။

သုံးထစ်ပဲရှိသော အုတ်လှေကားကို လှမ်းတက်ဖို့ ကိုယ်ဝန်လေးနေဇာ။

ကိုယ့်ပုံစံက ဇနီးနှင့်သီးသီးကို ပြန်လာသည့် လူတစ်ယောက်ပုံစံနှင့် တူမှတူပါ့မလား။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှု တက်ကြွမြူးရွှင်မှုတွေ ရှိနေဖို့တော့ လိုအပ်လှသည်။

“သီရိကော... ဒေါ်တင့်”

ဒေါ်တင့်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“မြင့်မိုရ်လေးကို မူကြိုသွားပို့တယ်”

“ဪ... ”

“သွားတာကြာပါပြီ၊ လာခါနီးပါပြီ၊ လာတော့မှာပါ။ မနက်အစောကြီးကတည်းက သီရိလေးက တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေရှာတာ”

မိုးအောင် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာနှစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဟန့်ပျက် စီးကရက်မီးညှိသောက်နေလိုက်၏။

“မနီရေ... မနီ”

“ရှင်... လာပြီ”

မနီဆိုသော ကောင်မလေး ပြေးထွက်လာတာကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်မိ၏။

“ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေသယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“သီရိက အခန်းသေအထိဝင်တာမကြိုက်ဘူးနော်၊ ခါတိုင်းလိုပဲ အခန်းအပြင်မှာ သွားချပေးလိုက်၊ ကြားလား”

မနီက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

မိုးအောင် ယူလာသော သားရေသေတ္တာနှင့် ခရီးဆောင်အိတ် နှစ်လုံးကို မနီ မနိုင်တနိုင် သယ်နေတော့...

“ဖြည်းဖြည်းသယ်... ရတယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

မနီနောက်မှ ခပ်ခွာခွာလျှောက်လာရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ လှေကား ရှိနေသည်။

မနီက လှေကားဆီ လျှောက်သွားသည်။

ကိုယ် နေရမယ့်အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာပဲဟု နားလည်မိ၏။

မနီ လှေကားတက်သွားတော့ ကိုယ်ပါလိုက်လာခဲ့၏။

“အစ်ကိုကြီး... ဒီအခန်းရှေ့မှာပဲ ချထားမယ်”

“အေး... ရတယ်၊ ရတယ်”

မနီက ပြန်ပြေးဆင်းသွားသည်။ သယ်စရာတွေ ကျန်သေးသည် မဟုတ်လား။

အခန်းတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလှည့်ဖွင့်လိုက်တော့ သပ်ရပ်နွေးထွေးမွှေးကြိုင်နေသော အခန်းတစ်ခု။ တစ်ဖက်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ကြီးက နေရာယူထားပြီး ထောင့်အစွန်မှာတော့ မှန်တင်ခုံတစ်ခု။

အခန်းတစ်ဖက်မှာတော့ ခုတင်ငယ်တစ်လုံးနှင့် ပုခက်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ ပစ္စည်းအစုံလည်း ရှိနေသည်။ ကြည့်ရတာ မြင့်မိုရ်လေး ဖိုန်ရာထင်၏။

ကစားစရာတွေက ခုတင်ပေါ်မှာရော ပုခက်ပေါ်မှာရော။ တစ်ဖက်နံရံမှာတော့ နံရံကပ် ဝီရီနှင့် မီးခံသေတ္တာ အမြင့်ကြီးတစ်လုံး။

စာကြည့်စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ကိုလည်း ထောင့်မှာ ကပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ အဝတ်လှန်းသည့် တန်းတစ်ခုကိုတော့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ မြင်ရ၏။

မျက်စိအေးလွန်းသော ဇာလိုက်ကာ ဖားဖားလေးတွေက လေမှာ လွင့်နေသည်။

ဂျွန်ဘုတ်ပေါ်မှာတော့ နေ့စွဲတစ်ချို့နှင့် ကိစ္စအချို့ ရေးမှတ်ထား၏။ အခန်းကျယ်သလောက် သန့်ပြန့်မှုရှိသည်။

စံပယ်ပန်းရနံ့ အခန်းဖျန်း စပရေကို သုံးသားတာကြောင့် စံပယ်နံ့လေး ဓမ္မေးပျံ့နေ၏။

အခန်းအဝင်ဝမှာ ခုံလေးချပြီး ရေမွှေးနှင်းဆီတွေလည်း

ထိုးထားသေးသည်။

ပြာလဲ့နေသော နံရံမှာ ရှုခင်းပုံ ပန်းချီကားပြကွဒိန်နှစ်ခုလည်းရှိနေ၏။

အခန်းလေးကိုကြည့်ရုံနှင့် သိရှိသည် သပ်ရပ်သားနားစွာ နေထိုင်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာသည်။

အခန်းနှင့်တွဲလျက် ရေချိုးခန်း အိမ်သာကပါ ရှိနေသည်။

အခန်းတံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ရင်း ဝရန်တာဘက်ကို လျှောက်လာတော့ အခန်းနှင့်ကပ်လျက် ရှိနေသော အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းနှင့် ဘုရားခန်းကို တွေ့ရသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုဖာအနီရဲရဲ တစ်စုံနှင့် တီဗွီကြည့်ဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားသည်။

ဘုရားခန်းကိုတော့ ဇာလိုက်ကာအစိမ်းနှင့် ဧည့်ခန်းနှင့်ခြားထားသည်။

ခင်းထားသော ကော်ဇောက် အိတ်က အဖိုးကြီးမှန်း သိသာသည်။

ကြွေရေစင်တစ်ခုကိုလည်း ဧည့်ခန်းမှာတွေ့ရသည်။

ဝရန်တာမှာ ဒရင်းဘက်နှစ်ခု ဖြန့်ခင်းထား၏။ စားပွဲပုလေးနှင့် ပန်းအိုးလေးလည်း တင်ထားသေးသည်။

ခြံဝင်းထဲ ငုံ့ကြည့်တော့ သိပ်မကျယ်သောခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ဝေဆာစိမ်းစိုနေတာ တွေ့ရသည်။

ဒန်းအဖြူလေးရော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းရော ကြိမ်ခုံလေးတွေပါ လှမ်းမြင်ရ၏။

ကလေးစီး မော်တော်ကား တစ်စီးနှင့် စက်ဘီးကိုပါ တစ်နေရာစီ မြင်ရ၏။

သူ ရောက်လာချိန်မှာ သီရိတို့သားအမိ ရှိမနေတာ ကံ ကောင်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသုံးသပ်ခွင့်ရသွား သည်။

သီရိ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လိုစကားမျိုး စပြောရ မလဲ။ ကလေးကို မူကြိုပို့တာပဲ အပြစ်တင်ရမည်။

ဟုတ်သည်။

ကိုမြင့်လူဆိုလည်း အဲဒါပဲ အရင်ဆုံး မကျေမနပ် ပြော မှာ။

သူ ပြန်လာချိန်မှာ သူ့သမီးလေး ပြေးထွက်ဆီးကြိုတာဦး ဆုံး မြင်ချင်ရှာမည်။ တစ်ရက်ကလေးမူကြို ဖျက်စေချင်မှာပဲ။

ပြောစရာစကားကို ရွေးချယ်ထားလိုက်မှ စိတ်သက်သာ ရာရသည်။

လှေကားမှတစ်ဆင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ဒေါ်တင့်က...

“ဘာစားမလဲ”

ဟုမေးရှာသည်။

“ရတယ် ဒေါ်တင့်၊ စားခဲ့ပြီးသား”

မီးဖိုဆောင်ဘက်ဝင်ကုာ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ထပ်ညွှန်းခန်းကို ကိုယ် လေ့လာပြီသား။

ညွှန်းခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတွေကတော့ ပိတ် ထားတာမို့ စပ်စုမနေတော့။

အပေါ်ထပ်မှာရှိနေသော စာဖတ်ခန်းကိုလည်း နည်း နည်းပါးပါး မွေ့ခဲ့ပြီးသား။ ကျောက်မျက်ပညာစာအုပ်တွေ အများ ဆုံးတွေရပြီး နောက်မှာတော့ ဆေးပညာစာအုပ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ စုံအောင်ရှိနေသည်။

ကားဟွန်းသံကို ခြံပြင်မှကြားလိုက်ရတော့ မိုးအောင် ခေါင်းကြီးသွား၏။

နဖူးတွေ၊ ခြူးတွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတော့ တုန်လှုပ် ချင်သည်။

ဦးဘမောင်က ကယျာကယာ ပြေးထွက်သွား၏။

မိုးအောင် ခြံရှေ့ကို စိတ်တင်းရင်း ခပ်မတ်မတ်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ရင်းနှီးနေသော ကားအပြာလေးက ခြံထဲချိုးကွေ့ ဝင်လာ၏။

ဦးဇော်လတ်နှင့် သူမက ရှေ့ခန်းမှာ အတူယှဉ်ထိုင် ပါ လာသည်။

ဪ... ညွှန်းခန်းနှင့်ကပ်လျက် လေးလေးဇော် နေ တာ ဆိုတာကို မိုးအောင် ချက်ချင်းသတိရသည်။

“ဟေ့... ရောက်နေပြီလားကွ”

လေးလေးဇော်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

မိုးအောင် အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကားက သူ့ဘေးမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သည်။

“ကဲ... သမီး ဆင်းရဲဆင်းတော့၊ လေးလေးဇော်က
အလုပ်သွားရမှာ၊ ဒီနေ့ ရှုတင်ရှိနေတယ်၊ သွားမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေးလေးဇော်က ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်ကွေ့ထွက်
သည်။

သီရိက ခြေစုံရပ်ရင်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

လေးလေးဇော်ကို လက်တစ်ဖက်ပြရင်း နှုတ်ဆက်ကာ
သီရိဆီ အကြည့်ရောက်တော့...။

“သီရိကလဲကွာ... မောင်ပြန်လာမှာ သိသားနဲ့ သမီး
လေးကို တစ်ရက်တစ်လေ ခွင့်တင်လိုက်ပြီးရော”

သီရိက စူးစူးငေးငေးလေး ကြည့်နေရာမှ ပြုံးလာသည်။

“နေ့တစ်ဝက်ပဲ မောင်ရယ်၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့
မောင် သွားကြုံလေ၊ သည်းနေပြန်ပြီ၊ အခု သီရိရှိနေတာပဲဟာ”

“အင်းလေ... ထားပါတော့၊ မောင်သွားကြုံရင် သီရိလဲ
လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကြားလား”

“နေခဲ့လို့ကော ရလို့လား”

သီရိ မျက်လုံးလေးတွေက တစ်လက်လက် တောက်ပကာ
နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ချိုမြိန်လွန်းစွာ ပြုံးနေသည်။

နွမ်းလျော့ရိပ်တွေ တင်းစင်လျက် ဝင်းပ ကျေနပ်နေလိုက်
တာ။

ရွန်းတောက်နေသော အကြည့်တွေကို မိုးအောင် ကြာ
ရှည် ရင်မဆိုင်ရဲ စိတ်ထဲမလုံသလို ဖြစ်ရသည်။

ခရမ်းရောင် ဇာအင်္ကျီလေးနှင့် ရှုံ့ထဘီလေးနှင့် သိပ်ချစ်
စရာ ကောင်းနေတာကြောင့်လည်း မိုးအောင် မကြည့်ချင် တော့
တာ။

“မောင်”

သီရိက သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာ တွဲထားရင်း
ခေါင်းလေးပါ သူ့ဘက်မှီလာသည်။

“ဒီလောက်အစောကြီး ရောက်မယ်မှန်းသိရင် သီရိ ဘယ်
သွားပါ့မလဲ၊ မောင် နည်းနည်းပြည့်လာသလိုပဲ၊ အသားလဲညို
သွားတယ်၊ ကားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

ပေါ်တီကိုအောက် ရပ်ထားသော ကားအဖြူကို လှမ်း
ကြည့်မေးတော့ ဖြေရခက်သွားသည်။

“ကားလဲလိုက်တာ၊ ကားက မန္တလေးမှာ ထားခဲ့တာလေ၊
အဲဒါ သီရိ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဖုန်းဆက်တော့ အဲဒီကိစ္စပြော
မို့ မေ့သွားတာ”

“အင်း... အင်း”

သီရိက သိပ်စပ်စပ်စုစုနိုင်ပုံမရ၊ အရမ်းအမိန့် ပေးတတ်
ဧည့် စွာတေးမလေးလည်း မဟုတ်။

သီရိနှင့်အတူ အပေါ်တက်လာရင်း မိုးအောင် မလုံမလဲ
ဖြစ်နေမိသည်။

ကားက ခရီးဝေးကလာတာနှင့် တူပါ့မလား၊ ဒါတောင်
သန့်ဇင်တို့ကို ပဲခူးပေးလိုက်သေးတာ။

လှေကား လှမ်းတက်တော့ သီရိက သူ့ခါးကို လှမ်းဖက်

တွယ်ထား၏။

သူပြန်လာတာကို ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ရွှင်လှနေပုံရသည်။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးဘု လက်ကိုင်လေးကို သူပဲ အလိုက်တသိ လှည့်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟင် . . . ဒါတွေက အခန်းထဲ မရောက်သေးဘူးလား”
မေးရင်းပြောရင်း သီရိက ကောက်ယူသိမ်းဆည်းဖို့ ပြင်တော့ သူမကို ဖမ်းဆွဲထားရင်းမှ . . .

“နောက်မှ မောင် သယ်မယ်၊ ခဏနေပါစေကွာ”
ဟု တားယူရသည်။ သီရိက ပိုက်ဆံအိတ်ကို မှန်တင်ခုံပေါ် သွားတင်ရင်း ဆံပင်လေးတွေကိုပါ လက်နှင့်သပ်ပြီး မှန်ထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။

“မောင်”
“ဟင် . . .”
ခြေစုံရပ်နေသော မိုးအောင်ကို သီရိက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“မောင် နေကောင်းရဲ့လား”
“ကောင်းပါတယ်”
“ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”
သီရိက အနားလျှောက်လာပြီး သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ်လဲမပူပါဘူး”

ခြေဖျားလေးထောက်ကာ သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာထားတော့ မိုးအောင် ရင်ခုန်လာ၏။

“မင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို လေးလေးဇော်လှကြည်တယ်၊ သီရိလေးကို မင်းနဲ့မို့လို့သာ လေးလေးဇော် စိတ်ချရတာပါကွာ၊ သီရိလေးက သိပ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ခင်ပွန်းကို မျှော်လင့် တမ်းတနေတာ”

မိုးအောင် နားထဲ ဦးဇော်လတ် စကားတွေ ပြန်ကြားသည်။

“မောင်”
“ဟင် . . .”

“ဘယ်လိုကြီးလဲကွာ . . . သီရိကို ခါတိုင်းလို ပြန်ပြန်လာခိုင်း မနမ်းသေးဘူး၊ မောင်နော် . . . အဲဒီလောက်တောင် မှုဘတ်နေပြီလား၊ သီရိ ငိုမိမှာ”

“ဆောရီးကွာ . . . ခေါင်းရှုပ်စရာ ကိစ္စလေးတွေ မောင့်မှာ ရှိနေလို့”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”
“စီးပွားရေးပဲပေါ့”

သီရိက နှုတ်ခမ်းလေး စုသွားရင်း . . .
“မောင် . . . သီရိကိုလဲ ခေါင်းထဲ နေရာပေးပါဦး”

မိုးအောင်က သီရိ ပါးလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်၏။
သီရိက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ရင်း ပါးပြင်လေးကို

ဆံသပ်နေသည်။

သီရိရယ်... မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်။

သည်တစ်ခါတော့ ခပ်ရဲရဲ ကြည့်ကာ သီရိကို မျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာအနံ့ နမ်းရှိုက်ပစ်သည်။

သီရိက ငြိမ်သက်ရင်း သူ့ကို ဖက်တွယ် တုံ့ပြန်သည်။ အခိုက်အတန့်မှာတော့ မိုးအောင် အရာရာမေ့နေသည်။

ယိုင်ကျလာသော သီရိ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူကာ ခုတင်ပေါ် အသာအယာ ချပေးမိရင်းက လွတ်မပေးနိုင်အောင် သူ ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

သီရိကလည်း ရုန်းပစ်တာမျိုး ငြင်းဆန်တာမျိုးမရှိဘဲ သူ့အယုအယပေါ် သာယာ ကြည်နူးနေပုံနှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

မိုးအောင် ဒိုင်းခနဲ သတိဝင်လာသည်။

သည်လို အနေအထားကို သူ ခါးသီးစိတ်နှင့် သီရိကို ဖြေလွှတ်လိုက်၏။ သီရိက မျက်လုံးလေးဝိုင်းရင်း မယုံချင်သလို ကြည့်သည်။

မိုးအောင် သက်ပြင်းကျိတ်ချသည်။

တွေးထင်ထားတာထက် များစွာ နက်ရှိုင်းသော ခက်ခဲသော အကျဉ်းအကျပ်ထဲ သူ့ရောက်နေပါလားဟုချောက်ချားစွာ တွေးမိသည်။

သီရိကတော့ ကိုယ့်ကို သူ့ခင်ပွန်းသည်ပဲ မှတ်နေတာတယ်။ အခွင့်အရေး မယူရက်ပါဘူး သီရိရယ်။

မင်းကို ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တယ်။ သီရိပခုံးလေးကို ဆုပ်

ကိုင်ကာ နဖူးလေးကို ငုံ့မွှေး၏။

“မောင် ခရီးပန်းလာတယ်၊ ရေချိုးချင်ပြီ၊ ပြီးတော့ ဆာလဲ ဆာနေတယ်ကွာ၊ မောင်ကို တစ်ခုခုကျွေးကွာ၊ နော်... သီရိ” သူ့စကားကြောင့် သီရိက ငုတ်တုတ် ထထိုင်သည်။

“အင်းပါ... ရှေ့အရင်ချိုးမှာလား”

မျက်နှာလေး မော့မေးတော့ ခေါင်းဆတ်ပြရသည်။

သီရိက သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပါးလေး လာကပ်ထား၏။

သီရိ ဆံပင်လေးတွေကို ဖွာသပ်ပေးမိရင်း မိုးအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည်လို ထိန်းချုပ် နေထိုင်သွားကြဦးမလဲ။

“ရေသွားချိုးတော့လေ”

သူ့ရင်ခွင်မှ ခွာကာ သီရိက အသံတိုးလေးနှင့် ဆိုသည်။

သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ သီရိကို ထားရစ်ကာ ရေချိုးဖို့ပြင်သည်။

အခန်းဘေးက ရေချိုးခန်းမှာပဲ ရေချိုးလိုက်၏။

ခရီးဝေးက ပြန်ရောက်လာသူနှင့်တူအောင်သာ ချိုးရတာ၊

နက် အစောကြီးက တစ်ခါ ချိုးထားပြီးသား။

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါရော ဝတ်စရာ အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးပါ သီရိက အဆင်သင့်တင်ထားဝေးသည်။

မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး တိုက်လွန်းသော ဆံပင်လေးကို သီးမွှေးကွင်းအနက်လေးနှင့် ဆွဲစည်းနေတာ ရယ်စရာ။

“ဟင်... မြန်လိုက်တာ၊ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ပြီးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ချမ်းလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရေမြန်မြန်သုတ်လေ”

ပါစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူကာ သုတ်ပေး၏။

“ဒေါ်တင့်ကို ပေါင်မုန့်ကြော်နဲ့ ကော်ဖီနဲ့ လုပ်ခိုင်းထားတယ် မောင်၊ ခဏလောက်ဆို ရတော့မှာ၊ ထမင်းစားခန်းမှာပဲ ဆင်းစားကြမယ်နော်၊ ခေါင်းနည်းနည်းငုံ့လေးဆံပင်တွေ မခြောက်သေးဘူး၊ ဒရိုင်ယာနဲ့ ဆွဲပေးရမလား”

“သီရိက စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောနေ၏။

“ရပါတယ်ကွာ၊ မိဖြင့် မမိဘဲနဲ့၊ မောင့်ဘာသာ သုတ်ပိုမယ်၊ ပေးပါ”

သီရိက မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“သီရိကော ဆာနေပြီလား”

“အင်း... မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားထားတာ”

“ဟာ... လုပ်ပြန်ပြီ”

“မောင် ရောက်လာတော့ မဆာတော့ပါဘူး”

သီရိက တစ်ဖက်ခွတင်ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ရှိနေသော မွေးပွဲ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို ကောက်ယူပွေ့ထားရင်း...

“တကယ်ပြောတာ မောင်၊ မောင် အနားမှာရှိနေရင် သီရိရင်ထဲမှာ သိပ်ကို ပြည့်စုံသာယာတာပဲ၊ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး”

ဟု ထပ်ပြော၏။

“မောင် မရှိတဲ့ရက်တွေ သီရိ မပျော်ဘူး၊ သီရိ ဟန်မဆောင်တတ်တာ မောင် သိပါတယ်၊ မောင် အဖြေတောင်းတော့ တစ်ခါတည်းခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပဲဟာ၊ မညာလဲမညာချင်ပါဘူး”

သီရိက သူ့ဘေးမှာ လာပြန်ရပ်သည်။ မိုးအောင်ကတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ကိုင်လျက်ထန်းလန်းနှင့် တအံ့တဩနားထောင် ငေးမောနေဖြစ်တာ။

“မောင်သာ မရှိတော့ရင်လေ သီရိပါ သေသွားမှာ မောင်၊ သီရိတစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြီး အသက်ရှင်မနေချင်ဘူး”

“သမီးလေး ရှိသေးတယ်လေ”

“မောင်က အမြဲ အဲဒီလိုပဲပြောတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် သီရိဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ မောင် မရှိတော့ဘဲ သီရိတစ်ယောက်တည်းဘယ်လိုနေမလဲ မောင်ရယ်၊ ဖွ... မပြောကောင်း ပြောကောင်း၊ မောင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သီရိလဲ လိုက်ဖြစ်မှာပဲ”

“မဟုတ်တာကွာ”

မိုးအောင် အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ရရှာသည်။

ကိုမြင့်လူလို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ သေမင်းက စောစောနီးစီး ခေါ်လိုက်ရသလား။

ကိုမြင့်လူဘဝဟာ သူ့ဘဝ၊ ကိုမြင့်လူအသက်ဟာ သူ့

အသက်လို ခံယူထားရှာတဲ့ သီရိလေးသာသီရင် ဘယ်လောက်
ကြေကွဲ နာကျင်လိုက်မလဲ၊ ပုံကျ မေ့မြောသွားမှာတော့ သေ
ချာသည်။ တစ်ခါတည်း အသက် ပါ မပါတာ မသိနိုင်တာ။

“မောင်က မစာနာတတ်ပါဘူး”

“ဟာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုစာနာရင်သနားရင် ဒီလောက်
အကြာကြီး ပစ်သွားပါ့မလား၊ မြန်မြန်ပြန်လာမှာပေါ့”

“အခု ပြောပြီးပါရောလား၊ နောက်ဘယ်တော့မှ မသွား
ဘူးဆိုတာ၊ သီရိလေးက မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ သီရိဘာသာ ခံစားရတာ”

သီရိက ကျောခိုင်းလျှောက်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချ
သည်။

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါ”

မိုးအောင် သီရိဘေးဝင်ထိုင်ကာ ပြောဖြစ်၏။

“ဆံပင်တွေ သုတ်ဦး”

မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးလေးနှင့် သီရိက သတိ
ပေးသည်။

“မသုတ်ဘူးကွာ”

“နေမကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မပြုစုဘူး၊ ပစ်ထားလိုက်မှာ”

“ဟာကွာ...”

မိုးအောင် လှမ်းဖက်ထားတော့ တစ်ခဲခဲခပ်ရယ်သည်။

“မောင်”

သီရိက မိုးအောင်နှင့် နဖူးချင်းလာတိုက်ပြီး တိုးဖွဖွလေး
ခေါ်သည်။

“ဟင်...”

ရင်ထဲမှာ လှစ်ခဲ အေးစိမ့်သွားရတာ မိုးအောင်။ ချက်ချင်း
လူချင်းခွာလိုက်လို့ ကောင်းမှာတဲ့လား၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်က
လည်း သူမကို မြတ်နိုးနေမိတာ။

သီရိက သူ့ပါးပြင်ကို မွှေးနှိုက်သည်။ နောက်တော့ သူ့
အပေါ် ကိုယ်လေး မှီချလာသည်။

မိုးအောင် အလိုက်သင့်လွဲချလိုက်ရင်း သီရိကို ပွေ့ပိုက်
ထားမိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မှေးအိပ်ကာ ငြိမ်နေတော့ သီရိ
ကျောပြင်လေးကို နှစ်သိမ့် အားပေးသလို ပွတ်သပ်ပေးနေမိ၏။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်မှာ ပူနွေး စွတ်စိုလာတော့မှ သူမ ကျိတ်ငို
နေတာ သိသည်။

“သီရိ”

ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်တော့ သူမက ကိုယ်လေးကို တွန့်
ပစ်ကာ အကိုင်မခံ။

“သီရိ ငိုနေတယ်”

မိုးအောင်ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။

“သီရိရယ်... မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရအောင်လား”

သီရိ ခေါင်းခါသည်။

“မောင်က အကြာကြီး ခွဲသွားတာကိုး”

ငိုသံလေးနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောပုံလေးက ချစ်စရာ။
မိုးအောင် သီရိပခုံးကိုကိုင်ကာ တစ်ဖက်လှည့်လိုက်၏။

ခုမှပဲ သီရိမျက်နှာလေးကို သေချာအနီးကပ်မြင်ခွင့်ရ
တော့တာ။ လက်တစ်ဖက်ထောက်ကာ သီရိမျက်နှာလေးကို ငဲ့
မိုး ကြည့်နေမိသည်။

မျက်ရည်တွေ ရွဲနှစ်နေပေမယ့် မျက်နှာလေးက သိပ်ကို
လှသည်။

“မောင့်ကို ချစ်လား”

နှုတ်ဖျားက မရည်ရွယ်ဘဲ လောဘကြီးစွာ အဆင်ခြင်
မဲ့စွာမေးမိသည်။

“မသိဘူးလား”

စူတူတူမူတူတူ ပြောပုံလေးကို အသည်းယားလှတာမို့
မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်ရင်း...

“မသိဘူး”

ဟု ခပ်မာမာ ပြောမိ၏။

“မောင်နော်... ရန်မစန့်”

“အဟား... ချစ်လို့ စတာပါ”

ထူးဆန်းလှသည်။ ဘာမှ မကြိုးစားရဘဲ အလိုလို နှုတ်
ဖျားက ခုန်ထွက်လာတာ။

“သီရိ သိပ်ချစ်မှန်းသိလို့ နောင်တက်သွားတာ မဟုတ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သီရိလေ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခုလို ကြည်နူးခွင့်လေးတွေ
ပြန်ရမှ ရပါတော့မလားလို့ အရမ်းငိုနေတာ”

“သီရိရယ်”

ဆက်မကြားရဲတော့သလို ရှိတာမို့ သီရိနှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ကို ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြအောင် ဆူညံကာ တစ်ကိုယ်လုံး
ပူနွေးလာသလို ရှိနေ၏။

သီရိက သူ့ကျောပြင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်တွယ်
ဖက်ထားသည်။

“သီရိ”

“ရှင်”

“မောင့်ကို ချစ်လား”

“မေးစရာလိုသေးလား မောင်ရယ်၊ အရမ်းကိုချစ်တယ်။
သိပ်ကို ချစ်ရပါတယ်”

“တကယ်လားကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ညာတာ”

သီရိက ဒေါသသံလေးနှင့် ခနဲ့၏။

“မောင်ကသာ သွေးအေးနေတာ၊ ဝိုက်ဆာတယ်၊ ရေချိုး
ဃေ၊ ဟိုဟာဖြစ်တယ်၊ ဒီဟာဖြစ်တယ်နဲ့၊ မောင် ခါတိုင်းလို
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ”

“အစကဆို ပြန်လာတာနဲ့ သီရိကို မလွှတ်တော့တာ၊
ထမင်းစားရအောင်၊ ရေချိုးရအောင်လို့ သီရိက သတိပေး နေရ
တာ၊ မောင် မူမမှန်ဘူးနော်၊ ဘာလဲ၊ မောင် သီရိကို မချစ်တော့
ဘူးလား။”

“အရမ်းချစ်တာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ပြောင်းလဲသွားလဲ”

“မပြောင်းလဲဘူး”

မိုးအောင် အခက်အခဲထဲ ရောက်လာရပြန်သည်။ သီရိ
ရယ်... သွေးမအေးပါဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်
ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးပါ။

ကိုယ် ဒေါသနဲ့ မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲလှမတတ် ခဲ့
နေတာ သီရိ မသိဘူး၊ သီရိမှ မသိနိုင်တာ။

အနေအထားတစ်ရပ်ကို ခါးသီး နာကြည်းစိတ်နဲ့ မောင်
သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီ။

ကြာရင် မောင် ရူးသွားမလားပါပဲ။

သီရိကို မောင် သနားတယ်၊ သီရိ လိုချင်တာ အားလုံး
မောင် ပေးချင်တယ်၊ သီရိ ဖြစ်ချင်တာအားလုံး လိုက်လျောချင်
တယ်။

သီရိ ကျေနပ်အောင် ပျော်ရွှင်အောင် မောင် ရောက်လာ
ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်က သီရိ လက်ထပ်ထားတဲ့
ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး။

မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

မိုးအောင် ငိုငိုကျသွားတော့ သီရိက ဝေခွဲရခက်သော
မျက်လုံးလေးတွေနှင့် ဇေယျဝေဝါ ကြည့်လာသည်။

အဲသည်အချိန်လေးမှာပဲ သီရိက မိုးအောင် လုံးဝမျှော်
လင့်မထားသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောချပစ်ခဲ့တာ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်၊ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲစိတ်နှင့် မိုး
အောင် အသက်ရှူရပ်မတတ်ပါပဲ။ ပတ်စီးနေသော ကိုယ်ထဲ
သွေး တွေ ရပ်တန့် ခန်းခြောက်သွားပြီလား။

“ဘာလဲ၊ မောင်က သားသမီး မွေးမပေးနိုင်တော့ဘူး ဆို
ပြီး သီရိကို စိတ်ကုန်သွားတာလား၊ မမြတ်နိုးတော့တာလားဟင်”

“ဘာ...”

‘ဘာ’ဆိုတာကြီးက ရင်ထဲမှာ ဟိန်းထွက်သွားတာ။

သီရိက သားသမီး မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား။

မိုးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့လာရသည်။ ရင်ထဲ
မှာ ဘာမှမရှိတော့သလို လစ်ဟာသည်။

သီရိက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျ၏။

“မောင်...”

သီရိ ခေါ်သံလေးမှာ နာကြည်းသံပါသည်။

“အစတုန်းကလို သီရိကို ဘာလို့ အားမပေးတော့တာလဲ၊
ဘာလို့မနှစ်သိမ့်တော့တာလဲ၊ ဒီတစ်ယောက်တောင် အသက်
နဲ့ရင်းပြီး မွေးဖွားပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်လှပြီ၊ သီရိလေး မို့နေ
ရင် မောင်ဘဝ ပြည့်စုံပါပြီလို့ ပြောဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း
တာပဲ၊ မရနိုင်တော့တာ ဝမ်းနည်းစရာလားလို့ အားမပေးတော့

မောင် သီရိကို မချစ်တော့ဘူးလား”

သီရိက သူ့ပခုံးတွေကို ကိုင်လှုပ်ယမ်းပစ်ကာ မျက်လုံး
လေး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ရင်း မေး၏။

မိုးအောင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

မေမေ သား ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးရင်းပါပဲဗျာ။

သီရိလေး အယျီစင်မဟုတ်တာ၊ သမီးကလေးတစ်
ယောက်ရှိနေတာ၊ ရှုံးတယ်၊ နာတယ်လို့ ယောက်ျားကောင်းပီသ
စွာသား မတွက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သီရိနဲ့လုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာ၊ ခုလို
ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက် အနေအထားကြီး ရင်ဆိုင်
ရတာ၊ ပြီးတော့ သားနဲ့ သီရိလေးရဲ့ ရင်သွေးဆိုတာ မရနိုင်တော့
တာ။ . .

မိုးအောင် မေမေ့ကို သတိတရားနှင့် စိတ်ထဲကမှန်းပြီး ပြော
နေဖြစ်သည်။

“မောင် . . . ”

သီရိ အသံလေးကြားမှ အထိတ်တလန့်နှင့် အတွေးထဲ
ကလွတ်ထွက်လာ၏။

“မောင်ရယ် . . . သီရိ သိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ တစ်နေ့
ဒီလိုကြုံရမယ်ဆိုတာ သံသယမကြီးစမ်းပါနဲ့လို့ မောင် အခု
မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“သီရိရယ် . . . ”

မချီမဆုံခံစားရလွန်းတာမို့ သီရိလေးကို အရမ်းဖက်ထား

မိသည်။

“မောင့်ကို တော်ရုံအထင်သေးပါ။ မောင့်မေတ္တာတွေကို
ဒီလိုမစော်ကားပါနဲ့ သီရိရယ်”

သီရိက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ချင်ပေမယ့် သူ ကြည့်
ခွင့်မပေးတော့။

သိပ်ပျက်နေသောမျက်နှာကို သီရိလေးမြင်ရင် အထင်
မှားနေရှာဦးမယ်။

သည်အကြောင်းအရာကို ဦးဇော်လတ်က မိုးအောင် အား
ကြိုအသိပေးမထားခဲ့ပါ။

မလိုအပ်ဘူးလို့ ထင်၍ပဲလား။ မိုးအောင် စိတ်ထိခိုက်နိုင်
စရာအကြောင်းဟု ယူဆ၍ပဲလား။ သို့မဟုတ် မိုးအောင်နောက်
ဆုတ်လိုက်မှာကို စိုးရိမ်၍ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးဇော်လတ် ကိုယ်
တိုင် သိမထားခဲ့သော အကြောင်းအရာပဲလား။

မိုးအောင် မတွေးကြည့်တတ်တော့။
သည်လိုက်စွဲဆိုတာကလည်း တွေ့ရာလူ လျှောက်ပြော

ထားလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။
“မောင် ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆို”

“မစားချင်တော့ပါဘူးကွာ”
မိုးအောင် ရေရေလည်သည် ကြွေသည်။ သူ့ကို နာလန့်

ထူနိုင်အောင် လဲသွားစေသော စကားပါပဲ။
ထူးဆန်းတာက သီရိကို မြတ်နိုးမိတာ လျော့နည်းသော

သူ့မေတ္တာတရားက အံ့သြစရာ။

နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းထဲမရောက်ပါ။

“လာပါ... မောင်၊ တော်ကြာ အစာအိမ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေရင် ခက်မှာ”

သီရိက လူးလဲထရင်း သူးကိုပါ ခေါ်သည်။

“အင်း... သီရိ မျက်ရည်တွေသုတ်ပါဦး”

ရှက်ပြုံးလေးနှင့် မှန်တင်ခုံရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ပေါင် ဒါဘူးလေး သွားယူလာပေးသည်။

မိုးအောင် လှမ်းယူရင်း တစ်ချက်ပြုံးဖြစ်၏။

ဝင်းမွတ် နူးညံ့လွန်းသော မျက်နှာလေးကို ပျော့အိနေသော တို့ဖတ်လေးနှင့် တို့ထိလိမ်းခြယ်ပေးနေရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းသည်။

သီရိမျက်နှာလေးက အပြုံးနုနုနှင့် ပါးပြင်လေးတွေ ဖောင်နေ၏။

မိုးအောင်လိမ်းဖို့ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါဘူး ယူလာပေးသလို အင်္ကျီဝတ်တော့လည်း ကြယ်သီးတပ်ပေးသည်။

သီရိခါးလေးကိုဖက်ရင်း မိုးအောင် ကြည်နူး သာယာလာနေမိသည်။

စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

ရေမွှေးဆွတ်ပေးတော့ သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ထွေးကာ နဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးမိသည်။

သီရိက ရှက်ပြုံးလေးနှင့် မျက်လွှာချနေ၏။

ဝီရိနား လျှောက်သွားကာ တီရှပ်အဖြူလေး ထုတ်လာ

တော့ မိုးအောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။

သူမ အင်္ကျီလဲမလွဲလား။

ဘာမှန်းမသိခင် အကြည့်လွှဲပြီးသားဖြစ်လျက် ငြိမ်နေမိသည်။ မိုးအောင် ထင်ထားသလိုပင် သူမ အင်္ကျီလဲတာ။

တီရှပ်အဖြူလေးနှင့်ဆိုတော့ ပိုပြီး ပျိုငယ်သွားသည်။ အခရမ်းရောင် အင်္ကျီလေးကို ချိတ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှန်းနေတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် သူမအနား လျှောက်သွားပြီး သိုင်းဖက်လိုက်၏။

“မောင်”

“ဟင်...”

“ညနေကျရင် သမီးလေးနဲ့ လျှောက်လည်ကြမယ်နော်”

“အင်း... လည်မှာပေါ့”

“လာ... မုန့်သွားစားရအောင်”

အခန်းထဲကထွက်လာတော့မှ စူပြုထားသော အိတ်တွေ ချိပြန်သတိရသည်။

“ဟော... ခုထိ မရွှေ့ရသေးဘူး”

“ထားပါကွာ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“သီရိဖို့ လက်ဆောင်ကော”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပေးမယ်၊ ပြီးမှလေ”

သီရိက သူ့လက်မောင်းလေးကို တွဲခိုရင်း လှေ့တာအင်မြဲသွက်စွာ ဆင်းသည်။ သူမ ဟန်ပန်လေးက တစ်ယောက်တည်း ပျော်နေတာ။

သီရိရယ်... ကိုယ့် ကိုမြင့်လူ အစစ်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။
ကိုယ့်ကို ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်စေပြီး ဒေါ်တင့်ကို...

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်တာ လိုအပ်တာတွေ ဇနီးသည်ကောင်း
ပီသစွာ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် လုပ်ကိုင်ပေး၏။

“ရပြီ စားတော့လေ မောင်”

“သီရိလဲ စားလေ”

“အင်းပါ”

သီရိက သူ့ဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်ရင်း သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်
ကို တစ်ပိုင်းတစ ညည်း၏။

သည်သီချင်းလေးကို သူ သိနေသည်။

‘စန္ဒီချစ်စ’ ၏ မျက်ဝန်းစကား။

မင်းအကြည့်တွေမှာ××ကြားရသည့် သည်မျက်
ဝန်းစကားက ဆိုလိုတာ ဘာများလဲ××

မိုးအောင် ပေါင်မုန့်ကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်ထား
ရင်းတုန့်ခန့် ဖြစ်ရသည်။

သည်သီချင်းလေးကို သူမ ရိုးရိုးသားသား ဆိုလိုက်တာမှ
ဟုတ်ရဲ့လား။ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာ၏။

“အင့်... သီရိ စား”

သူမကိုဦးဆုံးခွဲတော့ ပါးစပ်လေးဟပေးသည်။ ပေါင်မုန့်

ကြော်ကို သူမကိုယ်တိုင် ဓားပါးပါး သန့်သန့်လေးနှင့် စိတ်ထား
ပေးတာမို့ ပိုအရသာ ရှိနေတာလား။

မနက် မိုးလင်းကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဘာမှ စား
မဝင်ခဲ့တာမို့ ပိုစားကောင်းနေတာလေ။

မိုးအောင် ခေါင်းထဲ သမီးလေးအကြောင်း ရောက်လာ
ပြန်သည်။

အမေနှင့်တော့ ချောချောမောမော တွေ့ပြီးပါပြီ၊ သမီး
လေး မြင့်မိုရ်နှင့် တွေ့ဖို့ ကျန်သေးသည်။

သူ့ကို မြင့်မိုရ်လေးက ဖခင်ရင်းလို တနှေးတထွေး ကြိုပါ
လေး။ မိုးအောင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထိတ်လန့်သည်။

“မောင့်ကို အန်ကယ်သန့်က မေးနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

အန်ကယ်သန့် ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ လေးလေးဇော်
လည်း ပြောမထားပါလား။ သူ ဘာပြောသင့်သလဲ။

“မောင် ဒီတစ်ခါ ကြာလိုက်တာတဲ့”

“အေးကွာ... သူများတွေ မေးစရာ ပြောစရာတောင်
ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“အဲဒါ မောင် ရက်စက်တာ”

“သီရိရာ... မောင့်ကို အဲလိုမျိုးမယုံသင်္ကာပုံစံလေးနဲ့
ခန့်ပါနဲ့၊ မောင် မခံစားနိုင်ဘူး”

“ထားခဲ့တုန်းက ထားခဲ့ပြီး”

“တောင်းပန်ပြီးပြီလေ”

“တောင်းပန်တိုင်း ကျေရရောတဲ့လား”

“ဟာ... မကျေဘူးလား”

“ကျေညက်ရင်တောင် ဒီအကြောင်းအရာကို အမြဲစိတ်ထဲမှာ ထားနေမိတော့မှာ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မယုံကြည်တာလား”

“သိပ်ယုံကြည်ခဲ့တာပါ”

သီရိက စားပွဲပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ သူ့ကို အကြာကြီးကြည့်၍ နေသည်။ မိုးအောင် စားလက်စကို ရစ်ပစ်လိုက်ရင်း စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်တင်ကာ သီရိကို မေးဆတ်မေး၏။

သီရိက အကဲခတ်သလို တငေးတမော ကြည့်နေ၏။

“မောင်”

“ပြောလေ”

“သီရိစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာကိုလဲ သီရိ”

“အဲဒါတော့ သီရိလဲ မသေချာဘူး”

သီရိက နားသယ်စပ်လေးကို လက်နှင့်သပ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“ဘာလဲ... မောင်က သီရိကို စိမ်းနေတယ်လို့ ထင်သလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မသေချာသေးဘူး မောင်”

သီရိက ကော်ဖီကို တစ်ငုံချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်သည်။ မိုးအောင်က လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြနေ၏။

သီရိက မျက်တောင်လေး တခတ်ခတ်နှင့် နားထောင်သည်။

နည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြတော့ သီရိက ခုံမှာမထိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်မှာ ဆင်းထိုင်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် လက်ကလေးတင်ကာ ခေါင်းလေး မှေးတင်လျက် ငြိမ်နေ၏။

သူမ အမူအရာလေးတွေက အသည်းခိုက်ချင်စရာ။ လင်သားအပေါ် ကျိုးနွံခယ ရှိသေ နေရာပေးတတ်မှုလေးက ကြည်နူးစရာ။

အိပ်နေတော့လည်း ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းလေး ဖွဖွမှေးတင်နေတတ်သလို ထိုင်နေတော့လည်း ပေါင်ပေါ် ခေါင်းလေး မှေးတင်ကာ တွယ်ကပ်နေပြန်၏။

သူမကို ကြည့်ရတာ ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်တောင် ခွဲမနေချင်ပုံ။ သူမ ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်ပေးနိုင်တော့လည်း သနားပြီးရင်း သနားရင်းပါပဲ။

“မောင်...”

“ဟင်...”

“ဟိုတစ်နေ့က ချစ်စံလေးမွှေးနေသွားသေးတယ်၊ ဖြင့်မိုရ်သားကို ဓာတ်ပုံရိုက်သေးတယ်”

သီရိက သူ ခရီးထွက်နေသော ရက်တွေကို ပြန်ပြောပြ
နေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်သွား၊ မွေးနေ့သွားတာကအစ၊ အသုဘ
ပို့တာ၊ လူမမာ သတင်းသွားမေးတာပါ မကျန်၊ ပြီးတော့ အဝတ်
အစား ဝယ်တာရော၊ ဆေးခန်းသွားရတာရော၊ ကျန်ရှိနေသည့်
လုပ်စရာကိစ္စတွေရော စုံနေအောင်ပြော၏။

သီရိလေးရယ် . . . ကိုယ့်မိန်းမအစစ်ကလေးပဲ ဖြစ်လိုက်
ပါတော့လား။ မိုးအောင်က မချင့်မရဲစိတ်နှင့် သီရိမျက်နှာမှ
နှာဖျားလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“အွန် . . . မောင်”

သီရိက သူ့လက်ကိုဖယ်ပစ်ရင်း ရယ်၏။

“သီရိ . . . ဒီအပေါ်မှာ လာထိုင်လေ”

“အဲဒီလိုပြောလို့ ရဖူးလို့လား”

မျက်စောင်းလေးနှင့် ပြောတော့ သဘောပေါက်စွာ မတ်
တတ်ရပ်ပြီး သီရိလေးကို ပွေ့ချီခဲ့ပေါ်တင်ပေး၏။

“ကဲ . . . ဟုတ်ပြီလား”

သီရိက ကျေနပ်ပြီးလေးနှင့် ရှုံ့မဲ့ပြောင်ပြသည်။

“မောင် အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“ဪ . . . မေ့နေလိုက်တာ”

သီရိက တစ်ခုခုကို သတိရသလိုပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး
အပေါ်ထပ် တက်သွား၏။ ပြန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲမှာ
စာရွက်တစ်ထပ်။

“ကိုအေးခန့် လာပေးသွားတာ”

“ဘာတွေလဲ”

“စာရင်းတွေလေ၊ မောင် သိတယ်တဲ့”

“အင်း . . . အင်း”

“မောင့်သီးသန့်အခန်းထဲ ထားပေးရမလား”

“ထားပေးလေ”

သီရိက ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် ဆယ်ဘက်အခန်းထဲ ဝင်
သွား၏။

ကိုမြင့်လူ၏ အလုပ်ခန်းပေပဲဟု မှတ်ထားကာ သီရိ
နောက်ပါးမှ လိုက်မသွားဘဲ နေလိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းသွားလျှင် သီရိ အနားမှာရှိပါက
ချက်ချင်း သိသွားနိုင်သည်။

သီရိက သူ့ဘေး ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“မောင် . . . နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ဟု မေး၏။

“ဘာလို့လဲ သီရိ”

“မောင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ မောင် နေမကောင်း
ဘူးလား၊ နေမကောင်းလို့ မလာတာလားဟင်၊ သီရိကို
ညာနဲ့နော်၊ သီရိက အမှန်တရားကို ကိုးကွယ်သူပါ၊ သီရိ
အပေါ် တစ်ခုခု ကွယ်ဝှက်ထားရင် သိတဲ့အခါ သီရိ ဖြေလို့
ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သီရိစကားတွေကြောင့် သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရ

သည်။

“မောင် တစ်ခုပဲ ပြောထားချင်တယ်”

“ဘာများလဲ မောင်”

“သီရိ အမြဲတမ်း မှတ်ထားရမယ်”

“အင်း... ”

“တစ်ခုခုကို ညာမိရင်တောင် သီရိကို ချစ်လွန်းလို့ပါ”

“ဟင်... ဒါဆို မောင် ညာထားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

လက်ညှိုးလေးနှင့် အကျပ်စလို့ မေးလိုက်ပုံက ရင်ထဲစူးဝင်သည်။

“စကားအဖြစ်ပြောတာပါ၊ မောင် သီရိကို သိပ်ချစ်တာနားလည်ထားစေချင်လို့ပါ”

မိုးအောင်က ကမန်းကတန်း ငြင်းပစ်ရသည်။ သီရိရယ်... မှားသွားမလားလို့ ကိုယ် စိုးရိမ်နေသူပါ။ သီရိ မုန်းမျက်သွားမှာ ကိုယ် ဘယ်လိုခံစားနိုင်မှာလဲ။

“လာ... လာ... ဗီဇီယိုသွားကြည့်ရအောင်”

မိုးအောင်က စကားစဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာသည်။

အသင့်ရှိနေသော ခွေတစ်ခုကို ထည့်ကြည့်တော့ အတိုက်အခိုက်တွေနှင့် ဇာတ်ကြမ်းကား။

“မောင့်ဟာကြီးကလဲ... ”

စိတ်ပျက်သလို ညည်းပြီး သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီချလိုက်၍ အိပ်နေတော့ နဖူးလေးကို အမြဲတတန်း ငုံ့မွှေးလိုက်

သည်။

“သီရိ မကြိုက်ဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ကြည့်ပါ၊ ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ သည်းခံခဲ့ရတာ၊ ရှိထဲမှာတောင် အောင့်အည်းနေရတာ၊ ဒီလောက်တော့ရပါတယ်”

မိုးအောင် အားနာသလို ပြုံးသည်။

သီရိ ပြောပုံကြည့်ရတာ မြင့်လူက သည်လိုဇာတ်ကြမ်းကားတွေ ကြိုက်ခဲ့ပုံရသည်။ သီရိကလည်း မြင့်လူ ကြိုက်တာကြောင့် ကြိုက်မှိတ်ကြည့်ခဲ့ရပုံပါ။

“သီရိ မကြိုက်ရင် မောင် ပိတ်ထားလိုက်မယ်ကွာ၊ သီရိနဲ့ပဲ စကားပြောမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... ရပါတယ် မောင်ကြည့်၊ သီရိအိပ် မယ်လေ”

“ဒီအချိန်ကြီး”

“ညက သီရိ အိပ်မပျော်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ သီရိ နေမကောင်းလို့လား”

“မောင် လာမယ်ဆိုလို့ အပျော်လွန်နေတာ”

“သီရိရာ... ”

ရင်ထဲ ယမ်းခါ အချစ်ပိုသွားအောင် ပြောတတ်လိုက်တာ၊

“မောင်ကော... အင်းလေ... မောင်က သီရိလောက် မှမပျော့တာ၊ ဘယ်သိပ်ခံစားရပါ့မလဲ”

“သီရိပဲ ပြော၊ မောင့်ကို မညာမတာချည်းပြောနေတာ”

သီရိ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲငုံ့ချကာ ရယ်သည်။
သူမ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ အကုန်လုံး မိုးအောင် ချစ်မိ
သည်။

* * *

အခန်း (၁၁)

သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
ပျော်နေသော သီရိလေးကို နိုးရလည်း ခက်နေ၊ သူလည်း
မလှုပ်ရှားရဲဘဲ ငြိမ်နေရသည်။

ဒေါ်တင့်က ကလေးကျောင်းကြိုဖို့ သံတိလာပေးတော့
မိုးအောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

သီရိလေးကို အိပ်ရာထဲ သိပ်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွား
ကြိုရကောင်းနိုး၊ သီရိလေးကို နှိုးရကောင်းနိုးနှင့် ဝေခွဲနေ
နိုင်အောင် ရှိသည်။

ဪ... ကိုယ့်ကို သူ့ခင်ပွန်းပဲမှတ်ထင်တာ ဟန်ပြော
စိတ်ချစွာ အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။

ဘေးနားရှိနေတာ သူ့စိမ်းတစ်ဦးမှန်း သိကြည့် သော်
လောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလိုက်မလဲ။

သီရိလေးရယ်...။

ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်။ မင်းတို့သားအမိနားမှာ မင်းခင်ပွန်းအစစ်တစ်ယောက်လို အကြင်နာမျိုး စေတနာမျိုး ပေးပို့မယ်ကွာ။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကွယ်၊ ကိုဘမောင်ပဲ ကြိုခိုင်းရမလား”

ဒေါ်တင့်အမေးကို သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားကြိုမယ်”

သူ သီရိကို ညင်သာစွာ ပွေ့ထူလိုက်တော့ လူးလွန့်ရင်း နိုးလာ၏။

“သီရိ... နိုးပြီလား”

“အင်း...”

အိပ်ချင်မပြေသေးပုံနှင့် ဖြေသည်။

“သမီးလေးကို သွားကြိုရမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“သီရိ အိပ်ချင်သေးရင် နေ့ခွဲလေ၊ မောင်ပဲ ကြိုခဲ့လို့မယ်”

သီရိက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ မိုးအောင် ခုသက်ပြင်းရှိတ်နိုင်၏။

မြင့်မိုရ်လေးနှင့် တွေ့ချိန်မှာ သီရိမရှိတော့ သူ့အတွက် ပိုအဆင်ပြေနိုင်သည်ပေါ့။

ဒေါ်တင့် ထွက်သွားတော့ သီရိက သူ့ခါးလေးကို ဖယ်

ထားရင်း...

“သီရိကို အခန်းထဲ အရင်ပို့ဦးလေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အခန်းထဲရောက်တော့ သီရိက ခုတင်ပေါ် ညင်သာစွာ လှဲချသည်။ သီရိနုဖူးလေးကို ငုံ့မွေးရင်း...

“သွားမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက် ထွက်လာ၏။

“မောင် မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ သီရိ ထမင်းစား စောင့်နေမှာ၊ ကားလဲ သတိထားမောင်းနော်၊ ဖြည်းဖြည်းလဲမောင်း”

“အင်း...”

“သမီးလေး ပူဆာရင် ဟိုဒီ လျှောက်မဝင်နဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ”

“မောင်”

သီရိက ထပ်ခေါ်နေတော့ မိုးအောင် ငဲ့စောင်းကြည့်တာ...

“တော်ပြီ... မအိပ်ချင်တော့ရင် လိုက်ခဲ့”

“ဟာ... အိပ်မှာ... အိပ်မှာ”

“တစ်ခါတည်း မှာနေလိုက်တာ၊ မပြီးဆုံးနိုင်တော့ဘူး”

“စိတ်မချလို့ပေါ့၊ မောင်ရဲ့”

ခေါင်းအုံးလေးဖက်ထားပြီး မျက်လုံးမှိတ် ပြောလိုက်တဲ့ ကြောင့် မိုးအောင်ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်လိုမှ ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ သီရိရှိရာ ပြန်လျှောက်သွားမိသည်။

သီရိလေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ မထူကာ အားပါးကုန် နှိတ်မိသည်။

ချစ်လွန်းလို့ပါ သီရိရယ်...

ကိုယ် ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ သီရိ မျက်လုံးလေးတွေကို ဥပေ
က္ခာပြုနိုင်မှာလဲ၊ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ အချစ်စစ်နဲ့ပါ သီရိရယ်။

“မောင် သမီးကိုကြုံဖို့ နောက်ကျနေမှာ”

သီရိက သူ့ကို အင်အားမပါစွာတွန်းရင်း သတိပေးသည်။

“အင်းပါကွာ... မောင် သွားတော့မှာပါ”

မိုးအောင် ထွက်သွားတာကို သီရိက မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်
ကြည့်နေ၏။

ကားမောင်းလာရင်းမှ မိုးအောင် ခဏခဏ သက်ပြင်းရွှက်
မိသည်။

ချစ်တာပဲသိတယ် သီရိရယ်။

ချစ်လွန်းလို့လည်း မတရားတာမျိုး မလုပ်ရက်ဘူး။

ကိုယ့်အခက်အခဲတွေကို သီရိ နားလည်စေချင်လိုက်တာ။
သည်နေ့ဟာ သူ့ဘဝမှာ စိတ်အပင်ပန်းဆုံးနေ့ပါပဲ။

* * *

အခန်း (၁၂)

မြင့်မိုရ်လေးက မြင်မြင်ချင်းပဲ ‘ဖေဖေ’ဟုခေါ်ကာ ပြေး
ဖက်သည်။

မျက်လုံးလေးရော နှုတ်ခမ်းလေးရော သီရိနှင့် တထေရာ
တည်း။ တတယ့်ကို သီရိပေါက်စနလေးပါပဲ။

သူ့ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်-မွှေးပစ်လိုက်တော့ ရင်ထဲ
အေးသွားသည်။

“ဖေဖေကို ချစ်လား”

“အရမ်းချစ်တာပေါ့”

“မေမေ့ကိုကော”

“ချစ်တာပဲ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဘယ်သူ့ပိုလဲ”

မြင့်မိုရ်လေးက အမေးစကားကို အံ့သြသလိုလေး ခေါင်း

စောင်းကြည့်ရင်းမှ...

“ဖေဖေပဲ မေမေ့ ပိုချစ်ရမယ်လို့ ပြောထားဖူးတယ်လေ”

မိုးအောင် ပြုံးသွားမိသည်။

“မေမေက မြင့်မိုရ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး မွေးထားတာဆို၊ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ပိုချစ်ရမယ်ဆို၊ မေမေက သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာပဲဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ဟုတ်ပါတယ်”

မိုးအောင်လည်ချောင်းထဲ ဘာမှမရှိဘဲ နင်နေ၏။

“ဖေဖေမရှိတော့ မေမေက ငိုနေတာ”

မြင့်မိုရ်လေးက တကယ်တတ်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်တယ်... မြင့်မိုရ်ကိုဖက်ပြီး ငိုတာ”

“ဪ... ”

မြင့်မိုရ်ကိုချီထားရတာ စောစောကနှင့်မတူဘဲ အဆင်တန်လေးပင်သွား၏။

အမှန်တော့ လူကပင်ပန်းသွားတာမဟုတ်၊ စိတ်ကပင်ပန်းသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

“မြင့်မိုရ်လေးကကော ဖေဖေ့ချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့”

မြင့်မိုရ်လေးက အရမ်းချွဲတတ်သည်။

မိုးအောင်ကို ပါးချင်း အပ်ထားလိုက်တာများ လူကြီးမလေး ကျနေတာပဲ။ သီရိထက်တောင် သူက အလွမ်းသယ်နေ

သေး။

“အပြင်သွားရင်လဲ မေမေက မပျော်ဘူးတဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဖေဖေ မရှိလို့တဲ့”

“မြင့်မိုရ်လေးကကော”

“မေမေနဲ့ အတူတူပဲပေါ့”

“ဘာအတူတူပဲလဲ သမီးရဲ့”

“မပျော်တာပေါ့”

မြင့်မိုရ်လေးနှင့်တွေ့ရတာ မိုးအောင် အရာရာကို မေ့လျော့နေ၏။

ကိုယ့်သမီးလေးလို မြင်မြင်ချင်း နွေးထွေး အသားကျသွားတာ ထူးဆန်းလှသည်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်...”

“မေမေက မှာထားတယ်၊ ဖေဖေလာကြိုရင် သိပ်မပူဆာရဘူးတဲ့၊ ဟိုဒီလဲ မဝင်ရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“မေမေပါ ပါမှ လျှောက်လည်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် သမီး မပူဆာတာ၊ ဟိုတုန်းကဆို အရင်းပူဆာတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါ”

“အခု မေမေ့ကို သနားလို့”

“ဟား... ဟား... ကျလောက်ပါရဲ့ကွာ”

မိုးအောင် အသည်းယားလာသဖြင့် မြင့်မိုရ်လေးကို ဘယ် ပြန်ညာပြန် နမ်းပစ်လိုက်၏။

သီရိရေ... မင်း သမီးလေးကတော့ ကိုယ့်ကို ချည်နေ ပြီ။ ဒီကြိုးနှစ်ချောင်းကြားမှာ ကိုယ်ဘယ်တော့မှရုန်းထွက် လွတ် မြောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာပြီးရင်း သေချာ ရင်းပါပဲ။

သီရိလေးက တစ်မျိုး၊ မြင့်မိုရ်လေးက တစ်မျိုး သူ့နှလုံး သားကို စိမ့်ဝင်ဖောက်ထွင်းကာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို စိတ်ပါလက် ပါ ပုံအပ်ပေးထားပါတော့မှာ သေချာသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး... သည်လောက်ချစ်စရာကောင်းတာ၊ သူ့အဖေသာဆို ဘယ်လောက်ချစ်ရှာလိုက်မလဲ။ ဘယ်လောက် ပီတိဖြစ်လိုက်မလဲ။

ဪ... ခမျာလေးမှာ မသိတတ်ခင် အရွယ်ကတည်း ကဖခင်ရင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရှာတာ သနားစရာ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုပဲ ဖခင်ရင်း မှတ်ထင်နေမိတာ။ မြင့်မိုရ် လေး ဘဝမှာ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ကိုယ် ဖြည့်ဆည်းပေး ချင်တာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် သီရိဆီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခွင့်တောင်းကာ ရဲနဲ ကြီး စောင့်ရှောက်ကြင်နာပစ်လိုက်ချင်တာ။

ဒလဟော ယိုဖိတ်လာသော စေတနာတရားက ရင်ထဲ လျှံထွက်နေပါပြီ။

မိုးအောင် သက်ပြင်းပေါင်းများစွာနှင့် အိမ်ပြန်ရောက် လာတာ။

သီရိ၊ သမီးလေးနှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားရတာလည်း သူ ပျော်သည်။

သမီးလေးအပေါ် သီရိက စိတ်ရှည် အနစ်နာခံလွန်း သည်။ ဒေါ်တင့်နှင့် ပြီးပြီးရော လွှတ်မထားဘဲ ဂရုတစိုက်ရှိ လွန်း၏။

သူ့ထမင်းစားနေတာကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖို့ မမေ့မလျော့။

“သီရိ... မောင်နဲ့ သမီးကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတော့တာပဲ။ သီရိ အေးအေးဆေးဆေးမစားရတော့ဘူး”

“ရပါတယ် မောင်၊ အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ တစ်ခါတလေ သီရိလေး အေး အေးငြိမ်းငြိမ်း စားဦးမှပေါ့၊ ပေးပေး... သမီးလေးကို မောင် ပဲလက်ဆေးပေးလိုက်မယ်”

“နေပါ မောင်ရယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်စားစမ်းပါ”

မိုးအောင် သီရိကို မကျေနပ်သလို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“သီရိက အိမ်ရှင်မပဲ မောင်ရယ်၊ သားသမီးကို ဂရုစိုက် ရမယ်၊ အဲဒါ ဝတ္တရားပါ မောင်”

“မလိုချင်ဘူးကွာ”

မိုးအောင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတော့ သီရိက မျက် နှာငယ်လေးနှင့်...

“အင်းပါ... နောက်တစ်ခါ၊ ဒီလိုဆုံမစားတော့ဘူး”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ် မဟုတ်လား”

သီရိက မျက်လွှာလေးစင်းချရင်း အသံတစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“အပြစ်တင်နေတာပဲလို့ သီရိ ထင်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ဆီ အထိတ်တလန့်ကြည့်ကာ ငြင်းသည်။

“မောင် မကြည့်ရက်လို့ ပြောတာပါ”

မိုးအောင်က စားပွဲပေါ် တင်ထားသော သီရိလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ကြေကွဲလွန်းစွာ ပြောဖြစ်၏။

“ဘာမကြည့်ရက်စရာလဲ မောင်၊ သီရိဘဝမှာ မောင်တို့ ပဲရှိတာ၊ သီရိ ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တယ်ဆိုတာ မောင် သိပါတယ်၊ မောင် သိအောင် တမင်လုပ်ပြနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ မောင်နဲ့ သမီးကိုဆို သီရိ အလိုလို ဂရုစိုက် မိပြီးသားဖြစ်နေတာ”

“မောင် နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒီလို နားလည်လျက်သားနဲ့ မောင်မို့ အကြာကြီးနဲ့ သွားနိုင်တယ်”

“ဟာ...”

သီရိက သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ မကြေညက်နိုင်သေးပါ။ မြင့်လူသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိလျှင်လည်း သီရိ ခုလိုဝေ

နာဖြစ်အောင် လုပ်ရက်မှာမဟုတ်။

ဇနီးသည်အကြောင်းကို နားလည် သိတတ်စွာ ခုလိုနာကြည်းစရာကိစ္စမျိုးကို ကျိန်းသေရှောင်ရှားမှာ။

“ဆောရီးပါ သီရိရယ်”

တောင်းပန်ရုံအပြင် မိုးအောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

နာကျင်ထိရှလွန်းသလို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းတွေ ဤဒဏ်ကိုသာ ခပ်အေးအေးခံနိုင်ဖို့ ပြင်ထားရသည်။

“မောင် ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားတော့ဘူး”

သီရိက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်အောင် မှဲ့သည်။

“တကယ်ပြောတာ၊ သီရိသာ မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မောင်းမထုတ်ဘူးလို့ ကတိပေး”

“မောင့်စကားကြီးက နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

သီရိက ချက်ချင်းမျက်နှာပျက်ကာ ခက်ရင်းနှင့် ငွန်းကို ချထားလိုက်သည်။

“သီရိက ဘာလို့မောင်းထုတ်ရမှာလဲ မောင်၊ တစ်မျိုးပဲ”

စဉ်းစားရခက်သလိုပြောတော့ ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲမြည်သည်။

အမှန်တော့ ဝေးရမှာကြောက်စိတ်နှင့် ခုကတည်းက ကြိုတင်တောင်းပန်မိတာပါပဲ၊ စကားမှားတာကို သီရိကလည်း မိုက်စားမိသည်။

“မောင်းထုတ်လောက်စရာအဖြစ်မျိုးတွေ မောင် ကလွန်ထားပြီလား၊ သီရိ ရင်မအေးအောင်မပြောနဲ့ မောင် သီရိက ချက်ချင်းမျက်ရည်ကျသည်။

“သီရိ နှလုံးသားက ဝေဒနာနဲ့ပါ။ ဘာကိုမှ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စား လိမ်ညှာခြင်းကိုမှ သီရိ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ လူတွေက အလွယ်တကူလုပ်လိုက်ပေမယ့် သီရိက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းခံစားရတာပါ။ အဲဒါမောင် အသိဆုံးပါ”

သီရိက စိတ်မသက်သာစရာစကားတွေ ပြောသည်။

“သီရိက မောင့်ကို အားကိုးတွယ်တာပြီး နေခဲ့တဲ့သူပါ။ သိပ်ယုံကြည်ထားတဲ့သူဆီက လှည့်ဖြား လိမ်ညှာမှုတွေတော့ မရပါရစေနဲ့။ သီရိအပေါ် ပွင့်လင်းပါ။ ရိုးသားပါ။ အပြောင့်အတိုင်းပဲ ဆက်ဆံပါ။ သီရိ တောင်းပန်ပါတယ်”

“သီရိရာ... ထမင်းစားရင်းနဲ့ကွာ၊ မောင့်အပေါ် သီရိယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘူးလား၊ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား၊ ဒီလိုသံသယကြီးနဲ့ စွပ်စွဲနေတော့မှာလား”

မိုးအောင် ကိုယ်ကြီး ရှေ့ကိုင်းကာ မေးမိသည်။

“သီရိက သိပ်ယုံထားတာ”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် သီရိရယ်၊ မောင် ဘာပြောရမလဲ”

သူလည်း ထမင်းစားမဝင်တော့ပါ။ သီရိဘေးသွားရပ်ပြီး သီရိခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားမိ၏။

“တိတ်ကွာ... တိတ်... တိတ်”

သီရိက သူ့ချော့မှ ပိုငိုသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး သီရိရယ်၊ မောင် မရှိတော့လဲ လွမ်းလို့

ငိုရတယ်၊ မောင် ပြန်လာတော့လဲ မကျေနပ်လို့ ငိုရတယ်၊ မောင် သိပ်မှားသွားတယ်၊ သီရိအပေါ် တမင် ရက်စက်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားရတယ်”

သမီးလေးမြင့်မိုရ်က ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း ထမင်းစားနေ၏။

“မေမေက သမီးလိုပဲနော် ဖေဖေ၊ အချော့ကြိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါ”

သီရိက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်နေရင်း သမီးစကားကိုပြုံးသည်။

သည်လို ပျော်စရာမိသားစုလေးဖြစ်နေရတာ ကျေနပ်စရာကောင်းလွန်းသည်။

သီရိလို သစ္စာကြီးသော အချစ်မြင့်သော မိန်းကလေးမျိုးတို့ ဇနီးတော်ထားရတာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

သီရိအပေါ် သူယုံကြည်သည်။ စိတ်ချသည်။

“မောင်”

“ဟင်...”

“သီရိကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အဟား... မချစ်ရင် ပြန်လာပါ့မလား”

“ဒါဆို ဘာလို့ စောစောက စကားတွေ ပြောတာလဲဟင်” ပါးနပ်သော မိန်းကလေးမို့ သီရိက ကောက်ကာငင်ကာ ဖြန်မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားအဖြစ် ပြောတာ”

“သီရိ သိပ်မယုံဘူး”

“မောင်က စချင်စိတ်နဲ့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ... သီရိ ထမင်းစားတော့လေ”

“မစားချင်တော့ဘူး”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ သီရိမှ မစားရသေးဘဲ၊ စားပါ”

မောင်က ပန်းကန်ဆွဲယူကာ အတင်းအကျပ် ခွံကျွေးတော့မည့်ပုံ။

“ရပါတယ် မောင်ရယ်... သီရိဘာသာ စားပါ့မယ်”

“ခွံကျွေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း...”

ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းယမ်းရင်း သူ ခွံပေးသော ထမင်းကို ပါးစပ်မြန်မြန် ဟစားလိုက်ပြီး လက်ထဲမှငွန်းကိုပါ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ကိုယ့်မိန်းမကို ချစ်လို့ခွံတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

“မောင်နော်”

သီရိက သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲဆိတ်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ လူပျိုတုန်းကထက် ပိုဆိုးနေတယ်”

“အဟား...”

မိုးအောင် အရှက်ပြေ အော်ရယ်လိုက်သည်။

“နှုတ်ရဲလိုက်တာ လွန်ပါရော”

“ဒါကတော့ ကလေးအဖေကိုး”

“အင်းလေ... သမီးလေးရှေ့မှာ မရှက်ဘူးလား”

သီရိပါးလေးကို ဆွဲဖျစ်လိမ့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

“ခုမှ ညားကာစ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တာပဲဟာ... အကြာကြီး ခွဲနေရတာ”

သီရိက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“မောင်”

“ဟင်...”

“မောင် သွားနေတုန်း လေးလေး ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ သီရိ”

“ညနေစာကို လေးလေးက ကျွေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ မောင့်

ကိုပြောထားပါဦးတဲ့၊ အိမ်ကပဲ စောင့်နေတဲ့”

“ဟား... ဟုတ်လား၊ အားနာစရာကြီး”

“ကြည့်ပါလား၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”

“သီရိ လေးလေးက သိပ်သဘောကောင်းတော့ မောင်

ကျေးဇူးခဏခဏတင်နေရတာ”

“လေးလေးက သီရိအပေါ် တကယ့်သမီးလေးအရင်းလို

ချစ်တာ”

“မောင်ကလဲ ဇနီးလေးလို ချစ်ပါတယ်”

“သွား...”

သီရိက သူ့ကို တွန်းပစ်သည်။

မိုးအောင်ရင်ထဲ အပျော်လွန်နေ၏။

စတွေ့ချင်းမှာပဲ သည်အမျိုးသမီးကို သူ စိတ်ဝင်တစား

ဖြစ်မိတာ၊ ခုလို နီးစပ်ခွင့်ရလိုက်တော့ သူ ဘယ်လိုနေလဲ

တွေ့သာကြည့်တော့။

* * *

အခန်း (၁၃)

ညနေပိုင်းမှာ သန့်ဇင်ဆီ သူ ဖုန်းဆက်သည်။
 သမီးလေးနှင့် သိရိက စတိုးဆိုင်ထဲ မုန့်ဝယ်နေကြတာ။
 မြင့်မိုရ်လေးအကြိုက်ဖြစ်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် မုန့်
 ဝယ်ပေးနေတော့ ကားဘေးနားက ရပ်စောင့်ရင်း ပျင်းလာတာမို့
 ဖုန်းဆက်ဖြစ်သွားတာ။
 သူ့စတိုးဆိုင်ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပေးဖို့
 သန့်ဇင်ကိုပဲ တာဝန်ပေးထားရတာ။
 သန့်ဇင်နှင့် တန်းတိုးတော့ သူ အားတက်သွားရသည်။
 “သန့်ဇင် . . . ငါ့ပါကွ၊ မိုးအောင်”
 “ဟ . . . မိုးအောင်၊ မင်း ဖုန်းဆက်ဖော်တော့ ရသားပဲ”
 “မင်းကလဲ”
 သန့်ဇင်က တွေ့တာနှင့် ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်ပြေခဲ့လား”
 “ဘာလဲ၊ ဖြူဖွေးနဲ့လား၊ ဝင်းနဲ့လား”
 “ဟာကွာ . . . ငါ့ဆိုင် . . . ငါ့ဆိုင်ကိစ္စ မေးတာ”
 “ဪ . . . မသိနိုင်ဘူးလေ”
 “သန့်ဇင် . . . အချိန်မရဘူးကွာ၊ စကား ကောင်းကောင်း
 ပြော”
 “အေးပါ၊ ဖြူဖွေးရော ဝင်းရော ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ဘာမှ
 မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ စိတ်အေးအေးထား”
 “မင်း ဘကြီးတော်”
 သန့်ဇင်ကို မိုးအောင် စိတ်တိုလာရသည်။
 “မင်းကကွာ . . . ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် အချိန်မပေး
 နိုင်လောက်အောင် ဘာတွေ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတာတုံး”
 “ဘဲ ငါတွေနောက်မှရှင်းပြမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားလေ
 ကွာ”
 “ဒီလို လျှို့ဝှက်စတမ်းလား”
 “ရတာပေါ့”
 “ကြည့်ရသေးတာပေါ့”
 “သန့်ဇင် အေးဆေးနေကွာ”
 “ငါက အမြဲအေးဆေးတယ်၊ မင်း ဘာတွေနဲ့နေတာ
 လဲ”
 “အခု မသိချင်နဲ့ဦး”
 “မင်း မတရားဘူးကွာ”

“ဒီတစ်ခါတည်းပါ”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ ဆိုင်ကိစ္စ စိတ်ချပါ၊ ဖြူဖွေး ရှိနေသားပဲ၊ အိမ်နဲ့ အမေလဲ စိတ်ချ၊ ဝင်း အနီးကပ်ပြုစုနေတာ”

“ငါ့နှလုံးသားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်မခံဘူးကွ၊ ကျေးဇူးတော့ တင်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက် မိတ်ဆွေစစ်တွေပါ”

“အပြောကောင်းလိုက်တာ”

သန့်ဇင်က ငေါ့သည်။

“တကယ်ကွ၊ မင်းကိုလဲ ငါကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ယုံပါတယ်”

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်ဆို ပြီးရောကွ၊ ငါ စိတ်ပူနေလို့”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ အားလုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ထားပေးပါမယ်”

“မေ့မေ့ဆီလဲ နေ့တိုင်းသွားနော်”

“မသွားလို့တော့ ရမလား၊ ဆိုင်ကိစ္စက ရှိနေသေးတဲ့ဟာ ငါတော့ ချာလပတ်ယမ်းနေပြီ၊ မင်း မြန်မြန်လာမှပဲ ဖြစ်မှာ”

“အေးပါကွာ... လာပါမယ်၊ အားလုံး အိုကေတယ်ဆို ဒါပဲကွာ၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

မိုးအောင် ဖုန်းချပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ အနားရောက်လာသော သီရိက တစ်ခွန်းမှမမေးပေမယ့် စူးစူးစမ်းစမ်းလေးတော့ ကြည့်သည်။

သီရိက အဲဒါတွေ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။

ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ဇွတ်တရွတ်ကြီး အတင်းအကျပ် မလုပ်တတ်ပါ။ သိချင်စိတ်လွန်ကဲနေသော မျက်နှာလေးနှင့်သာ မေးလိုက်တာ၊ နှုတ်ဖျားက တစ်ခွန်းမှ ဖွင့်မေးတာမဟုတ်။

“မောင့်သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စ မေးတာလေ”

“အိမ်မှာတုန်းကတော့ မဆက်ပဲနဲ့”

“မေ့နေတာ ခုမှ သတိရလို့လေ”

သီရိက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“မေ့မှာစိုးရင် သီရိကို မှာထားရောပေါ့”

“အင်းပါ၊ နောက်ဆို မှာထားရမယ်”

မိုးအောင်က သီရိကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ် ကတိပေးလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းလဲ မောင် ဒီလိုပဲ မေ့မှာစိုးပြီး ပြောထားနေကျဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင် အပျော်လွန်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မပြောဖြစ်တာ၊ ကဲ... လာ... အိမ်ပြန်ရအောင် လေးလေးဇော်က ညနေစာ ကျွေးမှာဆို”

“အင်း...”

မြင့်မိုရ်လေးကို မိုးအောင်က ကောက်ချီသည်။

“ဖေဖေရေ...”

“ဟေ... ဘာတုံး”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်လေ”

“အင်း... ကြည့်တာပေါ့”

“သမီးလေးနော်... ပူဆာတာတွေ စပြီလား”

သီရိက နောက်ပါးကပါလာရင်း ပြောသည်။

“အမေ့...”

“ဟာ... သီရိ”

သီရိ ခလုတ်တိုက်လိုက်တော့ မောင်က အလျင်စလို ဖမ်း
ဆွဲထားပေးသည်။

မောင်သာ ဆွဲမထားလျှင် ဟပ် ထိုး လဲ ကျ သွားမှာ။
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မျက်လုံးတွေတောင် ပြာသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်”

“ဟ... ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်ရသလား”

“အဟင်း... အဟုတ်တင်တာပါ မောင်သာ မဆွဲထား
ရင် သီရိ မောက်လျက်လဲတော့မှာ”

“အဖော်ပဲ သီရိရယ်၊ ဒီလိုနေရာမှာ အားမကိုးရရင် ဘာ
လုပ်မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ မောင်မျက်စိရှေ့မှာ သီရိ လဲကျ
သွားမှာ ကြည့်ရက်မလား။ မောင် ဆွဲလိုက်လို့ သုံးယောက်စလုံး
လဲရင်လဲ လဲ”

“အဲဒါကြောင့် မောင်ကို...”

သီရိက မျက်လုံးလေးမှိတ်ရင်း စကားစရပ်ထား၏။

“မောင်ကို ဆက်ပြောလေ”

“အရမ်းချစ်တာ”

ပခုံးလေးကျုံ့ရင်း ပြောလိုက်ပုံက ချစ်စရာ။

“နောက်တစ်ခေါက် ပြောဦး”

“အဟင်း... နှစ်ခေါက်ပြောမယ်”

ကားထဲရောက်တော့ မောင်က သမီးလေးကို သီရိဆီ
လှမ်းပေးရင်း နားသယ်စပ်လေးကိုပါ မွှေးနှိုက်လိုက်၏။

“ပြောလေ၊ အရမ်းချစ်တယ်လို့”

“မောင်ကော...”

မောင်က မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“တကယ် မသိတာလား”

သီရိက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ချို့ကြည်နေသော သီရိ
မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မိုးအောင် ငိုငံကျသွား၏။

ရင်းနှီးပျော်ရွှင်ခဲ့ပြီးမှ ခွဲကြရမှာလားကွာ။ အဲသည်လိုသာ
ဆို မောင် ရှုံးမလားပဲ။

“မောင်...”

“အင်း...”

သီရိခေါ်မှ မိုးအောင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တစ်ခုခုဖြစ်တာပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“မောင် ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားတာ”

အရိပ်လိုကြည့်နေမှတော့ သီရိ မသိဘဲရှိမလား။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် နည်းနည်းနေမကောင်းဘူး”

၁၅၆ ပန်းသံခိုင်း

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

ပျာပျာသလဲလေး ဖြစ်သွားပုံက အထိတ်တလန့်။

“နေမကောင်းဘူး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် ခေါင်းမူးနေတယ်၊ ရင်ထဲမှာလဲ တစ်မျိုးပဲ”

“အဲဒါများ မောင်ရယ်... နားနားနေနေ မနေဘဲနဲ့”

“သိရိတို့သားအမိနဲ့ လည်ချင်တာကိုး”

“အိမ်မှာနေလဲ ရတာပဲ မောင်ရာ၊ နောက်ရက်တွေ ရှိသားပဲ”

‘နေမကောင်းဘူး’ဟု ညာပြောမှပဲ မိုးအောင် တကယ် နေမကောင်းဖြစ်ချင်လာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား ပင်ပန်းလွန်းအား ကြီးတာကြောင့် ဖျားချင်လာတာ။

“ဒါဆို လေးလေးဇော်နဲ့ ပြန်မထွက်တော့ဘူးလေ”

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“အားနာစရာလား မောင်ရယ်၊ လေးလေးပဲဟာ”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ မောင်လဲ သွားချင်တာပဲ”

“နေမကောင်းဘူးဆို”

သိရိက သူ ကားမောင်းတာကိုပင် စိတ်မချချင်။

“မောင်... ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

သိရိကို သူ သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မောင် ဘာဆေးသောက်မလဲ၊ ဆေးခန်းပြုမှာလားဟင်

ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ရမလား”

“ဘာမှမှ မဖြစ်သေးဘဲ၊ သိရိက စိုးရိမ်တတ်လိုက်တာ”

“စိတ်ပူတာကိုး”

“စိတ်အေးအေးထားကွာ”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သိရိက ကော်ဖီနှင့် ဆေး သုံး လေး လုံး ကိုက်သည်။ သူ သိနေသည်။ သူ တကယ်နေမကောင်း ဖြစ်တော့မှာပဲဟု။ သိရိ တာဝန်ပိုမှာလည်း စိုးသည်။

မိုးအောင်အဝမှာ တော်ရုံတန်ရုံ ဖျားခဲနာခဲသည်။ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်တာမျိုး အရမ်းရှားပါးသည်။

အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့ တစ်ကိုယ် လုံး ကိုက်ခဲနေတာ သတိထားမိ၏။

“သိရိရေ... ”

“လာပြီ... မောင်၊ သမီးကို အဝတ်လဲပေးနေတာ”

သိရိက ခုတင်အေးမှာ လာရပ်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင် ခွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင် ဖျားပြီလား”

သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ပါးလေးအပ်ချကာ မေး၏။ သူ သိရိကို အသာအယာပွေ့ထားမိသည်။

“သိရိ”

“ရှင်”

သိရိ ဆံပင်စင်းစင်းပျော့ပျော့လေးတွေကို သပ်ပေး ရင်း...

“မောင်ပြောတာ သိရီ သေချာနားထောင်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”
 “စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ လေ့ကျင့်ယူလို့ရတယ်”
 “ဗီဇမဟုတ်ဘူးလား မောင်”
 “ဗီဇလဲ ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လေ့ကျင့်လို့လဲ အနည်း
 အကျဉ်းရနိုင်ပါတယ်”
 “မောင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲဟင်”
 သီရိက. ခေါင်းကလေးမတ်ရှင်း နားမလည်သလို မေး၏။
 “မောင် ဆိုလိုချင်တာက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သီရိစိတ်ဓာတ်
 ကိုပြုပြင်ယူသင့်တယ်”
 “ဘာလို့လဲ မောင်”
 “ပျော့လွန်းလို့ပေါ့ကွ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမှ ကောင်းတာ၊ သူများ
 ထက် မပိုရင်တောင် တခြားတခြားသော သာမန်လူတွေလောက်
 တော့ ခံနိုင်ရည်အင်အားရှိရမယ်”
 “မောင်ရယ်”
 “မောင်မရှိလဲ ဘဝကြီးကို ရင်ဆိုင်ရပ်တည်ရဲရမယ်”
 “ဟင်...”
 သီရိကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။
 “အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲစိတ် ကိုယ့်စွမ်းအားနဲ့ ရပ်တည်
 နိုင်မှု...”
 “တော်ပါတော့ မောင်ရယ်”
 သီရိက ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောသည်။

“နိမိတ်မရှိတာတွေချည်းပဲ ပြောနေတယ်၊ သီရိ မပျော်
 တော့ဘူး မောင်ရယ်၊ သီရိ ဘာကိုနားလည်ရမလဲ”
 သီရိက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးပြင်လေးနှင့် ဖိထားကာ
 ပါးလေးကပ်ထားပြီး ငိုသည်။
 “သီရိ စိတ်ညစ်အောင် မောင် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”
 မိုးအောင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး သီရိကိုဖက်ထွေးထားမိ
 ၏။
 “သီရိရယ်... ဒါ ငိုစရာလား”
 “ငိုစရာမဟုတ်လို့ ဒါ ရယ်စရာလား”
 “မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ မောင်က သီရိလေးကို အားမရလို့
 ပြောတာပါ မောင်သက်ရှိထင်ရှားရှိနေလို့ကတော့အကြောင်း
 လား၊ မောင် တစ်ခုခု... အို... လောကကြီးအလယ်မှာ သီရိ
 ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ၊ မတော်တဆ မောင် သေသွားရင်...”
 သီရိက သူ့ပါးစပ်လေးကို လက်နှင့် ပိတ်ထားလိုက်၏။
 “စကားအဖြစ်တောင် မကြားပါရစေနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင်
 ချီတော့ရင် သီရိလဲ မနေချင်တော့ပါဘူး”
 မိုးအောင် သွေးတိုးစမ်းမေးကြည့်ပေမယ့် မအောင်မြင်ပါ။
 သီရိက လုံးဝ လက်မခံနိုင်သလို ငြင်းဆန်သည်။
 “မောင်တို့မှာက သမီးလေးလဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ မိခင်
 တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးလေးအတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ
 ဖြစ်ရမယ်”
 “အဲဒါတွေ သီရိ မစဉ်းစားချင်ဘူး”

“စဉ်းစားသင့်တာတွေပဲ သီရိရယ်၊ မောင်က ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားစေချင်တာ၊ ရယ်ဒီ ဖြစ်နေစေချင်တာ၊ ဒါမှ တစ်ခုခုဆို သီရိ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးအေးနိုင်မှာ၊ မောင် ပြောတာ မှားသလား”

“မမှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သီရိ အဲဒီလောက်မရင့်ကျက်ပါဘူး၊ သီရိ ဘယ်လိုအသင့်ဖြစ်နေနိုင်မှာလဲ မောင်”

မိုးအောင် လက်မလျှော့ချင်သေး၊ ခေါင်းတစ်ချက် ခါပစ်ရင်း...

“မောင် ဆိုလိုချင်တာ သီရိသဘောမပေါက်ဘူးကွာ”

သီရိ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“မောင် ပြောပြမယ်၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ သူ့ယောက်ျားသေရင်ဆိုတာကို ကြုံတွေ့ပြင်ဆင်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ”

“သူတို့က သီရိလို ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်စရာမှမရှိဘဲ”

“သီရိက...”

“သီရိက ရောဂါနဲ့လေ၊ ရောဂါသည်မလေးဆိုတော့ သူများတွေထက် အရာရာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

“သီရိ နားလည်ပါပြီ”

သီရိက မျက်လွှာလေးချပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမယ့် သေချာပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင်တစ်ခုခုဆို သီရိလဲ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပါပဲ”

“အဲဒါ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ”

“တော်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ သီရိ မကြားပါရစေနဲ့တော့”

သီရိက စိတ်မသက်သာသလိုဆိုတော့ မိုးအောင် တိတ်နေလိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲရှိသေးတာ၊ နောက်ထပ်အကြိမ်တွေ များလာလျှင် သီရိလေး သည်လိုစကားမျိုးတွေ ကြားရလာကောင်းပါရဲ့။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းနှင့်တော့ သီရိ ဘယ်လိုနားဝင်ပါမလဲ။ စ ကြားကြားချင်းတော့ တုန်လှုပ်ကြေကွဲသွားမှာပေါ့။

သို့ပေမယ့် သည်လိုအတွေးမျိုးတွေ သီရိခေါင်းထဲရောက်နေစေချင်သည်။ သီရိမှာ အင်အားတွေ ရှိနေစေချင်သည်။

ကိုယ်က သူမအနား ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဟန်ဆောင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူမ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ အဲသည်အခါကျ သူမ ပုံမကျသွားအောင် ခံစားရလျှင်တောင် ခံနိုင်ရည်ရှိရှိ ခံစားနိုင်အောင် ကိုယ်က စကားတွေနှင့် ဦးဆောင် လမ်းဖွင့်လေ့ကျင့်ပေးထားမိတာ။

“သမီးလေးအဖို့ မိခင်ရင်းက တကယ်လိုအပ်တယ်၊ အဲဒါ သီရိ အမြဲတွေ့ထားရမယ်”

သီရိက သူပြောသမျှ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။

“သီရိက မောင်မရှိတော့လို့ မနေချင်တော့ဘူးပဲထားဦး၊ ဒါပေမယ့် မောင်တို့ သမီးလေးရှိသေးတယ်၊ အဖေရော အမေရော နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးရှုံးရင် သူ့ဘဝလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ အဲဒါကြောင့် သီရိဘဝကို မောင့်ဆီ ပုံမအပ်ထားပါနဲ့၊ မြင့်မိုရ်လေးကို ပေးအပ်ထားစမ်းပါ၊ မြင့်မိုရ်လေး ဘဝ

ခရီးလမ်းဖြောင့်ဖြူးဖို့ စိတ်အင်အား လူအင်အားအပြည့်နဲ့ ရှင်သန်လာစေဖို့ သီရိ လုပ်ပေးရမယ်၊ သီရိမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

အခွင့်အရေးရတုန်း မိုးအောင်က ခေါင်းထဲဝင်အောင် ပြောသည်။

“မြင့်မိုရ်လေးကို သီရိ မချစ်ဘူးလား၊ မသနားဘူးလား ပြော”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မောင်၊ သီရိအသက်နဲ့လဲပြီး မွေးထားတဲ့ သမီးလေးပါ။ ဒါပေမယ့် မောင်က သားသမီး လိုချင်တယ်ဆိုလို့ သီရိ အရဲစွန့်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုးအောင်ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသလိုရှိသည်။

သီရိက မိုးအောင်လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးလုပ်ရင်း မျက်စိလေးမှိတ် ငြိမ်နေ၏။

“မောင်ရယ်... နေမကောင်းတောင်ဖြစ်မယ်မကြံသေး ဘူး၊ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲမသိဘူး၊ မောင် ဘာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရမှာလဲ၊ သီရိအနားမှာ မောင် အမြဲရှိနေမှာပါ၊ သီရိကို ကံကြမ္မာက ဒီလောက်မရက်စက်တန်ကောင်းပါဘူး၊ မောင်ရှိမှ ဖြစ်မယ့် သီရိဘဝလေးထဲကနေ မောင့်ကို ဆွဲထုတ်သွားရက်မှာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ သီရိ ယုံတယ်”

“သီရိရယ်...”

ကိုယ် ဘာပြောရမလဲ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဟုတ်မှာ ပါ သီရိရယ်။

ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကံတရားက မင်းအနားကို ကိုယ့်ကိုလွှတ်လိုက်တာ။

“မောင်...”

“ဟင်...”

“သီရိ မောင့်ကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ပြောလေ”

“သီရိ အိပ်မက်တွေ ခုတလော မကောင်းဘူး မောင်”
မိုးအောင်က ခပ်အေးအေးနားထောင်နေ၏။

“သီရိ အိပ်မက်မက်ရင် မှန်တတ်တာ မောင်လဲသိသားပဲ”

“အင်း...”

“မောင် သေဆုံးသွားပြီလို့ အိပ်မက် ဆက်တိုက်မက်တာ”

“ဘာ...”

မိုးအောင် မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ သီရိ လန့်အော်ပြီး ငိုရတာလဲညတိုင်း လိုပဲ၊ သီရိ သိပ်စိတ်ပူနေတာ”

မိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ပျက်သွားသောမျက်နှာ ကိုချက်ချင်းပြင်ပေမယ့် ရပါမလားမသိ။

“မှတ်မှတ်ရရကိုရှိနေတာ၊ မောင့်မှာရှိတဲ့ အဖြူနဲ့အနီတို့ တီရှပ်လေးနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနဲ့၊ မောင့် ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်ထားတာ”

“ဟာ...”

မိုးအောင် အထိတ်တလန့်နှင့် ငုတ်တုတ်ကထိုင်သည်။

မျက်စိထဲမှာ ကိုမြင့်လူ ကားဘေးမှာ သွေးအိုင်ထဲလဲနေသော သဏ္ဌာန်ကို ပြန်မြင်လာမိသည်။

တီရှပ်အနီကျားနှင့် ဂျင်းပင်နှင့်ပါပဲ။

သီရိ အိပ်မက်က သိပ်ကိုထူးဆန်းနေပါလား။ မိုးအောင် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဘာစကားမှမဆိုနိုင်။

“သီရိ အိပ်မက်တွေက မကောင်းရတဲ့ကြားထဲ မောင်က ဒါမျိုးစကားတွေ ထပ်ပြောတော့ သီရိ နေလို့တောင်မရတော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး သီရိရယ်... သဘောပြောတာပါ။ အဲဒါတွေ အစွဲအလမ်းမထားကောင်းဘူး ကြားလား”

“အင်းပါ”

“အိပ်မက်တွေမကောင်းလို့ သီရိ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ”

“ကဲပါ... ဒါတွေထားတော့၊ မောင်တို့ လေးလေးပြန်လာရင် အပြင်ထွက်ရအောင် အဆင်သင့်ပြင်ထားမှ”

“အင်းပါ”

သီရိက သူ့လည်ပင်းကို ဆိုင်းဖက်ထားရင်း ငြိမ်နေ၏။

“သီရိ... မောင့်ကို ချစ်လား”

မဖြေသေးဘဲ သူ့မျက်နှာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ။ ဖြေလေ”

သီရိက နူးညံ့စွာ ပြုံးလာသည်။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်၏။

“မောင်ပါပဲ”

“ဟင်... သီရိ ဘာပြောတာလဲ”

မိုးအောင် မျက်ခုံးတွေမြင့်တက်သွားသည်။

“မျက်လုံးတွေကတော့ မောင်ပါပဲလို့”

“မောင် နားမလည်ဘူး”

“သီရိလဲ သိပ်နားမလည်ပါဘူး”

သီရိက ဇေဝဇေဝလေးနှင့် ခေါင်းသမ်းသည်။ သူထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ သီရိက ဝါးနပ်လွှန်းနေသည်။

“မောင်”

“ဟင်...”

သီရိ တစ်ခုခုပြောမလိုဖြစ်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်း စေ့သွား၏။

“ပြောလေ... သီရိ”

“ဟင့်အင်း”

အပြုံးလေးနှင့် ငြင်းဆန်ထွက်သွားတာကြောင့် မိုးအောင် ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားပြီး သူမ ခါးလေးကို နောက်ဘက်မှ ဆိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အမေ... အို... မောင်”

သီရိက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီးမှ ကျေနပ်သလိုလေး ပြုံးသည်။

“ဒီလို ကလိကလိမလုပ်နဲ့လေ... ပြော”

“မောင်က ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ပြောမလို့”
သီရိ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို သူ ဖိကပ် နမ်းရှိုက်ပစ်
လိုက်သည်။

“ကဲ... အဝတ်အစားလဲတော့လေ”

“အင်းပါကွာ... ခဏနေပါဦး”

“ဟော... ကားဟွန်းသံကြားတယ်၊ လွှတ်ပါတော့
မောင်၊ လေးလေး လာတာဖြစ်မယ်”

“အပေါ်ကို ချက်ချင်း တက်မလာပါဘူး”

သီရိက သူ့နဖူးကို ထူသည်။

“မောင်... လူလည်”

* * *

အခန်း (၁၄)

သီရိလေးကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးခေါ်သွားရတာ မိုးအောင် ကျေ
နပ်သည်။

သီရိလေး ဈေးဝယ်နေတာကို အဖော်လိုက်ပေးရတာ
ပျော်စရာ။

သီရိက ဖိနပ်အသစ်အဆန်းလေးတွေ ကြိုက်ပုံရသည်။
သူ့အတွက် တီရှပ်နှစ်ထည် စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်ပေးတော့
မိုးအောင် ရယ်မိသည်။

ဒုက္ခရောက်တာက အပြန်ကျမှ။ သီရိက...

“မိုးစတိုးကိုသွားမယ် မောင်”တဲ့။

မိုးအောင် အကြီးအကျယ်ခေါင်းနောက်သွားသည်။

“စိန်ဂေဟာပဲ ဝင်လိုက်ပါလား”

သီရိက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး နားမလည်သလိုလေး

မေး၏။

“မိုးကို ဘာလို့မသွားချင်တာလဲ”

“ဝေးသလားလို့ပါ”

သူ့အကြောင်းပြချက်က မခိုင်လုံ။ သို့ပေမယ့် သီရိက သည်းခံသည်။

“မောင့်သဘောပါပဲ”တဲ့။

ရင်ထဲဆို့တက်နေသော အလုံးကြီး လျှော့ခနဲကျသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်မောစရာက ဆီးကြိုနေသည်။

“သီရိရေ... မြင့်မိုရ်လေးက အဖျားတက်နေတာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ မနက်တုန်းက အကောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ တအားကိုယ်ပူနေတာ၊ ကယောင်ကတမ်း

နဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်ပါဦး မောင်”

သီရိက ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သည်။

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သီရိရေ”

မိုးအောင် သီရိလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ထွေးကာ အားပေး လိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်လေးက တော်တော် ကိုယ်ပူနေတာ။

“ဆေးခန်းသွားရင် ကောင်းမလား၊ မသိဘူးနော် မောင်”

“သွားရမှာပေါ့”

သီရိကို အားပေးသလို ပြုံးပြကာ မိုးအောင် လုပ်စရာ ရှိတာတွေ ဆက်တိုက်လုပ်သည်။

“သီရိလေး... ”

“ဟင်...”

“စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ရိုးရိုးဖျားတာနဲ့ သိပ်မတူဘူး”

“ဟင်...”

သီရိက မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

“သီရိ စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ဆေးရုံတန်းသွားရင် ကောင်းမလားပဲ”

“ဘာလို့လဲ မောင်”

“ကလေးက တစ်ချက်တစ်ချက် တုန်သွားတယ်၊ အဲဒါ လုံးဝ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ”

မိုးအောင်က ဦးဘမောင်ကို ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်း ပြီး သွားကြိုခိုင်းလိုက်၏။

“ပြင်ဆင်စရာတွေ သီရိ ပြင်ထား၊ သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သီရိ၊ နေကောင်းသွားမှာပါ”

သီရိက သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုကာ မော့ကြည့်သည်။

“မောင်...”

“ဒီလောက်မစိုးရိမ်ရဘူးလေ၊ မောင်လဲရှိသားပဲ”

ဒေါ်တင့်က ရေနွေးကအစ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ် ပေးထားသည်။

“မောင်... လေးလေးဇော်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား

ဆင်”

“နေဦးလေ... လိုအပ်မှ ဆက်တာပေါ့”

သီရိလေးက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

“သီရိ. . .”

“ရှင်. . .”

သီရိပခုံးလေးကို ဖက်ထားရင်း နဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်

၏။

“သီရိက ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ပျာယာ
ခတ်နေတာပဲ”

“စိုးရိမ်တာကိုး”

“မောင်တစ်ယောက်လုံး ဘေးနားမှာရှိတာပဲကွာ”

ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ မြင့်မိုရ်လေးကို စမ်းသပ်ကြည့်
ပြီး ဆေးရုံတင်ဖို့ ပြောသည်။

သီရိက ထူပူလွန်းစွာ မျက်ရည်တွေဝေလာ၏။

မိုးအောင်က ဒေါ်တင့်ကို စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ခိုင်းရင်း
သီရိတို့ပါ အားပေးရသေးသည်။

သီရိလေးပါ လဲသွားမှာ သူက စိုးရိမ်တာ။

“သီရိရေ. . . လေးလေးဇော်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ဆက်လေ”

“အင်း. . . အင်း. . .”

သီရိလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်စေးထန်းနေလိုက်တာ။
လေးလေးဇော်လည်း သိပ်မကြာလိုက်ပဲ ရောက်လာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးအောင် အားတက်သွားရသည်။

လေးလေးဇော်နှင့် နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်
ပင်ဖက် ရသွားပြီလေ။

သီရိက သူ့ဟာသူတောင် တုန်လှုပ်အားငယ်နေရှာတာ။
မြင့်မိုရ်လေးကို နဖူးစမ်းလိုက်၊ လက်ကလေး ဆုပ်ထား
လိုက်နှင့် ပျာယာခတ်နေတာ။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဒေါ်တင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အမယ်လေး. . . မောင်. . . မောင်ရေ. . . လုပ်ပါဦး”

သီရိအသံလေး စူးခနဲ ထွက်လာတော့ သူ့ရှင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ
မြည်ကာ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးသည်။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ ကြည့်ပါဦး”

ဆရာဝန် အနားမှာရှိနေပေမယ့် သီရိက စိုးရိမ်လွန်နေ
သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မြော့သွားတာ”

ဆရာဝန်က သီရိကို နှစ်သိမ့်ရင်း မြင့်မိုရ်လေးကို ပြန်စမ်း
သပ်သည်။

“ကဲ. . . ဒေါ်သီရိ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် အနားယူပါ
ဦး အအေးလေးဘာလေး သောက်လိုက်၊ ဒေါ်သွားပါ ဦးမြင့်လူ”

ဆရာဝန်က သီရိကို အနားပေးသည်။ တော်ကြာ ကလေး
တစ်ယောက် မဖြစ်ဘဲ သီရိ ပုံလဲသွားမှ အခက်။

“လာ. . . သီရိ”

မိုးအောင်က သီရိကို တွဲခေါ်ပြီး အောက်ထပ် ဆင်းလာ
သည်။

“ကဲ. . . ထိုင်၊ မောင် အအေးတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်မယ်၊

ဟုတ်ပြီလား၊ စိတ်အေးအေးထားမှပေါ့”

“မြင့်မိုရ်လေးကို ပစ်လိုက်ရတော့မလား မသိပါဘူး”

“ဖွ... မဟုတ်တာ မပြောကောင်းဘူး၊ အခု ဆေးရုံတင် မှာပဲဟာ”

သီရိက မသက်မသာပုံစံလေးနှင့် အသက်ရှူမြန်လာ၏။

“စိတ်လျော့ကွာ”

မိုးအောင်က Queenပုလင်းကို ဆွဲယူကာ သကြားတစ် ဇွန်းထည့်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ဖျော်သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲခွက်ကလေးဆွဲထုတ်ကာ ရေခဲ တုံးသုံးလေးခု ထည့်သည်။

“ရော့... သောက်လိုက်”

“မျိုချလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကွာ...”

မိုးအောင်က ပိုက်တံလေးတစ်ခု ထုတ်ပေးပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ရော့... ပိုက်နဲ့သောက်”

သီရိက သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ စကားနားထောင် သလို တစ်ငုံသောက်သည်။

“ခဏနေဦး၊ ဒါ အကုန်သောက်ထား၊ မောင် အပေါ်ထပ် ခဏသွားမယ်၊ ယူစရာရှိတာတွေ ယူရအောင်”

သမီးလေး မြင့်မိုရ်ကို ကလေးဆေးရုံပို့တော့ လေးလေး ဇော်နှင့် မိုးအောင်ပဲ လိုက်သွားသည်။

ဦးဘမောင်က ကားမောင်းပြီး ဒေါ်တင့်က ပစ္စည်းပစ္စယ ခြင်းနှင့် လိုက်မည်ပြင်တော့ အိမ်မှာ သီရိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့က မဖြစ်ပြန်။

မိုးအောင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။

“သား... နေချင်နေခဲ့လေ၊ လေးလေးဇော်ပဲ လိုက်ပို့ လိုက်မယ်၊ လေးလေးသွားပြီး တစ်အောင့်နေရင် ဒေါ်တင့်ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ် ဒေါ်တင့်လာမှ သားနဲ့သမီး လိုက်ခဲ့”

“သီရိတို့လဲ တစ်ခါတည်း လိုက်မယ်”

သီရိက မနေခဲ့ချင်ပုံနှင့် ပြောသည်။

“သမီး ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့”

“ရပါတယ်၊ သမီး လိုက်ပါရစေ”

မိုးအောင် မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ကာ တောင်းပန် သလို ဆိုတော့ သူ မချန်ထားရစ်နိုင်တော့။

သူ နေရစ်ခဲ့ဆိုလည်း နေရစ်ခဲ့ရမှာ။

“လိုက်ချင်လဲ လိုက်ကွာ၊ လာ...”

မိုးအောင်တို့ လေးလေးဇော်ကား တောင်းအော်စံနှင့်သွား ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး သီရိတို့ ပင်ပန်းလိုက်ကြတာ၊ ညနေပိုင်း ရောက်တော့မှ မြင့်မိုရ်လေးက ကိုယ်ပူကျသည်။

ညပိုင်း အိမ်ခဏပြန်ချိန်မှာ သီရိလေးကို ဂရုတစိုက်ပြု စုရသေး၏။

တစ်ရက်တည်းနှင့် သီရိမျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားလိုက်

တာ။

သီရိ ကျန်းမာရေး မကောင်းတာကြောင့် ဒေါ်တင့်ကိုပဲ စောင့်ခိုင်းထားရသည်။

“နုစ်လဲ ရှိနေတာပဲကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်လိုက် နော်”

သီရိ အိပ်ပျော်သွားမှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

သီရိ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။

သည်သားအမိနှင့် ခွဲရမှာ ကြောက်သည်။

“သီရိရယ်... မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်တာ”

သီရိပါးလေးကို ဖွဖွလေးဆွဲလိမ်ရင်း ကြည့်မဝနိုင်အောင် ရှိ၏။

မြင့်မိုရ်လေးအတွက် သူ စိတ်လည်းပူသည်။ သနားလည်း သနားသည်။

လိုအပ်တာတွေအားလုံး အဆင်တပြေဖြစ်အောင် သ လုပ်ပေးမိမှာပါပဲ။

သီရိလေးက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားလို့လား မသိ၊ တအင် အင်းနှင့် ညည်းညူနေရှာသည်။

မနက်ဖြန်ကျလျှင်တော့ သီရိလေးကို ဆေးရုံမခေါ်သွား တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မြင့်မိုရ်လေးက အမေကို မမြင်ရလျှင် မေးမှာတော့ ကို သေပါပဲ။

သိပ်ငယ်သေးတော့ ကလေးက အမေကို အတွေးကင်းနဲ့ ညနေပိုင်း အဖျားကျသွားတာနှင့် အမေအနား တက်တော့ တာ။

သူ့ဆီတောင် သိပ်မလိုက်ချင်၊ နေမကောင်းလို့လားမသိ၊ သူ့ဆီမလိုက်ဘဲ ပေကပ်နေသည်။

သီရိကိုလည်း မလွှတ်ဘဲ ကပ်နေတာ၊ ခဏခဏလည်း ငိုသည်။

မြင့်မိုရ်လေးငိုသံက နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်သည်။

ရင်ထဲရောက်စေသည့် ငိုသံလေးပါပဲ။

ကလေးဆိုတော့ ဝေဒနာကို လူးလိမ့်ခံစားနေရတာ။

မြင့်မိုရ်လေးနှင့် တန်းတူဆတူ လိုက်ခံစားနိုင်တာတော့ အမေမလေးပါ။ အမေလေးကို ကြည့်ရင်း မိုးအောင် ခေါင်း ကိုက်လာတာ။

မနက်အစောကြီး သီရိနှင့် ဆေးရုံကိုအသွားမှာပဲ ထောင် မှတ်ဘဲ ဖြူဖွေးနှင့် ဆိုသည်။

ဖြူဖွေးက ဘာလာလုပ်မှန်းမသိ၊ မိုမလင်းခင် ဆေးရုံရောက်နေတာ၊ သူ့ကိုလှမ်းတွေ့သွားတော့ အပြေးတစ်ချိန် ရောက်လာလေသည်။

“ကိုအောင်... ကိုအောင် ဘယ်လာတာလဲ”

သီရိက အံ့သြသလို သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ နှလုံးခုန် ခပ်တင်းတင်း တည်ပစ်ရင်း...

“လူမှားနေပြီ ထင်တယ်”

“ရှင်...”

ဖြူဖွေးက ကိုယ်ရှိန်သတ်သွား၏။

“ကျွန်တော် ကိုအောင် မဟုတ်ပါဘူး”

အားနာသလိုလေးပြုံးရင်း မိုးအောင် ငြင်းဆန်မိ၏။

“ဆောရီးနော်”

ဖြူဖွေးက အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွား၏။ မိုးအောင် သီရိလက်ကလေးကိုဆွဲကာ ဖြူဖွေးရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ခဲ့၏။

“ကိုအောင်”

ဖြူဖွေးလှမ်းခေါ်တော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အော်တိုမစ်တစ်ရပ်သွားသည်။

ဖြူဖွေးက သူတို့ဆီ လှမ်းလျှောက်လာပြီး လှပစွာပြုံးသည်။
ပြီးမှ...

“မနေ့ညနေက ကိုအောင်အမေ မူးလဲသွားတာ၊ အဲဒါကို သန့်ဇင်က ကိုအောင်ဆီ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်းမသိလို့တဲ့”

“ဘာ...”

မိုးအောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါ ကိုအောင်မသိသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ဆိုင်ကို ကိုသန့်ဇင်အောင် မလာနိုင်ဘူး၊ ကိုသက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်”

“မေမေက အခု ဘယ်မှာလဲ”

သီရိပခုံးလေးကို ဖက်ထားရင်း မိုးအောင် တုန်လှုပ်စွာ မေးမိသည်။

“အိမ်မှာပဲထင်တယ်၊ ဖြူဖွေးက နေ့ခင်းမှ သတင်းမေး

သွားမလို့”

“တကယ်လား ဖြူဖွေး၊ ညာစာလား”

“ဒါ ညာစရာကိစ္စလား ကိုအောင်”

“ဒီမှာလဲ ကလေး ဆေးရုံတင်ထားရတာ၊ အဲဒါကြောင့် သန့်ဇင်ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာကွ၊ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ ကျေးဇူးပဲ၊ မေ့မေ့ဆီ ကိုယ်သွားလိုက်မယ်”

“ဒါဆို ဖြူဖွေးသွားမယ်”

“အင်း... အင်း”

သီရိက သူ့မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသလို ငေးနေပေမယ့် သူ့ဘာမှ မဖြေရှင်းအား၊ သီရိလက်ကလေးကို တင်းတင်ဆုပ်ထားရင်း မြင့်မိုရ်လေးကို အပြေးသွားကြည့်သည်။

မြင့်မိုရ်လေးအခြေအနေက ချက်ချင်း တိုးတက်လာ၏။ မနေ့ကနှင့် သည်နေ့ လုံးဝမတူတော့။

ကလေးငယ်လေးမို့ ပန်းတစ်ပွင့်လို နူးညံ့ကာ ညှိုးလွယ်နွမ်းလွယ်သည်။

နေမကောင်းဖြစ်တာနှင့် နေထိပန်းလို ညှိုးသွားတတ်သည်။

“သမီးလေး”

မြင့်မိုရ်လေးက သည်နေ့တော့ သူ့အနား ကပ်နေ၏။ ဒေါ်တင့်ကို မှာစရာတွေ မှာထားပြီး သီရိကို ခေါင်းလေးဆတ်ပြသည်။

“လာ... သီရိ၊ မေမေဆီ သွားရအောင်”

သီရိက အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် သူ့နောက် ပါလာ၏။

မိုးအောင်ရင်ထဲမှာ အရမ်းလှုပ်ရှား တုန်ယင်နေ၏။

သီရိလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးသည်။

ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့နိုင်အောင် ဘာအကြောင်းမှ မမေးနိုင်အောင် လှုပ်ရှားမှုတွေ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ဖြစ်စေလိုက်တာ။

သူ့ပုံစံလေးက ရေးကြီးသုတ်ပျာ အလျင်စလိုမို့ သီရိကလည်း ဘာမှ ခေါင်းထဲမရောက်နိုင်သေးဘဲ သည်အခြေအနေ အရပ်ရပ်ပေါ်မှာ သူ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေတော့တာ။

သူ့ကို မော်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ အံ့ဩရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေတာ အမှန်ပါ။

အိမ်ရောက်တော့ ကားရပ်ပြီးတာနှင့် သီရိလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူကာ လှေကားပေါ်တက်သည်။

မေမေ့ကို သက်တောင့်သက်သာ မြင်လိုက်ရမှပဲ မိုးအောင် ရင်ထဲ ပေါသွား၏။

မေမေက သီရိကို နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံသည်။ သီရိကတော့ “အင်း”ဟု ခေါင်းလေးညိတ်ရုံ ပြုံးပြရုံလောက်ပါပဲ။

သူ့ကို အငေးသားကြည့်ရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မယုံနိုင်ပုံနှင့် ရှိနေသည်။

ကိုမြင့်လူမှာ မိဘမှမရှိတာ သီရိ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

မိုးအောင်ကို သူစိမ်းမှန်းသိလိုက်ရပြီမို့ သူမ တုန်လှုပ်ကြွေကွဲသွားမှာ ကျိန်းသေ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မြင့်လူ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာလည်း သူမ မှန်းဆနိုင်လောက်သည်။

သူမက ပါးနပ်လိမ္မာသူလေးပဲဟာ။

မေမေက သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ပြောသည်။ မိုးအောင်က ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာကို မေမေ မေ့မှာစိုး၍ ထပ်ပြောသည်။

မေမေက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် . . .

“မေမေမှ ဘာမှမဖြစ်တာပဲ သားရယ်၊ သားတို့ အလုပ်ပိုမှာ စိုးတာ”

ဟု ပြော၏။

မြင့်မိုရ်လေး ဆေးရုံတင်ထားရတာပြောတော့ လာကြည့်ဖို့တောင် မေမေက ပြောသေးသည်။

မိုးအောင်က တားလို့သာ။

မေမေ့ဆီမှအပြန် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ သီရိက တစ်ခွန်းပဲ မေးသည်။

“မောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့” တဲ့။

သီရိဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဖြေဖို့ ဝန်လေးသွား၏။ ပြီးမှ ဆက်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။

“ဪ . . .”

ဆွိုနှင့်စွာ တိုးတိမ်တိမ်လေးထွက်လာသော ‘ဪ’ လေးအပြီးမှာ မိုးအောင်ဘက်ကို သူမ ယိုင်ကျလာ၏။

“သီရိ”

ပျော့ခွေ သတိလစ်သွားတာဟု နားလည်မိတော့ ပူပန်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်လာသည်။

သီရိရယ်... ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မညာရက်ခဲ့တာပါ။ မိုးအောင်အဖြစ်နဲ့ပဲ မင်းလေးကို ကြင်နာချင်တာပါ။

သီရိ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီ၊ ကားပေါ်တင် မောင်းလာပြီး အိမ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်တုန်းမှာပဲ သီရိ သတိလည်လာသည်။

လေးလေးရောသူပါ စိုးရိမ်တကြီးစောင့်ကြည့်နေကြတော့ သီရိက မျက်ရည်လည်လာပြီး...

“မောင့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ကြိုဟ်ခွင့် ပြုစုခွင့် တောင် သမီးမရလိုက်ဘူးလား လေးလေးရယ်”

ဟု စိတ်မကောင်းကြီးစွာဆို၏။

“မောင့် နောက်ဆုံးခရီးကို သီရိ လိုက်မပို့လိုက်ရဘူး။ လေးလေး မတရားဘူး၊ သီရိကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်”

သီရိအသံလေးက အားပျော့တိုးတိမ်လွန်း၏။

“သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူလို့ပါကွယ်”

လေးလေးဇော်လည်း မျက်နှာပျက်နေသည်။

“မောင့် နောက်ဆုံးအချိန်ကို သမီး တွေ့ခွင့်မရလိုက်တာ စိတ်မကောင်းဆုံးပဲ”

မိုးအောင်က သူ့အိတ်ထဲပါလာသော ဗီဒီယိုခွေကိုသွားယူလာသည်။

“အားလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲလုပ်ခဲ့တာပါ။ သီရိ ကြည့်လေ၊ သီရိကို ချစ်လို့ လေးလေးက ဖုံးထားရတာပါ။ သီရိ တစ်ခုခု ကုသိုလ်လုပ်ချင်လဲ ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

မိုးအောင်စကားတွေကို သီရိလေးက မျက်လုံးလေး ငြိမ်သက်ရင်း နားထောင်သည်။

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။

သီရိလေးကို သနားသည်။

ခွဲရမှာလည်း စိုးသည်။

သီရိဘဝလေးကို အမြဲတမ်း ဖေးမ တွဲခေါ်သွားချင်သည်။ ရင်ထဲရှိတာတွေ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

အမှန်တော့ ဖြေဖို့တောင်မလိုပါ။

သူ့ရင်ထဲကို သီရိ ကြည့်တတ်မှာပါ။ သူ့ မြတ်နိုးမှုတွေကို သီရိ နားလည်မှာပါ။

သီရိ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းကို နာခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ပျော့ညံ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သီရိလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်း၍ ကိုယ်ချစ်ရလွန်းလို့ပါ သီရိ။

* * *

အခန်း (၁၅)

သီရိက ဝီဒီယိုဇွေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွင်တွင်ကျသည်။

ကိုမြင့်လူ၏ အဖြစ်ကလည်း ကြေကွဲစရာတော့ကောင်းသည်။

အခွေပြီးဆုံးသွားတော့လည်း သီရိက ဒရင်းဘက်လေး ပေါ်မှာပဲ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။

သူမ ကြည့်ရတာ တစ်ဦးတည်း သီးသန့်နေချင်ပုံ။ ရင်ထဲမှာလည်း အလွန်အမင်းကြေကွဲမွန်းကျပ်နေမှာပါ။

သီရိရယ်... ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

သီရိသဏ္ဌာန်လေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းလို့ တောင့်တင်း အေးစက်ကာ ငူငိုငိုလေးဖြစ်နေရှာတာ။

သီရိရယ်...

မင်းရင်ထဲ ဘယ်လောက်လောင်မြိုက် ပူရှူနေမလဲ။ ကိုယ်တွေးကြည့်ပေးနိုင်ပါတယ်။ လူးလိမ့်ပြီး အားပါးတရ ငိုရွှက်လိုက်စမ်းပါ။ ခုလို ဘာ လို့ တင်းခံမျှသိပ်နေရသလဲ။

သူမဘာသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ အများကြီးထဲ ကိုယ်ကလည်း တစ်နေရာဝင်ယူကာ အပူမပေးစေချင်ပါ။

ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ၊ သဘောထားမလဲဆိုတာ သိချင်မိသည်။

သူမက လောကကြီးကို သမီးလေးနှင့် လက်တွဲပြီးနှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းချင်သည်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်အရှုံးနှင့် နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာသွားတော့မည်။

အခုဆို ကိုမြင့်လူ ဆုံးသွားတာလည်း သူမ သိထားပြီးသား။

သည်လိုအနေအထားမှာ သူမကသာ အလိုမရှိတော့ဘူးဆိုလာလျှင် ကိုယ် ဆက်လက်နေထိုင်စရာမလိုတော့ပါ။

လေးလေးဇော်ကလည်း သူ့ကို သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပါ။

လေးလေးရော သူ့ပါ သီရိသဘောထားကိုပဲ သိချင်လွန်းနေတာ၊ သီရိက သူ့ဘက် ခပ်ငေးငေးလှည့်ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးပြ၏။

“ကိုမိုးအောင်ကို သီရိ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပုံလေးက အင်အားမပါ။ မာန်မပါ။ မိုးအောင် ပြုံးလိုက်၏။ ပီပြင်သော အပြုံး၊ ကျေနပ်သောအပြုံးတော့ ဟုတ်

ချင်မှ ဟုတ်မည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မလား သီရိ”

“ကိုမိုးအောင် အစကတည်းက ပြန်ဖို့လာတာလား”

သီရိအမေးကြောင့် သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို . . .”

“တစ်သက်လုံးနေဖို့ရည်ရွယ်ပြီး လာတာပါ”

လေးလေးက မသိမသာထထွက်သွား၏။

“ရှင်မရှိဘဲ ကျွန်မဘဝကို မရပ်တည်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိမှာပါ ဦးမိုးအောင်”

သီရိစကားလေးက ပြတ်သားလွန်းသည်။ သူ့ကို ချစ်တာ မချစ်တာတွေ ထည့်မတွေးတော့။

သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။

မေတ္တာနဲ့လာခဲ့တဲ့သူပါ။ မေတ္တာရောင်ပြန်ကို မျှော်လင့် တောင့်တမိတာ အမှန်ပါ။

ပစ်စလက်ခတ်ကြီးတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ သီရိရယ်။

ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ချစ်ရလွန်းလို့ အနားရောက် လာခဲ့တဲ့သူ၊ အစားထိုး ဖြေသိမ့်စရာလို့ သဘောထားရုံနှင့်လည်း ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လိုလားနှစ်သက်မှုတော့ နည်းနည်းပါးပါးပြပါ။

သီရိက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ဆီ တန်းထန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

“သီရိ ပြစရာရှိတယ်”

သီရိ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်အနီလေးသူ လာပေး၏။

ပြီးတော့ စာမျက်နှာတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး သူ့ရှေ့ လာပြသည်။

သူ . . . မောင် မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် သူဟာ မောင်ပါပဲ။

မောင်မျက်လုံးတွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့

သစ္စာတရား၊ အကြင်နာတရား

ရင်းနှီးနှေးထွေးမှုတွေအားလုံး

သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း ရှိနေတယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို . . .

ရင်ဆိုင်ဆုံကြည့်ရတာ . . .

‘မောင်’ပါပဲလို့ . . .

ယုံကြည်မှုကိုရစေခဲ့တယ်။

မိုးအောင် အထိတ်တလန့်နှင့် စာပိုဒ်ပေါ်မှ ‘ဒိတ်’ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ရေးထား တာ။

သီရိရယ် . . .

သီရိကို အံ့သြသည်။ ချီးကျူးသည်။

ပြီးတော့ ပိုချစ်သွားမိသည်။

ကိုယ်ယောက်ျားနဲ့ သူစိမ်းကို ခွဲခြားပြီး မင်းနှလုံးသား ကဆုံးဖြတ်နိုင်သားပဲကိုး။

ကိုယ်သာ မင်းအပေါ် မေတ္တာမမှန်ခဲ့လျှင် မင်း ချွန်ချင်း ရိပ်စားမိမှာ။

“ကိုမိုးအောင်...”

“ဟင်...”

“ကိုမိုးအောင် မပါဘဲ ဘဝလမ်းကို သီရိ မလျှောက်လှမ်းရဲပါဘူး။ သီရိကို ထားသွားဖို့ စိတ်ကူးတွေ ခေါင်းထဲအရောက် မခံပါနဲ့နော်။ သီရိ ရှင့်ကို အားကိုးတယ်။ သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ချစ်လာအောင်လည်း သီရိကြိုးစားသွားမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ သီရိ ဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။”

သီရိ တောင်းပန်သလိုဆိုသည်။

“မလိုပါဘူး သီရိရယ်၊ သီရိက မောင်းမထုတ်မချင်း ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားဘူး၊ ယုံကြည်ပါ။”

သီရိက သူ့ပခုံးစွန်းလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှီချလာသည်။

သူလည်း အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အများကြီးရှိနေကြမှာပါ။

ဒါပေမယ့်...

ဘာမှ ပြောဖို့မလိုတော့အောင် ပြည့်စုံနေပါပြီ။

နှစ်ဦးသား မခွဲနိုင်ကြတော့ဘူးဆိုရင်...

ဘာအကြောင်းအရာတွေ ပြောနေကြဖို့ လိုတော့မလဲနော်။

ပန်းသီခွင်